

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ŞEHİT GÜNCELERİ

II

PKK ŞEHİT ÇALIŞMALARI KOMİTESİ YAYINLARI 2021

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ŞEHİT GÜNCELERİ II

Basım Yeri: *Azadî Matbaası*
Basım Tarihi: 2021

Basıma Hazırlayan: *PKK Şehit Çalışmaları Komitesi*

İÇİNDEKİLER

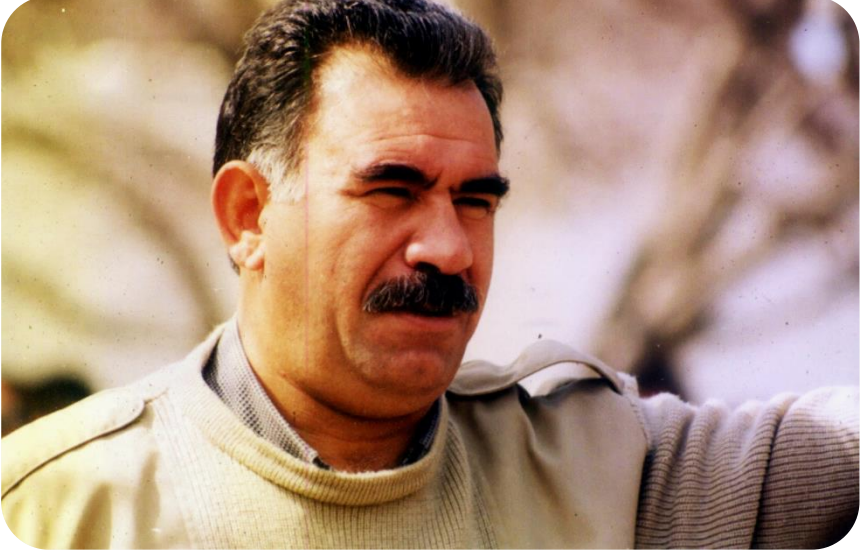
ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ	5
Önsöz.....	7
MERYEM(MERYEM ÇOLAK).....	9
MİRZA YUSUF(HASAN SAYAR).....	17
MORDEM (AYHAN KAYA).....	23
NURHAK ÇİYA (HALİT DAĞ)	31
PELİN KOÇER (LALİHAN KOYUN)	37
ROJBİN AMED (ELİF AK).....	43
ROJİNDADA (CANAN SÜSENBAK).....	49
RONAHİ RIZGAR (NAZLI GÖRER)	59
ROZERİN ANDOK (SONGÜL SALMAN)	67
SARYA ONUR (NURCAN DEMİR).....	73
SELÇUK ŞAHAN (ENVER POLAT)	79
SİDAR MALAZGİRT (HASAN EREN)	87
SILAV ROVER (GÜLSÜM AKINCI)	95
SILAV ZİNARİN (FATMA İGDEM).....	101
SİPAN XELAT (ABDULLAH ZEYREK)	107
ŞERVAN MURAT (ÖNDER ASLAN)	113
ŞİYAR NURHAK (İSMET TEMİRCİ)	119
ŞOREŞ GEVER (RİDVAN DÜZEN)	125
TEKOŞİN DERSİM (RUHAL AKYILDIZ)	131
VİYAN TEKÖŞİN (ÜMRAN BALKAN)	139
WELAT KÜRDİSTAN (AYHAN BİÇER)	145
XEMLİN BAŞKALE (AYSEL DİK)	151
YERİVAN AZADİ (GÜLİSTAN BASUTÇU)	157

YILDIZ AMED (ZOZAN DUVA)	163
YILMAZ PILING (MAZLUM ERENCİ)	169
ZERDEŞT DERSİMİ (ALİ GEZER).....	177
ZEYNEP BOTAN (EMİNE SARAÇ)	185

ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ

"Bizim şehitlerimiz halk adına öyle basit ve güncel şeyler elde etmek için toprağa düşmediler. PKK'nın şehitlerinin bir özelliği vardır. Onlar insanlık tarihi kadar eski olan doğruların, temel insanlık hakikatinin doğruluğunu savunmanın şehitleridir. Şehitlerimizin böylesi özellikleri vardır. Haksızlığa ve insanlık düşmanı güçlere karşı mutlaka gösterilmesi gereken büyük insanlık onurunu kurtarmak ve yığıt kalınmak isteniyorsa, bu mücadele bunun için verilmesi gereken karşılık oluyor. Bu şehitlerimizin de bir gerçekliğidir ve biz onların sözcüleriyiz. Şehitlerin sözcülüğünü doğru yapmak durumundayız. Başka ölçüleri kabul etmiyoruz. Başka ölçüleri dayatanları dinlemediğim gibi, başkalarına da dinletmem. Şehitlerin takipçisi olmak zorundayız, öyle değil mi? Siz de ben de söz verdik. Söz vermenin gereklerini doğru ortaya koymak zorundayım."

RÊBER APO

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Önsöz

Gerilla yaşamı ile bütünleşen birçok özellik vardır. Ve birçok kişi aynı şeyleri yapsa da bu özellikler en çok gerilla ile anlam bulur. Bunlardan bir tanesi de günlük yazmaktır. Yaşamın her an'ını, hissedileni, duyumsananı, düşünüleni, düşleneni yazmak bir anlamda yaşama anlam katmaktır. Bu yüzden yazmayı sever gerilla, yazarak tarihe bir not düşmek ister.

Bazen bu yüce yaşamdaki ilk adımlarını, ilk zorluklarını, ilk sevinçlerini, ilk eylemini kısacası tüm ilklerini yazar. Bazen bir yoldaşının gözlerinde gördüğü kendi güzelliğini, yoldaşının yüreğinde gizlenen gerçekliği yazar.

Bazen de yitirdiği can yoldaşını...

Canımızdan can olanları yazmak, onlara dair birkaç sözü bir araya getirmek çoğu zaman zor gelir bizlere... Anlatamayız, dilimiz dönmez. Belki de onların yarattığı hakikati dillendirmeye gücümüz yetmez. Ama biliriz yine de anlatmak gerek onları, onlara dair yaşanmışlıkları. Onlar, evrenin daha aydınlık olabilmesi için kendilerini birer ateş topuna dönüştürenlerdir. Onlar, hakikatin bütünlük kazanması için kendilerini milyonlarca defa bölüp parçalayanlardır. Bu yüzden onları yazmak bir anlamda yaşamın, evrenin hakikatini yazmaktır.

Bu güzelliklere dair anlatımlarla nakş olur **Şehit Günceleri...**

Fiziksel anlamda bizden uzaklara giden yoldaşlarımız bize yazdıkları güncelerle hem yaşanmışlıklarını hem hayallerini, umutlarını hem de yüreklerini emanet bıraktılar. Güncelerinde yazdıkları her cümle anlam yüklü. Bu anlam dünyasına beraber yol almaya çalışmalı, her sayfada onlarla anlam bütünlüğüne kavuşmalıyız. Öyle güzel, öyle yalın anlatmışlar ki her şeyi, bize yalnızca okumak, kavramak ve yaşamak kalıyor. Yani onların yolunda özgürleşmek kalıyor. Onların yaşadıkları bizlere ışık olan gerçekliklerdir. Her bir satırda kendimizi daha fazla özgürlüğe yakın hissedeceğiz. Çünkü yazılan her cümle özgürlüğe dair atılmış bir adım misali sayfaların satırlarında yol alıyor...

Gelin hep beraber bu sayfalarda özgürlüğe doğru yol alalım...

PKK Şehit Çalışmaları Komitesi

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

MERYEM(MERYEM ÇOLAK)

Adı Soyadı: Meryem ÇOLAK

Kod Adı: Meryem

Doğum Tarihi ve Yeri: 1964 / Malatya

Anne Adı:

Baba Adı:

Katılım Tarihi ve Yeri: 1993 / Zelê

Şehadet Tarihi ve Yeri: 26.10.1997 / Haftanın

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Zilan...

Tüm bölge yönetimi, eyalet koordinatörü bir aradayız. Herkes suskun, başlarımız öne eğik, büyük cihazı dinliyoruz. 1996'nın en büyük, en anlamlı, en etkileyici, en duygulandırıcı haberini dinliyoruz. "Dersim" de 1995 yılının sonlarında gerillaya katılan, Malatyalı Zilan ismindeki bir kadın arkadaş beline otuz kilo patlayıcı sarıp, hamile kadın kılığında, bayrak töreni yapan bir bölük asker içine girerek bombayı patlatıyor. Ardından, fedai eylemini yapmadan önce bıraktığı, Önderliğe, halka, özgürlük savaşçılarına ve Kürt kadınlarına yazdığı mesajlar tek tek okunuyor. Her okunan satırın ardından başlarımız daha çok öne eğiliyor, küçüldükçe küçülüyoruz. Önderliğe yazdığı mesajda; "Başkanım, keşke canımızdan başka şeylerimiz de olsaydı, senin için verebilseydik" satırları okunurken başımı kaldırdığımda Mehmet arkadaşına takılıyor gözlerim. O an gözleri kan kırmızı, diğerlerimiz de farksız değil aslında. Gözlerimizden bir damla yaş akmasa da, ağlıyoruz hepimiz doyusıya. Sanki o bomba Zilan arkadaşın vücudunda değil, bizim yüreğimizin derinliklerinde patlamış. Önderliğe, halka, insanlığa ve kendinden olan her şeye bağlılığın nedeni nedir acaba?

Yaşamı büyük seven bir insan, ölümü kucaklar!

Nerede bizim yaşam sevincimiz, amaçlarımız, tutkularımız, sevdalarımız, insanca amaca olan bağlılığımız? Ona sınıksız sarıldığımızı sandığımız özgürlük savaşımımız? Kim demiş "devrimciler ağlamaz" diye. Ağlasın tüm insanlık, çağlasın nehirler, inlesin dağlar, taşlar. Patlasın tüm öfkesi ile silahlar, birleşsin sevgi dolu yürekler... Şimdi Zilan'ın tutuşan bedeninde acı barut kokusundan süzülüp gelen bir özgürlük havası var bu dağlarda.

İnisiyatif

Öğle sığağı, Ararat tepesinden Nemrut tepesine doğru yürüyorum. Sağ tarafımda Ranya gölü, çevresi yemyeşil, sol tarafımda Kaniwatman köyü ve Kusret dağları, köyün ortasında bir asfalt yol geçiyor. Ilık bir rüzgâr esiyor tepede. Sararmış otlar arasında tek tek meşe ağaçları görünüyor. Bu tepede güneşin doğuşu da batışı da çok güzel. Ancak güneşin en güzel doğuşunu Zele'de Fırat tepesinde seyretmiştim. Orada güneş ışınları sadece doğudan değil, dağların doruklarında tüm yönler - kuzeye, güneye, batıya- yayılarak etrafı saran bir çember gibi, renkleri ise anlatılmayacak kadar canlı ve güzeldi. Herkes kuşkusuz güneşin doğuşunu seyretmiştir. Ancak herkes en güzel güneş doğuşlarını seyretme şansına sahip olamaz.

Güneşin batışını en güzel Zele'den ayrıldığımız gün seyretmiştim, Zele'den ayrılacağımızı söylediğimizde, tüm arkadaşlar çok sevinmişti.

Sonra, "burada onlarca  ehidimiz var, nasıl bırak rız?" sorusu sorulmaya ba landı. Gece boyunca y r m  t k, geldiğimiz bir suba ında, ellerimizi, yüzümü, ayaklarımızı,  oraplarımızı iyice yıkayıp, ağaçların arasında da  larak, kimimiz uyuyarak, kimimiz oturarak, kimimiz uzanarak dinlenmeye ba lad k. Kurumu  otlar, dikenler, elbiseler arasında canımızı haf  ce yaksa da yorgunluktan ald rm yorduk. G ne  batmaya ba lam  tı ki kalan yolumuza devam ettik. Buruk bir sevinç var içimizde. Yol boyunca bir saat güneşin de bat   n  seyrettim. Her tepenin ardında ayrı bir  ekle, renge bürünüyordu güneş. Batan güneşin biraz üzerindeki hilal şeklindeki ay, ona başka bir güzellik katıyordu. G ne  bazen sar , bazen turuncu, bazen kız lla ıyordu. Bir tarafta batarken bile g zelli inde,  ekicili inde ısrar eden güneş, diğer tarafta Yekiti ile  slamc ların  at  maları sırasında tutu an ormanlar.

Karanlıkta ateş yakmamızın uygun olmayacağını düşünerek, terk edilmiş bir köyde ocak başında çay yapıp ak am yeme imizi yiyoruz.  lk mola verirken kurye arkada a karanlık   kse de yola çıkabilir miyiz? diye soruyorum. O kendinden emin bir şekilde, "evet" diyor. Tam karanlık çökmeye ba lad  ında yola devam ediyoruz. Bir saat sonra hava iyice kararm  , yine bir  e me ba ınday z. Kurye "ay çıkmadan yola çıkmayacağını" belirtiyor. Kısa bir bekleyi ten sonra yerin konumlanmaya uygun olmadığını düşünerek, biraz tepeye tırmanıyoruz. Araziyi iyi tanımad  ımız için may n olabileceği endişesi duymadan edemiyorum. Bir saat bu tereddütle yürüdükten sonra durup ay n çıkmasını bekledik. Kurye "iki a ac n arasında bir  e me olduğunu, ancak o ağaçları ve  e meyi bulursa yolu bulabilece ini belirtiyor. Ay çıkınca saatlerce iki a a lı  e meyi arad k, umudu kesince kuryenin inisiyatifini elimize alarak, tesadüfen bulduğumuz yolu takip ettik.

...

Susuzluktan a zımız kurumu tu. Terden  zerimiz sırl s klam olmuştu, ayaklarımız bedenimizi zor taşıyordu. Yol bitmek nedir bilmiyordu, sonunda neyle kar ıla acağımız da belli değildi. Sık sık ara verip  ls k çalıyorduk ancak cevap veren yoktu. Birden önümüze bir depo çıktı, deponun önünde bir kat r palan  ve bir çift ayakkabı duruyordu.  nce kurye arkadaş sonra da biz içeriye girdik.   eride  a al    elere doldurulmuş suyu ve domatesleri görünce sevincimizle  a  k n  ımız birbirine kar ıtt . Suyun tad n  tereddütle kontrol ettikten sonra içmeye ba lad k. Onca yorgunluk ve susuzluktan sonra arkadaşların sevinci define avc larınıninkine benziyordu. Sevinçten kendimizden geçmiş kahkahalarla gülüyorduk, o kadar gürültü ettik ki, o

sesle yakındaki hiçbir canlı uykuda kalamazdı. Arkadaşları bulmak umuduyla yola devam ettik.

Kadın arkadaşların noktasına iki saatte vardık. Arkadaşlar bizi törenle karşıladılar. Hemen etrafımızı sardılar, hoş bir sohbetle çaylarımızı içtik. Arkadaşlar bizi görünce, bırakmayacaklarını tekrarlayıp duruyorlardı...

Merhaba;

Akşama doğru kaldığımız yere çok yakın olan, arkadaşların "mezar" diye söz ettiği yere gittik. Önü ağaçlarla kaplı olduğu için uzaktan görmek mümkün değil. Mağaranın içine girdiğimizde bir yarasa ve çok sayıda sinekle karşılaşırız. 100-150 kişiyi rahatlıkla alacak bir okul büyüklüğünde, içi mezarlarla kaplı, çok sayıda mezar taşı var. Aslında tabanı kaya olduğu için mezarlar kazılmış olamaz. Bir katliamı andırıyor. Toprak sonradan rastgele atılmış, toprağın arasında kadın çocuk elbiseleri görünür. Çok derin olmadığı, toprağın üzerine üşüşen sineklerden belli. Kendilerini korumak için oraya sığınan kadın ve çocukların katledilmesinden başka insana bir şey anımsatmıyor. Dışarı çıktığımızda rengarenk kadın ve çocuk elbiseleri daha fazla. O katliamı ve düşmanı tekrar görür gibi oluyorum. Orada gömülü olanlar belki Kürt, belki Asurî fark etmiyor. Katledilmiş mahzun, silahsız, çaresiz onlarca Kürdistanlı. Düşman ister T.C. ister Saddam, ister ağalar, beyler, işbirlikçiler olsun fark etmiyor. Aynı derecede vahşi, acımasız, elleri kanlı ve çirkin, alçak mı alçak, korkak mı korkak. Biliyor ki katlettiği insanlar bir gün güç olacak, ayağa kalkıp başkaldıracak, çoğalıp çoğalıp bir duvar gibi bedenlerini, iğrenç emellerle ülkelerine uzanan ellere siper edecekler. Taşkın sular gibi çağlayacak, artık sahte bedenlerle durdurulamayacaklar. "Öldü gitti, artık bitti" dediği insanlar gerillanın öfkesine öfke, gücüne güç, hıncına hınc katacak.

Bir gün sonra bugün sabah içtimasından sonra çay, şeker, çaydanlık, biraz peynir ve birkaç ekmek alarak biraz daha uzağa yol alıyoruz. 15-20 dakika yürüdükten sonra vardığımız bir çeşme başında ellerimizi, yüzümüzü buz gibi suda yıkayıp, çaydanlığı su doldurduktan sonra tepeye doğru yolumuza devam ediyoruz. Hava ısındıkça, biz terliyoruz. Bir saat geçmeden büyük bir mağaraya ulaşıyoruz. Yol uzun süreden beri kullanılmadığı için otlarla kapanmış. Ancak yatan otlardan son günlerde buraya birilerinin geldiği belli. Büyük olasılıkla köylülerdir. İçeri girdiğimizde ilk dikkat çeken mağaranın büyüklüğü ve ortasında duran büyük bir yılan oluyor. Bizim sesimizle yılan da kendisine gizlenecek bir delik arıyor. Bir iki taş atıncaya kadar yılan yerini buluyor. Mağara bir köy gibi, içinde insanlar yaşamış, tandırılarını

yapmışlar, çadır kurmuşlar, Kürdistanlı insanın yaşamı, gerilla yaşamına çok benziyor. Hep tedbirli, tehlikelere karşı kendini koruyacak yerlere yer yapıyor. Ateşimizi yakıp, çayımızı hazırlıyoruz. Çay kaynarken, biz mağaranın içini incelemeye devam ediyoruz. Birden tabandaki toprağın renginin farklı olduğu dikkatimizi çekiyor. Dümdüz görünse de, mezar taşları olmasa da toprağın bir kısmı sonradan konmuş oraya. Bir kemik parçası, kadın elbiseleri parçaları orada da mezarlar olduğu düşüncesini güçlendiriyor. Ayağımızla toprağı biraz kazısak da fazla sonuç alamıyoruz. Radyolarımızı açıp dinlemeye başladık ama radyo parazit yapınca kapatıyorum. Sohbet ediyoruz, halkı düşünüyorum, buruk bir acı kaplıyor içimi. Burada hep insanlar yaşamış, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, gençler. Şu anda tek bir insan yok, yerini, yurdunu, topraklarını, bahçelerini bırakıp gitmişler. Savrulmuşlar her tarafa. Büyük acılarla, gözyaşlarıyla, öfkeleriyle ayrılmışlar buralardan. Geride bıraktıkları sadece ölüleri, onları da görülmeyecek yerlere saklamışlar. Şu anda biz onlar için, onların bıraktıkları yerlerde ellerimizde silahlar, dolaşıyoruz onlarsız. Mağaradan çıkıp çevreye bakıyoruz. Yakında su yok, ama demirden su borusu tepeden aşağı doğru geliyordu. Su borusu kimi yerde yerin altında, kimi yerde üzerinde toprak gitmiş, görünmüyor. Su borusunu takip ederek yukarı doğru çıkıyoruz. Ağaçlarla dolu bir köye giriyoruz. Büyük bir havuz var, içi su dolu, ancak boruları havuza yakın kaybediyoruz. Havuzun suyu yaza rağmen, buz gibi. Kocaman ceviz ağaçlarının altında oturup ceviz kırıyoruz, dökmeyip birlikte getirdiğimiz çayı tekrar ısıtıyoruz. Uzaktan katırla bir köylü geçiyor. O da bize bakıyor, bir süre sonra yoluna devam ediyor. Kürdistan halkının acısını bir kez daha derinden hissediyorum.

Bulunduğumuz yerde bir iki saat dinleniyoruz. Herkes bulduğu uygun yerde uzanıyor. Birden tepemde bir ses duyuyorum. Gelen sese doğru başımı yukarı kaldırdığımda ağacın üzerindeki güzel sincapla karşılaşıyorum. Güzel öten kuş sesini, uçağın gürültüsü bozuyor, kuş susuyor. Ama kuşlar her zaman susmaz, bazen uçağın sesini bastırmak istercesine hep birlikte öterler. Yalnızken susuyor, güç getiremeyeceğini anlayınca çirkinliğe eşlik etmek istemiyor.

Bir şey itiraf edeyim mi küçük arkadaşım? Gördüğüm her çocuk elbisesi bana seni anımsattı. Ve Kürdistan'da olmanın gerçekliğini, her şeye rağmen güzelliğini, coşkusunu, mutluluğunu bir kez daha duydum derinden. Sen burada, bu halde yaşayamazsın, senden öncekiler de yaşamamış. Dünya âlem üzerimize gelse, yağmur yerine kurşun, dolu yerine bomba yağdırsalar, biz burada yaşamı yeniden yaratmayı başaracağız. Burayı tüm çirkinliklerden temizleyip, yaşanılır hale

getireceğiz. İnsanlığın doğduğu yerde, bitti sanılan yaşamı, güzel insanı, yüce insanı yeniden yaratacağız. Söylediklerim şimdi sana güzel bir masal gibi gelse de, çok geçmeden kendi ellerinle buranın güzelliklerine güzellik katacaksın. Kim bilir belki ilk özgürlük türküsünü söyleyenlerin içinde sen de olacaksın. Kaldırıp başını yukarıya, tüm dünyanın duyabileceği bir sesle bunlar kolay kazanılmadı, asla kaybedilmeyecektir diye haykıracaksın. İşte o zaman bütün özlemler diner, ruhlar düşünceler, yürekler birleşir, ortak mutluluk coşkusu yaşarız. Artık ne tarih bize inat edebilecek, ne de biz tarihe boyun eğeceğiz. Tarihi kendi ellerimizle biz yaratacağız.

Küçük Arkadaşıma

Silahıma bakıyorum, küçük harflerle yazdığım adın silinmiş küçük arkadaşım. Bir kere daha yazıyorum, iyice kalemimi bastırarak. Sana olan sevgimi, silahıma olan sevgimle bütünleştirmek istercesine yazmışım adını. Bu silahla savaşaacağım, ama asla değiştirmeyeceğim diyorum kendi kendime. İçi tozlanmış mı diye kontrol etmek istiyorum. Şarjörü açınca, silahın içine girmiş bir uğur böceği ile karşılaşıyorum, gülümseyerek bakın arkadaşlar uğur böceği silahımın içine kadar girmiş diyorum. Arkadaşlar gülerek, "anlamı ne olabilir?" diye soruyorlar. Tabii devrimcilerin batıl inançları olmaz, yine de bazen öyle düşünmek hoşumuza gidiyor. Ne anlamı olabilir? Silaha gelen uğur, silahın kullanılmasıdır, bu demektir ki yakında ülkeye gidiyorum. Herkesin aynı özlemleri olduğu için hoşumuza gidiyor bu sohbet. Akşama doğru Cuma arkadaşın yanına uğruyorum. İşimizi bitirince, Cuma arkadaş, "silahını ver, sana bir portatif silah vereyim" diyor. Kabul ediyorum. Ama birden duygularım karmaşılaşıyor. "Ama ben bu silahı çok seviyorum" diyesim geliyor, demiyorum. Kısa bir kararsızlık yaşamıştım. "En kötü karar, kararsızlıktan iyidir" sözünü anımsıyor ve silahımı veriyorum. Hüzünle sevinci bir arada yaşamak ne kadar tuhaf bir duygu. Bir tarafta seninle bütünleştirdiğim, asla değiştirmek istemediğim silah, bir tarafta savaşta daha iyi kullanacağım bir silah. Sen yine PKK'ye yenik düşüyorsun küçük arkadaşım. Sakın üzülme, asma suratını hemen. Söz veriyorum, silahtan silaha taşıracacağım sana olan sevgimi, özlemimi, tüm duygularımı, ta ki özgür bir Kürdistan'da hayal meyal de olsa birbirimize el sallayınca kadar.

İnsanlar sevdikleri için savaşır. Ben de seviyorum seni, tüm insanlığı ve özgür yaşamı. Öyleyse tuhaf olan nedir? Senden uzakta savaşıyorum ama yüreğin yine yüreğimde, hem de ülkemiz Kürdistan'da.

...

VEDA

Kim bilir belki de kucaklarken toprağı,
Belli belirsiz sırttan bir  l  olacağım
Ama sen bana bakerken,
Sadece bir  l  olmadığım hissine kapılacaksın
Tıpkı diriyken,
Sadece bir diri olmadığım hissine
kapıldığın gibi

Sen suskun,
Sen buruk,
Sen mahsun,
Sen  z nt l  ve  aşkın...
Ve bir gün geldiğinde,
Başka güzellikler arayacaksın.

Vasiyetim olsun!
Yasımı tutma...
Çok istersen,
Kaldır ba ını yukarı ve isyan et,
Yokluğuma,
Sana doyamamı lığıma.

30 Temmuz 1995, Zap

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

MİRZA YUSUF(HASAN SAYAR)

Adı Soyadı: Hasan SAYAR

Kod Adı: Mirza YUSUF

Doğum Tarihi ve Yeri: 1988 / Batman

Anne Adı: Nazife

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Eskişehir

Şehadet Tarihi ve Yeri: 11.05.2009 / Esendere

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

 zg rl k

Özgür topraklara adım attı ım ilk gün. Bugünü nasıl anlatmalıyım acaba?  imdeki co kuyu, heyecanı hangi kelimelerle anlatabilirim? Akıp duran, yüreklerin ritmini de i tiren de i tiren çarpmasına neden olan duyguları tanımlamaya bir sözcük bulunmuş mudur dil bilimciler, tanımlayabilmi  midir alimler yaşama a kla ba lı olanların tutkularını?

Beni bu mekanlara sürükleyen deli rüzgarların esintisini şimdi daha iyi alıyorum. Demek ki özgürlük rüzgarı, kendi mekanında daha bir rahat kılar mı  insanı. Aslında buraya ayak basana kadar da y re imi yerinde yani tam g  s mde ta ıyordum ama  u an sanki y re im avuçlarımın içinde. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama burada olmanın co kusunu lal olan dilimle ifade edemiyor, zihnimdeki sözcükleri birbiri ile denkle tirmiyorum. Keşke  imdi utanma duygusunun tüm kalıplarını kırarak, avazım çıktığı kadar ba ırabilsem: ey özgürlük, sen bir soluk gibisin içine  ekti inde yaşam sunan, olmadığında ölümün buz tutan yüzü gibisin. Ömür  zg r ge irilebiliyorsa yaşamdır,  zg r değilse sadece bir canlılık belirtisidir...

Artık ben de yaşamaya, yaşama anlam katmaya geldim. Yani yeni bir serüvene kendimi dahil etmeye, soluksuz bir yaşamı içime çekmeye geldim.

Salam olsun sana ey  zg r mekanlar...

Hakikat

 u anda yüksek bir tepenin ba ındayım. Yazmak için acele etmem gerekiyor çünkü kimse nerede olduğumu bilmiyor. Bugün spor yerine araziye odun toplamaya geldik. Nasıl oldu bilmiyorum ama birden kendimi tepenin başında buldum. Sanki yavaş yavaş yükselen güneş beni sohbete  a ırıyordu. "Gel iki kelam edelim, sabaha verdiğim güzelliğin sırrını senin için dile getireyim" der gibiydi. Ben de fırsatı kaçırır mıyım? G ne  benimle sırrını payla acak, ben hayır diyeceğim. Hiç böyle bir şey olur mu? O anlattı ben dinledim. Tepenin ardından, adım adım her y kseli inde başka bir sırrını açıkladı bana. Onun muhte emli ine öyle kaptırmı tım ki kendimi, bilmek istediğim ne varsa sormak, öğrenmek istiyordum. Ama güneş bir anlık suskunlu undan sonra tüm aydınlı ını yüzüme vurdu ve; "hakikate olan merakını ne diye benim pe imde ararsın, sen zaten bu dağların doruklarında hakikatin izindesin, gerçek olan güneş benim ama hakikat olan G ne  sizin içinizde, hakikati içine, yüreğine sor" dedi.

 nce afalladım, dona kaldım. Sonra güneşin kızgınla an yüzüyle kar ıla ınca ne yapmam gerektiğini anladım, döndüm kendime, y re ime sordum:

Hakikat olan G ne  kimdir? Diye

Y re im cevap verdi:

Ardına d   p, yollara koyuldu un  nderliktir. Ruhunun aydınlanmasını, y re inin ısınmasını istiyorsan yüzünü hakikat olan Güneş’e d nmelisin... kendini  nder Apo’nun hakikatinde var etmelisin...

“  ka   ık Olandır Gerilla” Diyor Yüce İnsan...

Bu sözün anlamına varabilir miyiz gerçekten? Bu soru sadece şimdi değil, a k serüvenine yani da  yolculuğuna ba lad ım günden bu yana hep aklımda... dağların y celi inde, soluk kesen g zelli inde ilerlerken bu soruyu kendime sormadan edemiyorum. Ardımda bıraktıklarımın bakmamayım diyorum kendi kendime ama sanki önümdeki, gelecekteki güzellikleri daha net görebilmem için ge mi imin çirkinliklerini bir daha hatırlamam gerekir. Çok değil birkaç yıl öncesine gidiyorum. Ya adıklarımı, sistemin bende yarattıklarını sorguluyorum.  nce  ocuklu um geliyor aklıma, anamın fısıltıyla söylediği masalları heyecan ile dinleyi im, sonra da yedi ya ıma basmadan ba ıra  a ıra söylediğim “Türküm, do ruyum,  alı kanım...” diye ba layan sözcükler. Kendime ait olanı fısıltıyla, başkalarına ait olanı ise ba ıra  a ıra söylediğim günler. Hangisi daha bendim acaba, hangisi daha bana ait olan? Hakikat neden yalnızca bir masal gibi anlatıldı bizlere. Ve biz neden kendimizi bu kadar çok hakikat olmayan şeylere kaptırdık.

Bir de kadını anlamadım yıllarca. Neydi kadın, kimdi kadın? Beni  zg rl k mücadelesiyle ta ı tıran da bu sorulardı. Bu sorular her zaman,  u an bile beynimin içinde defalarca dönüp dolaşan cevap arayan sorular oldu. Belki de bu sorunun peşine bu kadar d  memin en büyük nedeni Batmanlı olmamdı. Batman’da yaşanan kadın intiharları, kadına yönelik şiddet çok zoruma gidiyordu ama buna bir çözüm bulamamak daha da zoruma gidiyordu.  zg rl k saçlarına katılmadan önce bir kadın arkada a  u soruyu sordum; **“Neden kadınlar intiharı tercih ediyor, yaşama daha sıkı sarılmıyorlar?”** Oldukça uzun bir tarti mamız oldu. Sanırım aradı ım cevabı tam alamamı tım. Ta ki  nder Apo’nun “Nasıl Ya amalı?” kitabını okuyana kadar. Orada hem kendimi, hem içinde ya ad ımı sand ım sistemi hem de kadını tanıdım. Ne yapmam gerektiğini anladım ve özgürlük mekanlarına doğru yol aldım.

Şimdi bu yüce dağların asiliğinde hem sorularımın cevaplarını buluyor, hem cevaplarımı anı anına yaşamaya çalışıyorum. Kadının gerçekten yaşam olduğunu, kadınla yolda lığın insan olmada en büyük adım olduğunu gün be gün görüyorum. Fikri yolda  gibi Sema'larla, Harun yolda  gibi Zilan'larla yolda  olmanın arayışı içerisindeyim. Bu arayı ım her gün daha da inanarak, kararlıca devam edecektir. Ama  unu da eklemeyi geçemeyeceğim. Ben de elbet sistemin içinde büyüyen, onun anlayışıyla yetişen bir gençtim. Bundan dolayı da çoğu zaman kadına hak etmediği şekilde davrandım. Bugün bu davranı larımın öz eleştirisini vermeye çalışıyorum ama yine de bu deftere yazmam gereken bir özür s zc ğu olduğunu düşünüyorum. Ve zaman kaybetmeden defterime bu satırları kaydediyorum; Değerli annem; seni anlamadığım, tanıyamadığım ve bir okyanus derinliğinde olan yaşamını kavrayamadığım için senin şahsında tüm kadınlardan özür diliyorum.

Gitmenin kolay olduğu zamanlarda yaşıyoruz.
Ve gidiyoruz
Arkamıza bakmadan
G zyaşılarımızı silmeden
 z bırakmak istiyoruz hayata
Ama yine de gidiyoruz
Erken gidişlerin izleri daha derin diyorlar
Gerçekten  yle mi?
Öyleyse ben derin bir iz bırakarak gidiyorum
Ardıma bakmadan
Ardıl bırakmadan
Gidiyorum
Seven varsa zaten gelir ardımdan
Ardıl olur yaşanmamışlıklara
Yaşanmışlıklar paylaşımlarda gizlidir
Ben de doludizgin paylaştım bu yaşamda
Paylaşmadığım, paylaşmak istemediğim
Tek şey  l md 
O yüzden ölümde yaşam yarattım
Ve yaşamı emanet bıraktım yoldaşlara
Şimdi  l m  kendime
Yaşamı sizlere pay ederek gidiyorum
Yeni yaşamlar yaratmanın umuduyla
Hayata gülümseyerek gidiyorum...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

MORDEM (AYHAN KAYA)

Adı Soyadı: Ayhan KAYA

Kod Adı: Mordem

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 / Muş-Varto

Anne Adı: Kezban

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri: 1992 / Xakurkê

Şehadet Tarihi ve Yeri: 26.08.1994 / Başur

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

İlk Mutluluk

1991 sonbaharıydı.

Sonbaharları da güzeldir ülkemizin. Asıl ülkemizi güzelleştiren ise, dağların başındaki özgürlük savaşçılarıydı. Özgürlük savaşçıları gittikleri her yerde halkımızı etkilemiş, halkımızın gönüllerinde taht kurmuşlardı. Herkes onlara özeniyor, onları seviyor, onları görmek istiyor ve kurtuluşu onlarda görüyorlardı. Yani kurtuluştı, umuttu, özgürlüktü, bin yılların intikamıydı gerilla...

Biz de etkilenmiştik gerilladan. Onlar gibi olmak istiyorduk. Onlar gibi omzumuzda silah taşımak, dağların doruklarında özgürce gezmek, savaşmak istiyorduk.

Geceleri yatağa girmeden önce onları hayal ediyor, yataktayken onları düşünüyordum. Ben de elime "kleş" almak, özgür olmak, halkımıza hizmet etmek istiyordum. Bunun ise bir tek yolu vardı: Gerillayla ilişki kurup onlara katılmak.

Biz bir grup öğrenci arkadaş kararımızı verdik. "Artık gerillaya katılmalıyız" dedik. O andan sonra okula gitmek, dersleri dinlemek istemiyordum. Tüm zamanımı gerillayı, dağları düşünerek geçiriyordum. Sonunda bir arkadaşımınla birlikte köylerine gittik. O gece gerilla köye gelecekti ve bizimle görüşecekti. Köyde yerimde duramıyordum. Çünkü ilk defa gerilla görecektim. Sevinç, coşku ve heyecanı iç içe yaşıyordum. Ne konuşacaktım, karşılarında nasıl duracaktım, nasıl hitap edecektim? Bütün bunları düşünürken, gerillanın bizi çağırdığını bildirdiler. Bekledikleri eve gittik. Onları ilk gördüğümde sevinçten, heyecandan konuşamadım. Merhabalaştık. Daha sonra benim heyecanımı yatıştırdılar, ardından tanıştık. Aklımdan geçen her soruyu onlara sordum. Onlar da hiç sıkılmadan cevap verdiler. Çok etkilediler beni. Sonra kararımızı bildirdim onlara. Evet, gerillaya katılmak istediğimizi bildirdim. Onlar da olumlu karşıladılar. Yer ve zamanı tespit ettikten sonra ayrıldık.

Sonra arkadaşlarımla birlikte gerillaya katıldım.

...

Gün 7 Ocak'ı gösteriyordu. O gün içimde bir sıkıntı vardı. Sıkıntının kaynağı neydi bilemiyordum. Sabah kahvaltısından sonra gelen dergilere bakmak için yönetime gittim. Dergileri biraz karıştırarak sıkıntımı

 zerimden atarım diyordum.  nce biraz gazetelere baktım.  lgimi çekecek bir şey bulamadım. Zerde t arkadaş bana Serxweb n  zel sayısını verdi. Yavaş yavaş sayfaları çevirdim. Botan  ehitleriydi. Foto raflara bakıyordum. Bir-iki sayfa çevirdikten sonra birdenbire donup kaldım. Cevahir'in fotoğrafı da vardı. Hem de bana bakıyordu. O anda ne yapacağımı bilemedim. O bana, ben de ona bakıyordum. Sonra fotoğrafın altındaki yazıyı okumaya ba ladım. Tam geçen sene bugün (7 Ocak 1992), faşist TC'nin Bestler'e hava saldırısı sonucu dört yolda ıyla birlikte  ehit d  m  . Tam bir yıl oluyor  ehit d  eli. Yazıyı okurken hayatımdaki en büyük acıyı çekiyordum. Evet, kardeşim  ehit d  m  t . Halbuki ben ne hayaller kuruyordum. Bir gün g r  ecek ve "bak ben de sizin takip iniz, sizin yolda ınız oldum" diyecektim. Elimizdeki silahlarımızla beraber fotoğraf  ektirecektik. Bunları düşünürken, gözlerimden ya lar sayfalara d   yordu. Sonra tek tek kitabın yapraklarını çevirdim.

Sıra D rs m  ehitlerine gelmişti. Birkaç sayfa çevirdikten sonra "Karakoçan  ehitleri ölümsüz"d r" diye bir başlık gözüme ili ti. Benim için olmaması gereken bir şeydi bu. Birdenbire  yle bir sessizliğe büründüm ki, gözlerimden sessizce akan ya lar karşımda duran Sertaç yoldaşın yüzüne düşüyor ve ıslatıyordu. Kendimi tutamayıp g zya larımı dökerken, o bana bakıyor ve hafiften gülümsüyordu. Daha birkaç dakika önce Cevahir yoldaşın  ehit d  t   n    renmi tim. Şimdi de Sertaç'ın  ehit d  t   n    reniyorum. O anda dünyanın bütün ağırlığı üstüme   km  t . Sonra biraz cesaretimi toplayıp yazıyı okumaya ba ladım. Cevahir'den tam bir buçuk ay sonra 22  ubat'ta  ehitler kervanına katılmıştı Sertaç yolda .

Hiçbir şey söylemeden yönetim mangasından çıktım. Çadırdan uzak bir yere geçtim, bir kar t mse inin üzerine oturdum. Ve ba ladım karde lerimi düşünmeye. Ne kadar zordu benim için, anlatamam. O durumda ne yapmalıydım? On dakika içinde iki karde imin  ehit d  t   n    reniyorum. Bundan daha acı bir şey olamazdı.

Artık hiçbir zaman onları g remeyece im, sarılamayaca ım bir daha doyasıya onlara. Ama kabul etmeliydim. Onlar  ehit d  m   lerdi. Artık direniş bayrağı bana ve Ercan yolda a teslim edilmişti. Arkadaşlar halimden bir şeyler olduğunu anlamı lardı. Ne olduğunu soruyorlardı.

Ben de "Hiçbir şey yok, sadece biraz başım ağrıyor, üzerime bir ağırlık çökmüş" diyordum.

Uzun bir zamanı onları düşünerek geçirdim. Şahadetlerine doğru yaklaşmalıyım. Nasıl onlara layık bir kardeş olabilirim, intikamlarını düşmandan nasıl alabilirim, onları nasıl yaşamda doğru temsil edebilirim? Yapmam gereken, bu sorulara artık doğru cevap vermektir. Bir an önce bahar gelsin, diyordum. Bahar gelsin ki savaşımız kızışsın, eylemlerimiz çoğalsın, ben de bu eylemlere katılıp intikamımı alayım. Bundan sonra onları her şeyden korumalıyım, ihanetten, alçaklardan, düşmandan. Belki o zaman onlara layık olabilirim.

9 Şubat 1993

Zagroslar

Yine her günkü yerime geçmiş, elime aldığım kalemle defterimin bembeyaz sayfalarını yazımla karalamaya çalışıyorum.

Bahar sevdadır. Ben bu sevdaya öyle özlem duymuşum ki anlatamam. Şimdi tüm varımı yoğumu sabra yüklemişim ve böylece baharın gelmesini bekliyorum. Bahar gelsin ki biriken kin, çekilen acılar, halka duyulan özlem, dağların doruklarına olan aşk, doğaya olan seveda, bir yudum suya olan özlem bitsin. Her geçen gün düşmana olan kinim, nefretim, intikam hırslarım artıyor. Sertaç yoldaşa, Cevahir yoldaşa, tüm şehitlere her gün söz veriyorum; "yolunuzun takipçisi olacağım. İntikamınızı alacağım, yeter ki bahar gelsin." Biliyorum bahar gelecek, hem de çok yakında. Hayatımda ilk defa bütün bir kışı Kürdistan doğasının belki de en acımasız olan, Rojhilat halkının deyimiyle bugüne kadar hiçbir insanın yaşamayı denemediği, yalnızca Apo'cuların yaşamıyla süslediği Dalamper'de, yani Zağroslar'da geçirdim.

Zağroslar'da kış başka olur. Fırtınası acımasız. Birçok yoldaşımızın ya canını almıştır, ya savaş dışı bırakmıştır. Yine de yıldırnamamıştır bizleri. Daha kinlendirmiştir, yaşama sevdalandırmıştır. Bahara olan özlemlerimizi daha da artırmıştır.

Bahar güçlü atılımımızın başlangıcı olacak, bahar bizi halkımıza kavuşturacak.

Kürdistan dağları güzeldir. Kürdistan doğası bu dağları güzelleştirir. Asıl dağlarımızı güzelleştiren eylemler sonrası gerillanın dağların doruklarında halay çekmesidir.

Ve dağlarımız gerillayla güzeldir. Gerillayla onurludur. "İnsanı yaşatan sudur, havadır; güzeli güzelleştiren çirkinin olmasıdır" derler. Ama Kürdistan'ı var eden, Kürt halkını yaratan, ona can veren, Kürdistan'ı şehitler ülkesi yapan gerilladır. Yeni yaşamın, özgürlüğün anahtarıdır, adıdır.

...

Dün Sertaç yoldaşın şahadetinin birinci yıldönümüydü. İki-üç gündür yanıma gelen karargâh komutanlarımızdan Mahir arkadaş benimle konuştu. Sertaç ve Cevahir yoldaşların şehit düştüklerine dair aileye haber vermesini söyledim.

Haber versinler dostlara: Sertaç, Cevahir, tüm şehitlerimiz kanlarıyla suladılar topraklarımızı. Haber versinler Sertaç'ın Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalan kuşlarına. Haber versinler Cevahir'in bahçemizdeki sarı çiçeklerine.

Siz ey kuşlar, her sabah penceremize konar; Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çaldınız. Sertaç yatağından kalkar, mutfaktan ekmek getirip sizlere verirdi. Sonra çaldığınız müzik önünde okurdu. Her 22 Şubat'ta mezarını siz ziyaret edin. Zaferin kesin olduğunu, mücadelenin büyüdüğünü, bayrağı yere düşürmediğimizi bildirin. O zaman Sertaç heval toprağın altından haykıracaktır. Mutlu olacaktır. Haberi duyduğunda belki de ağlayacaktır. Kezban ananın parıldayan gözlerinden gözyaşları akacak, yanaklarından süzülüp gidecektir. Ana yüreğidir. Ağlayıp, gözyaşı dökmesi, sızlaması normaldir. Ama bu gözyaşları sevincin ifadesi olmalıdır; onurlu, yiğit evlat yetiştirmenin verdiği gururun gözyaşları olmalıdır. İki şehit anası olmanın yüceliğinin verdiği duygunun gözyaşları olmalıdır. Ali baba dudakları arasına bir maltepe sigarasını koyacak, duyduğu acıyla sigaranın dumanını o yorgun ciğerlerine çekerek, hüznü gözlerinden yaşlar akacaktır.

Böyle bir günde benim yapacağım en doğru şey kendimi güçlendirmem, savaşa hazır hale getirmemdir. Onların anılarına cevap verdiğim oranda, onlara layık olabilir, anılarını yaşatabilirim. Görev ve sorumluluğumun da bilincindeyim. Onlara karşı görevlerimi yerine getirmek için de yoğun çalışmam ve çaba harcamam gerektiğinin farkındayım.

Şehitlerimiz yaşam kaynaklarımızdır. Onlarla yaşadık, onlarla bayrağımızı yükselttik. Onlarla zafere koşacağız. Ve her şahadet yıldönümlerinde onları sevdamızla anacak, onların anılarını yolumuza ışık yapacağız. Size söz veriyorum Sertaç yoldaş; size layık bir kardeş, bir yoldaş olacak, kanımın son damlasına kadar anınızın takipçisi olacağım. 22 Şubatlar, 7 Ocaklar bana her zaman ışık olacaklardır. Zafere gittiğimiz bu dönemde o günler benim için, düşmana karşı başkaldırının, direnişin, intikamın adı olacaktır. Düşmana karşı haykırışın, intikamın, kinin yükselen adı olacaklardır.

İçimden bugün buluşma günümüz için küçük bir şiir yazmak geldi. Güzel olmasa bile benim için buluşma günümüzü ifade ediyor:

Buluşalım Ali Abbas Yoldaş!

O yaratıcı gücün engellenemediği
bir süreçte,
Engellenmez engellenmez
özgürlük ateşi
Buluşalım Ali Abbas yoldaş
Yirmi bir Mart sabahında
Özgürlük günümüzde
Kenan yoldaş ve Ercan yoldaşla
birlikte
Newroz sokaklarında
Kutlayalım halkımızın bayramını
Gürlenince Newroz ateşi
Hayat verir, yön verir
Dağdaki gerillalar halkımıza
Olsun buluşma günümüz Newroz
O zaman Ali Abbas yoldaş
o zaman
Buluşalım Kenan yoldaş ve Ercan
yoldaşla birlikte
Newroz sokaklarında
Çalsın davullar, zurnalar
Çekilsin halaylar, oynansın
bablekanlar
Sarı kırmızı yeşile bürünsün analar
Kin kussun babalar
Sen Dersim'de,
Kenan yoldaş Besta'da,
Ercan yoldaş Botan'da
Ben yüce dağ Çarçella'da
Buluşalım, buluşma günümüz
Newroz'da
Buluşalım canlarım
Acıların dindiği
Acıların sevgiye dönüştüğü
O güneşli günde

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

NURHAK ÇİYA (HALİT DAĞ)

Adı Soyadı: Halit DAĞ

Kod Adı: Nurhak ÇİYA

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 / Mardin

Anne Adı: Fadime

Baba Adı: Recep

Katılım Tarihi ve Yeri: 1998 / Mardin

Şehadet Tarihi ve Yeri: 14.03.2011 / Gabar

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Hêvî'nin Rüyası

Gece yarısı yola çıkacağız. Önümüzde uzun ve zorlu bir yol var. Bir daha Dicle'yi geçeceğiz. Dicle bir daha bana yol verecek ve onunla bir kez daha buluşmak üzere vedalaşacağız. O kadar çok geçtim ki Dicle'nin üzerinden, artık iki dost gibiyiz. Birbirimizin huyunu, suyunu biliriz. O benim neden onu kaçak geçtiğimi ve avuç avuç suyunu yudumladığımı biliyor. Ben de onun ne kadar asil olduğunu, topraklarımıza cömertliğiyle bereket kattığını biliyorum. Dicle'nin kenarında kaç kez ölümle burun buruna geldiğimi saymadım. Dicle dalgalarıyla ölümü benden uzaklaştıran oldu. Yol verdi bana adeta. Çünkü o benim kaçaklığımın nedenini biliyordu. Ne ona ne de aktığı topraklara ihanet etmeyeceğimi, onlar için kaçak olduğumu biliyordu. Coğrafyamın toprağının, suyunun, taşlarının dilini anlayabiliyordum artık. Onlarla iç içe geçmişiz adeta. Onlar da gerillayı bilirler.

Evet güzel, nazlı ve narin Diclem, bana bu gece de yol vereceksin. Kucak açmalısın bana ve yoldaşlarıma. Bizi koruyup kollayabilmelisin. Biliyorum, ölürsek hırçınlaşırsın, hüzne boğulursun. Ölümlere tanıklık etmek istemiyorsun artık. O yüzden o kadar kucaklayıcı ve kollayıcısın.

Yol hazırlıklarımızı tamamlayıp kendimizi Dicle'nin kenarına bıraktık. Dört kişilik bir grubuz; ben, Sinan ve iki yeni savaşçı. Yeni savaşçılar birkaç gün önce katıldılar. Onları Gabar'a götürmemiz gerekiyor. Onlara Şoreş ve Hêvî ismini verdik. İkisi de dünyalar tatlısı, hayat dolu. Onları Gabar'a sağ salim ulaştırmamız için elimizden geleni yapacağız bu gece. Sabaha mutlu gülebilmek için gecenin tüm zorluklarına katlanacağız. Grubun öncüsü benim. Yeni savaşçıları aramıza aldık. Gabar'a doğru yol almaya başladık. Geçiş hattımız çok tehlikeli bir hat. Düşman sürekli pusu atıyor ve operasyona çıkıyor. O yüzden hiç rahat değildim. İçime kötü hisler resmen hücum etmiş, kötü bir şeyler olacak diyor sezgilerim. Sezgilerim beni gerçekten yanıltmadı, Kaniya Bana'ya ulaşmadan üzerimize yağmur gibi mermiler yağmaya başladı. Elleriinde o an hangi ağır silah varsa hepsini çalıştırmaya başladılar, bomba atar, bombalar ha bire atılıyor. Basınçtan silahım bir yana ben bir yana fırladım. Gidip bir kayaya çarptım. Neyse ki yara almamıştım. Bombaların yarattığı sersemliği üzerimden atınca ilk düşündüğüm şey yeni savaşçılar oldu. Silahımı uçtuğu yerden kapıp, hemen arkama, geldiğimiz yöne doğru baktım. Arkamda kimsecikler yoktu. Bu iyiye işaret mi, yoksa kötüye mi birazdan belli olacak. Geldiğimiz yöne doğru fişek hızıyla koşmaya başladım. Ve nihayet onlara ulaştım. Onlara ulaştığımda hepsinin iyi olduğunu gördüm. Ben bir gencin, Sinan da diğer gencin elini tuttu ve hemen oradan uzaklaştık.

Gençler de bayağı soğukkanlıydı. Hiç heyecan ve panik yaratmadılar. Farklı bir yoldan vurup pusu yerini geride bıraktık. Artık tehlikeyi atlatmış sayılıyorduk. Birden Hêvî bana “heval Nurhak bir karartı gördüm” dedi. Ben ilk başta korkmuş olabilir, o yüzden herhangi bir şeydir ona bir insan karartısı gibi görünmüştür dedim. Daha sonra hem kendim rahatlayayım hem de o rahatlasın diye termalle baktım. Gerçekten Hêvî’nin görmüş olduğu karartı bir insan karartısıydı, bir askerdi. Hemen elini tutup Sinan’a “yavaş yavaş geri çekilelim” dedim. Tekrar pusuya ilk girdiğimiz yere geldik. Yönümüzü ters çevirip Dicle’ye doğru bıraktık kendimizi. Dicle’nin kenarına indiğimizde orada da düşmanın olduğunu gördük. Düşman dört bir yanımızı tutmuştu. Sabaha doğruydu, yavaş yavaş karanlık yarılıyordu. Biraz soluklanıp ne yapacağımızı düşünüyordum. O esnada Hêvî bana;

“Heval Nurhak bu akşam rüyamda gelin olduğumu gördüm” dedi. Hêvî’nin rüyası beni çok etkiledi. O rüyanın gerçeğe dönüşmemesi için elimden geleni yapacaktım. Toplumda böylesi bir rüya kötüye yorumlanır, gelinlik kefenle özdeşleştirilir. Hêvî de ben de bu rüyanın anlamını biliyorduk. Hêvî ‘ye; “Sana söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak” dedim. Dicle öyle sessiz sessiz akıyordu ki, sessizliğine kapılıp huzura erişmek ve bu karanlığın güzel bir aydınlığa dönüşmesi için gerillacı azmim ve irademle mücadele edecektim. Dicle kenarı boyunca gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Yapabileceğimiz tek şey, sazlıkların arasında saklanmaktı. Hemen kendimizi suyun önündeki çitlerin içine sakladık.

Ve şafak sökmüştü, artık her taraf apaydınlıktı. Her şey tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Karanlık artık hiçbir şeyin üstünü örtmüyordu. Aklın ve iradenin gücü bizi başarıya ulaştıracaktı. Sabırla, sessizlik içinde iki gün boyunca Dicle anamızın kucağında öylece kaldık. Kenarı işlek bir yol, vızır vızır arabalar geçiyor, düşman panzerle sürekli devriye geziyor. Bizim küçücük bir dikkatsizliğimiz her şeyi mahvedebilir, düşmanın tüm dikkatini üzerimize toplayabilir. Yanımızda yiyecek hiçbir şey yok. Biz böylesi durumlara alışkındık. Günlerce açlık yaşamıştık Sinan ile birlikte. Ama Hêvî ve Şoreş için her şey ilkti. Açlığa gerçekten dayanabilecekler mi diye düşünüp duruyordum. Her ikisi de beklediğimizden daha büyük bir irade ve azim gösterdiler. İyi bir gerilla olabileceklerinin ilk ve büyük sınavını böylece verdiler. Gerillacılık zaten bir irade savaşı değil midir? Onlar bunu başarıyla vermişlerdi.

Üçüncü günün gece yarısı tekrar yola çıkmaya karar verdik. Düşmanın tüm yoğunlaşması Gelyok’a kaymıştı. Bu fırsattan yararlanıp

harekete geçtik. Bu sefer biraz daha fazla zorlanarak ilerliyorduk. Grup iyice a ırla mı tı.       kaç gündü gençler ağızlarına bir lokma ekmek dahi koyamadılar. Açlık bünyeyi etkiliyor tabii. Biz inatla, büyük bir kararlılıkla varaca ımız menzile doğru ilerlemeye ba ladık. Bu sefer tehlikesiz bir yolculuktu. Önümüzde yine pusu vardı, ama pusuyu çok kurnazca atlattık. Düşman yine bo a d  t . Hedefine ulaşamadı. Artık Gabar topraklarındaydık. Buraları avucumuzun içi gibi biliyorduk. Arkada lara daha hızlı ulaşabilmek için her şeyden önce biraz enerji almamız gerekiyordu. Hemen  z m ba larının olduğu yöne gidip kucak kucak  z m topladık. Güzelim Gabar  z mlerinin verdiği enerji doping gibi geldi ve devam ettik yola.

Ve artık yolda ların yanındaydık. H v  ‘ye verdiğim sözü yerine getirmi tim. Ama artık  nden    di im yoktu.       ilk pusu esnasında basıncın fırlatması sonucu bir kayaya  arpmı ım ve o esnada    di im kırılmı tı. Yolda lara bir şey olmasın da ben di siz de olsam olur. Y re imde  zg rl k a kı oldukça her türlü zorlu a g  s gerebilirim. Apo’cu yaşam tarzının açığa çıkardığı iradenin müthiş bir irade olduğunu bir kez daha gördüm.

Gök ve yerin birleştiği ufuk gibidir yolda lık
Birbirinden kopmayan iki parça
 kisi de sonsuz uzanır
Denizlerin enginliği gibi bitimsiz
Göğün maviliği gibi alabildiğine geniş
Sevgi soyut kalmaz gerçeğinde
Aynı d    n yolcuları olmak
Aynı sevdada
Aynı kalp atı ında
Kilitlenmek gibidir
D   manın buzdan duvarlarına
Soğuk ve kirli yüzüne
Bitmeyen ihanetin kancıklığına
Önen hançer gibidir yolda lık

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

PELİN KOÇER (LALİHAN KOYUN)

Adı Soyadı: Lalihan KOYUN

Kod Adı: Pelin KOÇER

Doğum Tarihi ve Yeri: 1984 / Bitlis

Anne Adı: Emine

Baba Adı: Sabri

Katılım Tarihi ve Yeri: 2004 / İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.07.2012 / Bingöl

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Dağlar Dağ Yüreklilerin Mabedidir

Evet, Erzurum'dayım. Kandil 'den Erzurum'a yürümek zor olduğu kadar inanılmaz maceralarla dolu geçti. Tatlı ve güzel anıların gölgesinden destek alarak güneşe doğru yol aldık. Yolumuz uzun ve zorlu... Yolculuğumuzda patika yoktu. Genelde geçtiğimiz yerler, uçurum ve kayalık olduğu için çoğu zaman yürümek yerine atlayarak ilerledik. Çoğu yerde de şutiklerin yardımıyla kendimizi kayalıklardan aşağıya bıraktık. Birçok yer riskli olmasına rağmen hiç aldırış etmeden yolumuza devam ettik. Yolculuğum boyunca yere düşüp kalktığım, kapaklandığım çok oldu. Ben her düştüğümde yol arkadaşlarımın bana gülerek; "bir şey olmaz heval Pelin, yürüdükçe yürümeyi öğreneceksin" demeleri kızmama neden olsa da içten içe ben de kendi halime gülüyordum. Düştüm, kalktım, üşüdüm ama hiç pes etmedim. Ve ilk defa bu yolculukta irademi sınadım. Zorluklar karşısında gücümü gördüm. Eğer dağa gelmeseydim zorluklar karşısında bu kadar güçlü ve iradeli olduğumu asla bilince çıkartmayacaktım. Ne kadar yazık değil mi, insanlar sistem içerisinde kendi güçlerinin farkına varmadan yaşayıp gidiyorlar. Özellikle de bir kadın için bu çok önemli, bu yolculukta kendimle yeniden tanıştığımı söyleyebilirim.

Şimdi Erzurum dağlarının tam karşısındayım. Güneşin ışınlarını dağıtan Peri Dağı'nın yakınlarındayım. Sırtımı Bandoz ve Bağır dağlarına dayamış, yüzümü Sülbüs'e vererek gülümsüyorum. Star'ın sevdası olan Sülbüs Dağı'nın yamacında başlıyorum ilk anılarımı yazmaya... Asırların saniyelerde gizli olduğunu burada daha iyi anladım. Şerafettin dağları gibi başı dik, gözleri yangın nice insanlar, Erzurum'da efsane yazdı.

İlk yazımda doğayı da anlatmak istiyorum. Çünkü gerilla doğayla bir bütündür. Bağır Baba Dağı'nda bahar olunca boy verir rengarenk çiçekler. Dağın başı hep karlıdır. Bağır Dağı, yaşlı bir bilge edasıyla gizler eteğindeki canlı gençliğini. Yazın sıcağında eriyen kar, Kızılsu deresine karışır. O zaman bu dereyi görmeniz gerekir, sanki zamana karşı yarışıyor. Buradan bakınca Kızılsu çok güzel görünüyor. Yayladere'yi anlatmasam haksızlık ederim. Sulak ve bereketli toprağıyla binlerce canlıyı besliyor. İnsan bu araziye baktığında gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Sanki bir hayal dünyası sanki bir cennet...

Buralarda en bilindik efsane Sülbüs ve Star Dağı'nın yaşadığı aşktır. Efsaneye göre Sülbüs ve Star büyük bir aşk yaşarlar ama Tarî onların arasına girerek onların kavuşmasını engeller. Karşıdan bakınca her üç dağ tek bir dağ gibi gözüktür. Tarî'nin tüm oyunlarına ve engellerine rağmen Sülbüs ve Star'ın aşkı efsaneleşir...

Biliyor musunuz, dağlar dağ yüreklilerin mabedidir. Her gerilla yüreğinde bir dağın resmini çizer. Kendini çizdiği resimde bulur ve özgürce süsler. Tabii resim çizerken kullandığı en gözde simgeler tabiat ananın insanlara sunduğu ürünlerdir. Menekşe, nergiz, gül, çiçek, böcek, kelebek, su, güneş ve ay'dır. Ben de Erzurum dağlarını çiziyorum yüreğime. Ve buradaki tüm dağlar buna tanıktır.

Coşkuyla gülen her gerillanın yüreğinde, geleceğin güzel olacağına dair umutlar vardır. Biz de zorluklar umudu tüketmez tam tersine güçlendirir. Umut heyecanlandırır, heyecan canlandırır. Canlılık özgür yaşamın sırrıdır. Nasıl doğadaki canlılar baharı hücrelerine çekerek yaşamı soluyorsa, biz de dağ rüzgarlarını içimize çekerek yaşamı soluyoruz. Keşke her mevsim bahar havasını verseydi, ama o zaman da diğer mevsimlerin güzelliklerinden mahrum kalırdık. Ve en önemlisi de Kürdistan'da bazı anlar dört mevsim tadında yaşanıyor.

Bu dağlarda acıyla sonuçlanan mutlu anları da tattım, mutlulukla sonuçlanması beklenen acıyı da. Bütün kavramları alt üst ettiğimiz gibi mutluluk kavramını da değiştiriyoruz, yani yaşadığımız her şeye yeni anlamlar yüklüyoruz. Diyalektik denen şey bu olmalı. Her şeye rağmen manevi dünyamı canlı kılan ve güçlenmesine kaynaklık eden mabedim saydığım dağlardayım.

Erzurum dağlarında yitirdiğim yoldaşlarım çok oldu. Esen her rüzgârda dağların vadilerine, ağaçlara, taşlara bir bütün Erzurum arazisine sinen yoldaş kokusunu hala soluyorum. Buralardan geçerken onlarla geçirdiğim, onlarla yaşadığım anları bir kere daha yaşıyorum. Şervan'ın yiğitliğini, Celengir'in asi bakışlarını, Hozan'ın yarım kalmış mütevazî hayallerini, Rezan'ın bilgece gülüşünü hangi kelime anlatabilir ki? O yiğitlerle yol yürümek, kuru ekmeği paylaşmak, aynı mevzide savaşmak, ömrümün en güzel zamanlarıydı.

Ve bu dağlarda yaşamak zaman içerisinde bazı yönlerimi törpülememe neden oldu. Zaman ve koşullar bazı yönlerimi yontup biçim verirken, bazı kusurlarımı da görmeme neden oldu.

Tarih yargıcımdır. Halkıma karşı görevlerimi yerine getirdiğim zaman ölümsüzleşirim ama görevimi yerine getirmezsem lanetlenir, tarihin kara sayfalarında kaybolurum. Tüm çabam halkıma layık olup bu yolda ölümsüzleşebilmektir.

Merhaba Güzel Yoldaşım;

Beni merak ediyorsan hemen söyleyeyim; durumum çok iyi. Sevinçten uçtuğumu söylesem, inan ki abartmış olmam. O kadar huzur doluyum ki anlatamam. Ancak fiziki durumumu sorarsan, galiba biraz yaşlandım.

Saçlarım son iki yılda oldukça beyazladı. Problem yapmıyorum zaten, devrim olursa yaşlı nebiye olmayı düşünüyorum. Artık siz dostlar ziyarette gelirsiniz herhalde...

Selam ve sevgilerini aldım. Buraya gelen yoldaşlardan durumunu sordum iyi olduğunu söylediler. Çok sevindim. Ve radyodan gönderdiğin Kürt ezgilerini her dillendiğimde seninle yaşadıklarımı bir kez daha anımsıyorum. O şarkıyı bana göndermiş olman benim için bir menekşeyi koklamak, ürkek bir ceylan yavrusuna dokunmak, Kızılsu'dan su içmek, Bağır Baba Dağı'nda bir nefes solumak kadar değerlidir.

Ve sana söz verdiğim gibi Erzurum'un en yüksek tepesinde oturup güneşin batışını izledim. Yayladere'de yürüdüm. Keşfe gidip en zorlu yerlerden erzak çekip eyleme katıldım.

Evet yoldaş, sana söz verdiğim gibi en sevdiğim alanda doyasıya gerilla yaşamı sürdürüyorum. Ve hiç üzülme senin için de dolaştım. Çünkü bunları senin yerine de yapacağıma söz vermiştim. İmkanlarım el verdiği kadarıyla sana verdiğim sözü tuttum. Eyalette gelmemen bir başarısızlık değil bir şanssızlıktır. Bunun için üzülme olur mu güzel yoldaşım. Emin ol ki sensiz gelmek benim için de oldukça zor oldu. Beni yürüten ise inadım ve gururumdur. Yoksa sizleri arkada bırakıp gelmek oldukça zordu. Sizi bırakıp gelirken yüreğime basıyordum. Arkama bakamayacak kadar cesaretim kırılmıştı. Bakarsam güçsüz düşecektim. Gitmeliydim. İnandığım tek gerçek buydu.

Sonrasında ardı arkası kesilmeyen birçok şanssızlık yaşadım. İlk acımızı Murat Suyu'nu geçerken yaşadık. Hozan arkadaşı burada şehit verdik. Hozan yoldaşın büyük fedakarlığı diğer yoldaşları kurtardı. Ve sonra sevdiğim birkaç arkadaş daha şehit düştü. Tüm yaşananlara rağmen dimdik ayakta kalmak ve mücadele etmek gibi tarihi bir sorumluluğumuz var.

Güzel yoldaşım, buralarda yaşamak zorluklarıyla anlaşıyor. Burada geçirdiğim iki yıllık tecrübeyi bir kaç satırla dile getiremeyeceğim bir gerçek. Seni buradaki arkadaşlara çok anlattım, hemen hemen herkes seni tanıyor. Hepsinin sana içten selamı var. Sen Erzurum Eyaleti'nin manevi bir üyesisin. Seni büyük bir özlemle kucaklıyor, selam ve sevgilerimi gönderiyorum. İmkân bulursan göndereceğin cevap benim için anlamlı olacak. Kendine çok iyi bak. Düşmana inat gözlerinin içi her zaman gülsün.

Koçer bir yürek ta ırız ellerimizde
Nazlı ve narin bir beden
Sarmalar ruhumuzu
Ruhumuz azad olmanın
Doruk noktasında
Co kulu ve heyecanlıdır her an
Şimdi Koçer bir yürek sol yanımda
Adı Pel n...
Cana can katan
Bir kan gibi akar damarlarımızdan
An'a yaşam
Yaşama anlam katar
Kendi akı kanlı ında
Ve bir Temmuz sıcaklığında
Elvedasız bir yolculuğa ba lar
Sarı sıcak g   yollarında...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

ROJBİN AMED (ELİF AK)

Adı Soyadı: Elif AK

Kod Adı: Rojbin AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 \ Amed-Bismil

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Mahmut

Katılım Tarihi ve Yeri: 2004 \ Bismil

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.11.2008 \ Zap

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

 ze Dönüş

G l    yle g lleri k skandıran, gözleriyle ormanları utandıran güzel gözlü can yolda ıma;

Bu yağmurlu, sisli havanın karanlığında a layacak halimize katıla katıla kahkaha attığımız bir gecede birleşti yüreklerimiz. Bugün hep bu g nl    hazırlamakla u ra tım.       bunu sana özel olarak hazırlıyorum. Ve g nl    hazırladığım her dakikada seninle tanıştı ımız o ilk gece geldi aklıma. Bence çok güzel dakikalardı. Bütün  mr m boyunca unutamayaca ım bir geceydi. O zifiri karanlığa karışan kahkahalarımız adeta geceyi aydınlatıyordu. Bir yanda yağmur, bir yanda ateş, bir yanda yarı acı yarı tatlı koyu mu koyu kaçak  ayımız. Ben o gece gerçek yolda lı ın tadına bir kere daha vardım.  u an çok mutlu ve moralliyim. PKK hakikatini kavradıkça, buradaki yolda lı ın anlamına vardıkça gün be gün g  leniyorum, g  leniyoruz aslında. Bize ait olmayanları üstümüzden attıkça daha bir hafifliyor, PKK'lıle tik e de daha bir g zelle iyoruz. Bana inan, bir gün mutlaka  zg r ve güzel yarınları yaratmayı başaraca ız.       bunu başarabilecek gücümüz ve irademiz var. Ve tüm bunların ötesinde, tüm bunları yaratan  nderli imiz var. O var oldu a, onun yaşam felsefesi varlık kazandı a  zg r yarınlar daha da yakın olacak. Bunun için gerekli olan tek şey inançtır. Sen de buna inan ve kendine güven. Hiçbir zaman ve koşulda umudunu yitirme. Bizi ayakta tutan umut, elbet bir gün bizi zafere de ula tıracaktır. Her günün zaferle, güzellikle olsun...

Seni her dem seven yoldaşın

Rojba 

Bugün evden  ıkı ımın yani özgürlük mekanlarına gelişimin yedinci ayı. Tabura ise yaklaşık bir aydır gelmiş bulunmaktayım. Geldi im zaman kar vardı ve hala kar ya makta. İçinde bulunduğum kampı tanımaya çalıştım ve tanıdım. Böylece zihinsel ufukum da gelişti. Bir de geldi imden bu yana üçüncü kitabımı bitirdim. Bu benim için iyi bir gelişme tabii, bir de artık yavaş yavaş dilimi de geli tiriyorum. Ne kadar kötü bir şey değil mi, da lara gelene kadar da kendi ana dilimi doğru düzgün konu amıyordum. Artık dilimi geliştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Burada da tıpkı yeni sava  ılardaki gibi ders programları var. Örneğin her sabah spora gidiyoruz ve ben bu spor etkinliğinde adeta mahvoluyorum. Spor yaptığımız yer biraz uzak ve daha hava aydınlanmadan spora gittiğimiz için d  e kalka gidiyorum, tabii birçok arkadaş beni yalnız bırakmıyor. Bu yüzden de gerçekten de oldu a komik görüntüler açığa çıkıyordu. Dedi im gibi daha yerde kar var,

bundan dolayı da ilk önce spor sahasında bulunan karları ezdik. Bu etkinliğimize biz kendi aramızda; 'kar ezme halayı' diyoruz. Herkes kol kola sıraya girdi ve bembeyaz karı tüm gücümüz ile ezmeye ba ladık. Tabii ben bu esnada çaktırmadan, kar içerikli şarkılar mırıldanıyordum. Bu faaliyetimiz bitene kadar bizler adeta buz tuttuk, neredeyse ayaklarımız donacaktı. Ama komisyonumuz bir ah bile demiyor, sürekli; "devam edelim arkadaşlar" diyerek komut veriyordu. Bu kar ezme faslı neyse de bir de bu ezdiğimiz sahanın üzerinde spor yapmak var. Gerçekten bazen kendi kendime, helal olsun bize diyorum bu koşullarda bu azim gerçekten de taktire  ayan bir durumdur.

Spor faaliyetimiz biter bitmez kahvaltı için mangalarımıza döndük, tabii ekmeğimiz bittiği için bugünlük ekmeksiz bir kahvaltıya talimdik. Bir iki lokma bir şeyler yedikten sonra eğitim için hazırlanmaya ba ladım. Bugün  nderlik   z mlemesi izlenecek, hem de kadın konulu. Bu yüzden eğitime daha bir heyecan ile hazırlanıyorum. Büyük bir itina ile hazırlanığımı gören arkadaşlar; "hayırdır Rojbın arkadaş, eğitimden sonra bir yere mi gidiyorsun? Nedir bu özenli hazırlık?" diye takılıyorlar. Tabii benim de cevabım gecikmiyor, hemen veriyorum cevabımı; siz o gün okuduğumuz önderlik çözümlemesini dikkatle dinlemediniz mi? Önderlik orada; "kendinizi her gün bir gelin gibi hazırlayın" diyordu. Evet, ben de kendimi kendim için, bir kadın olarak sadece kendim için hazırlıyorum. Şimdi de önderlik çözümlemesini dinleyerek ve anlamaya çalışarak daha da donanımlı kılacağım. Bu geleceğimiz için çok önemli; daha  zg r, daha anlamlı bir gelecek için bugünü anlamlı ve güzel kılmaya çalışıyorum, bunun çabası içerisindeyim diyorum. Bu diyaloga tanık olan tim komutanımız, hafifçe gülümseyerek; "yoldaşlar, sohbetiniz çok güzel ama eğitime geç kalıyoruz, isterseniz bu tartışmayı eğitimden sonraya bırakın, belki daha doyurucu bir tartışma olur. Ne dersiniz?" dedi. Biz de onun haklı olduğunu bildiğimiz için hemen sohbete ara verdik ve kendimizi eğitim için hazırlamaya koyulduk. Önderliğin çözümlemelerini dinlemek adeta nefesimi açıyor, soluk almamı sağlıyor. İnsan her bir çözümlemede kendisini analiz etmeden, değerlendirmeden geçemiyor. Ben de aldığım notları tekrar tekrar okuyarak, kendimi tanımaya ve anlamaya çalışıyorum. Biliyorum, insanın kendisini tanıması çok önemli, Kürt kadınları olarak kendimizi tanımamızı ve güvenmemizi sağlayan  nder Apo'ya sonsuz teşekkürler...

Öze Dönüş -2

Toprak çırpınıyor, volkanlar patlıyor, gökyüzü bile ağlıyordu. Güneş doğmak istemiyordu. Doğaydı o. Doğa gibi sade, güzel ve gizemli. Doğanın tüm fertleri bugün isyandaydı. Ağaçlar yaprak dökmüş, çiçekler solmuştu. Neydi bu isyan, kimeydi? Sanki bugün daha bir yavaş dönüyordu dünya. Zaman bir dönem deli hırçın coşan bir şelale gibi değil de durgun bir su gibiydi. Dağların doruklarındaki al şafağın renk dansı yerine hüznün sarıyordu etrafımızı. Bu bir isyandı adeta ve etrafımızı sarmalamıştı. Bu evrenin, doğanın, tüm canlıların isyanıydı. İnsanın yarattığı tüm çirkinliklere "dur!" demenin çılgılığıydı. Çünkü ne yeryüzü ne de gökyüzü hak etmiyordu bu kadar acıyı. Bu kadar yükü kaldıramazdı. İnsanlar kendi elleriyle öyle çok zarar vermişti ki bu evrene, artık evren ve doğa başkaldırmıştı.

Şimdi anlıyorum ki, insan doğadan ayrıldıkça, uzaklaştıkça kendi özünden de uzaklaşıyor. Kendi özünden uzaklaştıkça da çirkinleşiyor. Oysaki insanlar da içinde olmak üzere bu dünyadaki ve hatta evrendeki tüm canlılar güzelliği, iyiliği hak ediyorlar. Ama gel gör ki her gün kan, gözyaşı, ölüm ve hiç hak edilmedik çirkinliklere tanık oluyoruz. Oysa başka bir dünya başka bir evren mümkündür. Güzelliklerin, iyiliğin, ahlakın kol gezdiği bir dünya mümkün. Çünkü yaşadık biz böyle bir dünyayı. Herkesin eşit haklara sahip olduğu, barış içinde yaşadığı, doğa ve insanın bir bütünlük içinde olduğu bir zaman dilimi yaşandı. Ve yaşanan bu zaman diliminin ruhu hala bedenimizde nefes almaktadır. Bu yüzden de onu azad etmeliyiz. Evren yeniden kendi rengini almalı, doğa güzelliklerine kavuşmalı ve insan özüne dönmelidir.

Duyun bizi
 nsanlık devriminde g r n bizi
 zg rl ge gebe alevlerde tutun bizi
K llensin bedenimiz
Engin semalara
Derin mavi deryalara
Kızıl sarı bozkırlara
Arifesinde ufkun  lkemizin
Heybetli dağlarına
Serin bizi
Yıkayın ruhunuzu
Kutsal ırmaklarında
Derin vadilerinde
Güzelliğe soyun!
Bağımsızlık rüzgarlarına salın bizi
Güneş'in ı ıklarına serin
Gökyüzüne g m n bizi
Tayhan UMUT

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

ROJÎNDA ADA (CANAN SÜSENBÂK)

Adı Soyadı: Canan SÜSENBÂK

Kod Adı: Rojinda ADA

Doğum Tarihi ve Yeri: 1977 \ Amed-Farqin

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Mehmet Can

Katılım Tarihi ve Yeri: 1996 \ Balkanlar

Şehadet Tarihi ve Yeri: 15.07.2017 \ Botan

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

Ne Mutlu Gerilla Gibi Yaşayanlara...

Yazmak gerekiyor yaşananları, hissedilenleri, duyulanları. Bir iz bırakmak gerekiyor ardından.

Herkes özünü bir biçimde ifadelendirir. Özümüz, arayışlarımız, ideallerimiz, umutlarımız, acılarımız, hasretliklerimiz. Özümüz, sevinçlerimiz, korkularımız, aşklarımız.

Kimisi şair olur döker yüreğini mısralara, kimisi ressam, renklere akıtır sevdasını, narçıçeği kırmızısı olur hasretliği. Kezvanların pembeden sarıya, sarıdan mora ve yeşile dönen renklerinde yakalar umudu.

Kimisi ise çok sade bakışlarda okur sözünü.

Sırtında çantası, belinde raxt, elinde silahıyla, başında kefiyesi, ayağında mekabıyla, günlüğünden ve albümünden başka şeyi olmayan gerillanın özüdür biçimi. Dağların, doğanın sadeliği, özgürlüğü, güzelliğidir yüreğini büyüten.

Ne mutlu gerilla gibi yaşayanlara... Ne mutlu gerilla gibi yaşayanlara...

Bu satırları Xakurkê ‘nin doruklarında yazıyorum...

Xakurkê’nin havası başka, suyu bambaşka. Alanın tamamen hakimiyetine girdiği boğaza geldiğinde, bu havanın başkalığını, güzelliğini soluyorsun. Sonra karşıdaki manzarayı yudum yudum içer gibi içine sindirmeye çalışıyorsun. Aşağıda mavimsi, yeşilimsi gürül gürül akan Xakurkê suyunun coşkusu, yalnızlığıyla asi ve asil bir duruşa sahip olan Evdilkovi’nin mağrurluğu, yemyeşil ormanlarının huzur verici güzelliğidir içine çekmek istediğin. Sonra sen de bu güzelliğin bir parçası olmak istiyorsun. Sen onun, o manzaranın içinde olacaksın, o da senin hücrelerinde kanında dolaşacak, kanında yaklaşmak, ulaşmak istediğin kendinsin, koparıldığın yabancı olduğun özün, ülken ve toprağındır yönün.

...

Her mekân gibi Xakurkê ‘nin de bir tarihi var. Ve o tarihinin izlerini taşımakta. Tepelere kadar çıkan araba yolları, çok eski zamanlardan kalmış mevziler, mayınlar... savaş anıları... O zamanlar ateşlenmiş ve günümüze ulaşana kadar soğumuş kurşunlar gibi... Sıcaklığını yitirmiş bir savaşın anıları donmuş kalmış tabloda sessizce yerini almış.

 zerinden sular geçmiş, paslanmış anılar. Gene de zamana yenilmemi ,  lmemi , ansızın patlayıverecekmi  gibi duran mayınlar. Bir havan g llesinin ya da füzenin sarstı ı,  atlattı ı kayalar savaşın a ırkanlı yüküyle, bedelleriyle belini do rultmayıp bırakıveriyorlar kendilerini delik deşik olmuş toprağa. Xakurk  asıl adı kure xwede yani Allahın oğlu. Neden bu ad verilmiş? Çok verimli bir arazi olduğundan mı acaba? Stratejik bir alan olduğu açık, çünkü İran, Türkiye arasındaki üçgende bulunuyor.

 irkinli e inat bu topraklar koruyorlar bereketlili ini. Xakurk  bir meyve bahçesidir ve baharın en güzel çiçeklerini bulursunuz burada.  şte bu bereketli güzelliktir ona layık olan, kurşun yemi , yaralanmış toprağa barış dolu g l mseyan günler lazım.

...

Teslim olmamanın, direnişin, özgürlük çizgisine ba lılı ın adı. Adını da lara ta lara yazdırdın.  ehit Beritan  e mesi, tepesi, vadisi... Sen Xakurk 'sin, anlamamız gereken bir ruhsun. Bu dağların yaşayan ruhusun. Bu dağları g zelle tiren, bu tabloya can verensin. Seninle yaralarını sarmı , kendini sevmi  bu topraklar.

Şimdi biz senin mek nında barışın sava  lıyız. Taburumuz kapsamlı bir askeri eğitim görüyor. Akademik bilgilerle donanmış bu eğitim gerillanın tecrübesini göz ardı etmeden ona saygıyla ve m tevacıca ilerliyor. Tabii ki askerlile mede ya adı ımız zorlanmalar var. Sava mak kolay, asker olmak zor ger e imizde. D  mana karşı intikamını kusmanın, cesaretin, fedakarlı ın ve kahramanlı ın sahnesi olmuş savaş meydanları, biz binlerce kurşun atıp nişan almadan binlerce kurşun atılmış. Bugün edinilmı  bilgilerin nice bedeller gerektirdi inin, ufak teknik bir bilginin bile bize neleri  dettirdi inin farkındayız. Ama yine de bir asker disiplini ve terbiyesine ulaşmada zorlanıyoruz.

...

Bugünün tarihini bilmiyorum, sonra yazacağım, birinden sorup öğrenince. Kezwan kokulu bir gün, Kezwan kokulu bir çay içtim. Hızlı ba layan bir gün, havan ve helikopter sesleri ile devam ediyor, gecenin hızlı geçeceği beklense de ne olacağı belirsiz. Herhalde da da çok yeni olduğundan dolayı beni cepheye göndermediler. Okulumuzdan da giden

arkadaşlar oldu. Savaş, çok yüksek bir ihtimalle olacak. Savaş uykusundan uyandı.

Dün gece hava korkunçtu. Gün boyunca yağmurlarla yer yer kendini boşaltmaya çalışan gökyüzü sonunda patladı. Şimşekler gök gürültüleri arasında başlayan eylemin farkına varmada zorlandım. Doçkanın gecenin karanlığında yankılanan heybetli sesine, ilk defa bir eyleme tanık oldum. Her şeyden çok arkadaşların durumunu merak ediyordum. İyi olup olmamaları eylemin başarısına bağlı idi. Eylemler başarılı olacaktı. Bunu hissediyordum. Arkadaşlar cihazı açmıştı, kanalları açmaya çalışıyorduk. Eylemin gidişatından bölük pörçük böyle haberimiz oldu. Bir arkadaş bir kanalda “hepsi kaçtı” diyordu. Başka bir kanaldaysa bir ses, iki hafif yaralı haberini aldık. Başka bir kanalda ise bir arkadaş sesi bize gelmeyen diğer arkadaş; “harikası” diyordu. Bomba, kleş ve en son dokça sesleri ardından derin bir sessizlik. Yer yer dokça kendini hatırlatıyor. Yarım saat bile sürmedi sonunda başladı savaş. Oysa ateşkes ilan etmiştik. Ve bozduk. Güney’de durumlar böyle netleşecek sanırım. Barış olacaksa sıkı bir savaştan sonra olacak.

Dün gece eylemi izlemek için tepeye, koordinenin yanına çıkmaya karar verdik. Yürüdüğümüz yoldan kaç kez koptuk. Ve sonra o karanlıkta yeniden yol bulma çabaları. Şimdiye kadar iki kez koptuk, karanlıkta sezgilerim bana yardımcı oldu. Şimşekler çakıyor, ortalık aydınlanıyordu. Biz de bundan yararlanıyorduk. Yolumuzu buluyorduk. O an çok şaşırdığımsa çok iyi yürümemdi. Soluğum beni zorlamıyordu. Yağan yağmurdan ıslanmış toprağın, kayganlaşmış otların üzerinden taşlara basarak hızlıca ilerliyordum. En son tepeye vardığımızda korkunç bir rüzgar bizi karşıladı. Boğazda yarı doğal, derme çatma bir mangada uyuyan üç kadın arkadaş vardı. Saat 11’e geliyordu ve biz sanki her an eylem başlayacakmış gibi kapkaranlık boşlukta bir şeyler görmeye çalışıyorduk. Sırlısıklam terleyince esen buz gibi rüzgarla çok daha fazla üşüyorduk. Yerimde duramaz hale gelmiştim. İçeri girip uyuyacak, eylem olunca uyandırılacaktık. Üç kişilik mangada tek bir battaniyenin altına sığamıyorduk. Köşesinden bucağından derken kendimi sıgdırdım ve uyumaya başladım. Daha yarım saat olmamıştı ki silah sesleri ile uyandık. Arkadaşlar “herhalde eylem oluyor” dediler ki sessiz cihaz kanallarından bunun eylem olmadığını, korkudan YNK tarafından böyle

rastgele tarama yapıldığını anladık. Hava buz gibiydi, içim titriyordu. Titreye titreye yine uyumaya çalıştım. Eylem olsaydı bile o an izleyecek halde değildim. Geri geldik. Tekrar uyumaya çalıştım, bir türlü yatamadım. Öyle soğuktu ki, bu yüzden uyukum gelmiyordu. Ara sıralar gibi oluyordum. Birden takır takır sesler duydum. Gökyüzünün dondurucu fişekleri mangamızı nişan almış vuruyordu. Kimileri yırtık açık yerlerinden yararlanıp içeri bile giriyordu. Dolu yağıyordu. İçeriye sızan ve su haline gelen dolular bacağımı ıslatıyordu. Eylem iptal edilmişti. Havadan dolayı değil, planlamada bazı eksiklikler çıkmıştı. Herhalde o gece düşman askerleri de bizim arkadaşlar da bizim gibi hava koşulları ile mücadele ediyorlardı. Bizimkilerin bir parça naylonları bile yoktu. Onları düşünüyordum. ‘Bir an önce sabah olsun da ateş yakabilelim, bir tepeden inelim’ diye geçiriyordum içimden. Sabahı bekliyordum. Saat beş falandı. Dayanamadım kalktım, boğazdan indim, aşağıdaki düzlükte o kadar rüzgâr yoktu... Yürümeye, ısınmaya çalışıyordum. Hava gittikçe aydınlanıyordu. Rojîn arkadaş ile birlikte ateş yaktık, çay kaynattık. Yaktığımız küçük ateş yalnız bizi ısıttı ama doğan güneş ile tüm dünya ısındı.

Ertesi gün bizim okuldan çoğu arkadaşın da katıldığı müthiş bir eylem oldu. Arkadaşlar stratejik olan bir tepeyi düşürdüler, iki havan, üç dokça ve bir sürü BKC kaldırmışlardı. Onlar adına çok seviniyor, onları kışkanıyorduk. Bu başarılarına ortak olmak isterdim. İstesek de istemesek de onlarla aynı duyguları paylaşamazdık. Biz arkalarda kalmıştık, onlarsa ilerliyordu.

...

Oldukça soğuk günler yaşıyoruz. Birçoğumuz hayatımızda görmediğimiz karla ilk defa karşılaşılıyor. Ya da daha doğrusu iç içe. Tepede oldukça şiddetli rüzgarlar var. Sonunda mutfak yapmaya karar verdik ve yapmaya koyulduk. Görevliler arasında ben de vardım. Taşları çekme dışında bir şey de yapamadım. Aşağıdan getirilen naylonla üzeri kapatıldı. Ama mutfağın ömrü fazla uzun sürmedi. Esen rüzgârın şiddetine dayanamayan mangamızın naylonu da uçtu. Naylon boydan boya yırtıldı. Kar bir anda mangaya yağmaya başladı. Ben şaşkın, tedirgin yerdeki naylona bakarken, arkadaşlar naylonu bir araya getirip kefiye ile bağlamaya çalıştılar. Çadırımızın tamiri yeni yapılan mutfağın

naylonunun kapatılması ile tamamlandı. Leheng arkadaş kendini kabul ettirmek için pratikte kendini ispatlamaya  alı ıyor. Mayası fazla ama yine de güzel bir tatlı yapmış. Ak am genel bir moral yapılacak galiba fakat bunun dışında gelişen doğal kartopu savaşı moral verdi. Mangada yanan sobanın etrafında üstümüzü kuruttuk. Sonra kadınlar olarak  arkı söylemeye ba ladık. İki saatten fazla süren bir moral yaptık.  arkılar ve şiirlerle süren tam iki saat... Ve ben de moralde *Be iri'de  ehit d  en Nucan (Cennet Dirlik) arkadaşın da içinde olduğu grubun anısına bir şiir okudum.*

Gözleri umutlu
Bakışları hüzünlüydü gidenlerin
Duyguları karmaşık
Ve bir o kadar da sakın
Sözcükler heyecanlı ama
Anlamanın ağırlığında bir an suskun
Yürekleri büyük acıları karşılamaya
Bilin leri yeni zaferler yaratmaya hazır
Kolları yeni sevdalar kucaklamaya
Bacakları o sevdalara ulaşımaya,
Son türküleri şimdiden  zlem tüten
Son bakışları bin yıllık hasretin yolcusu
Son sözleri her şeye rağmen umutlu
Belki kırıg n belki kızgın ama kararlı
Ve böyle umuda y r rl r
Yolcusuz yol neyler
İşte bu yüzden sabırsızca giderler.
Yolları hiç bitmez gerillanın
Yol yaşıamdır
Davası sevdasıdır onun
O
Yollarda yaşıar
Ve yollarda vurulur sevdasıyla
Ama yarım kalmaz yol
Türküler de ş irler de ve anılar da yaşıar
Artlarından kaldırılan silahların
Namlularında  oğal rlar
Sonra bazen
Suskun akan bir gözyaşı olurlar
Bir anın suskunluğunda bakışlarını
Bir nehrin  oşkusunda gülüşlerini duyarsın
O zaman içinde ağlar, içinde bir  ocuk gizlersin
Acılarını yüreğinde demlersin
T kenir mi sevdalar
Yollar bitse de yitirilir mi umutlar

Yolcunun sır vermez gecesi
Sırrını ihanetinden alır yoldaşının
Kalleşin olur
Sessizce
Karanlık yıldızlar eşliğinde yürürler
Bir adım daha sevdaya yakın
Bir adım daha hasrete yakın
Ve bir adım daha yaşama
Bir adım daha  l me yakın olurlar
Sınavdır yol özgürlük a klarına
Son gecesinin ufku yakındır sonlarına
Bir adım daha uzak olurlar yarına
Beşiri'de son bulur gece
Ve o gecenin sessiz yolculuğu

Y re in acısı hasretidir k zleri
A ka ve umuda dair sözleri
Bir an dalgın bir an suskun gözleri
 nanın bir an unutmadık sizleri
Yeni ya amlar yaratarak  o altmaktır sizleri
Onlar büyük sevdaların filizleri...

...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

RONAHİ RIZGAR (NAZLI GÖRER)

Adı Soyadı: Nazlı GÖRER

Kod Adı: Ronahi RIZGAR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1982 \ Erzurum

Anne Adı: Perişan

Baba Adı: Hakkı

Katılım Tarihi ve Yeri: 2002 \ İzmir

Şehadet Tarihi ve Yeri: 28.09.2011 \ Bingöl

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Umut Ve İrade

Toprağımın kokusu taze fidanlar gibi kokuyor. Yetiştirilecek meyvelerini bekliyorlar. Bandozların heybeti içimdeki heyecana heyecan katıyor. Yanımda benim gibi iki deli yürek, iki eylem sevdalısı. Ruh ve moral olarak ikirciklik yaşamıyoruz. Birbirimizi zorlamıyoruz. Çünkü gerçekleştirdiğimiz çalışma genel bir çalışma. Yaşam hala çözülmemiş bir bilmece gibi, yaşananlardan ipucu vermeye devam eden bir bilmecedir. Sorularının cevabını alan insan yaşama daha sıkı sarılıyor.

Diğer ayrıntılara gelelim. Kadın gerillalar olarak neler yaşadık, kadın iradesi, gücü ve kendine güveni nereye kadar yetiyordu? Tecrübe dediğin yaşananlardan ibaretse, yaşamın ayrıntılarını hiçbir zaman göz ardı etmeyeceksin. Bir şey, daha önce denenmemişse ona göre tedbir alınmalıdır. Tecrübesizliğin olduğu yerde daha duyarlı ve dikkatli olmalıyız. Yoksa gaflet ve zayıflık yaşarız. Açlık bizi çok etkilemedi ama haziran sonunda üç gün susuz kalmak biraz zorladı. Zorluklar bizi birbirimize bağladı. Kendimize, birbirimize ve özgücümüze inandık. Bu eylemle Beritan ve Zilan yoldaşların yolunda bir adım daha ilerledik. Önder Apo'nun savaşıları kategorisine aktif bir şekilde girdik. Üretime bahar heyecanı, yaz sıcaklığıyla biz de bir imza attık. Elimizdeki silahla, genzimizde hissettiğimiz barut kokusuyla tarihin gerilla sayfasına mühür bastık. Haziran'da yaşamak, ölmekten daha zormuş. Şimdi iddia ve kararlılığımız daha net açığa çıkıyor. Bu pratikten aldığımız moral bizde büyük bir enerjiye dönüşüyor. İnanmak, hakikate doğru emin adımlarla yol almaktır.

Ve kaldığımız noktalardan birindeyiz, bu noktanın adını Cennet noktası koyduk. Burada suya olan hasretimizi giderdik. Ama nasıl? Herhalde bizimkisi bir çılgınlıktı. Ronya'nın sabırsızlığı, bazen tükenmeyen konuşmaları, küsüp barışmalarımız vs. vs.

Sanırım her şeyi anlatmam mümkün değil. Bir ömre bedel anlar olduğu kadar olmasını istemediğim anlar da çok oldu. Tabii bir de zorluk anlarında devreye giren yaratıcılığımız görülmeye değerdi. İçinde yemek yapacak tenceremiz olmadığı için çaydanlığın içinde pilav yapmak zorunda kaldık. Vallahi çaydanlıkta demlenen pilavın tadı da bir başka oluyormuş. Operasyon dönemini daha çok şeker ve çorba ile atlattık. Bir günlük yolu dört gün uzattık ve daha neler, neler. Bunlarda işin tadı, tuzuydu. En güzeli de onca susuz günden sonra Ronya'nın beni suyla rojbaşa kaldırması oldu. Noktaya vardığımızda birbirimize ayrılığın özlemi ve buluşmanın yarattığı heyecanla sarıldık. Bana göre bu yaşadıklarımız umut ve iradenin ürünleridir. Tabii bir de Rızgar arkadaşın durumunu bilseydik her şey daha iyi olacaktı. Şu anda ondan

haber alamıyoruz. Eylem arkadaşımızdan bir haber alamamak oldukça zor bir durum. Umut ediyorum ki bir an önce bizlere ulaşır.

Erzurum'a Ağıt (29 Cana Türkü)

Sana gelmek ve ulaşmak istemenin tutkusu muydu yüreğimi bu kadar sağlam tutan. Taş kesildi yine kalem. Susuyor yine kelimeler. Tarihinde o kadar sıcak savaşlar yaşadın. Ab-ı hayat suyunu içer gibi veda ediyor sana göçüp gidenler. Seni seher yeli gibi, seni bahar seli gibi çekiyorum içime. Verilen bedeller seni daha bir kutsallaştırıyor.

Oy Erzurum, oy memleketim!

Her mevsim bir yangın yeri gibi şimdi. Ama gidenler dört mevsim bizimle yaşamaya devam ederler. Zap'tan Bingöl'e ter dökenler, genç ömürlerini sana siper edenler, gülüşleriyle günü aydınlatanlar, şimdi toprağında yatıyorlar.

Bingöl'de başladı turnaların semahı. Döne döne şahin gibi göklere yükseldiler. Mevlâna gibi erdemin sırrına vardılar. Gökyüzünden nur gibi serpildiler. Sloganın gibi asiydi duruşları. Kale gibi dimdikti onurlu başları. Belki gittiler teker teker ama yürekleri biner biner çoğaldı.

Avareş yoldaş, dostluğun rütbesini Pir Sultan'dan almıştı. Taşları gül, her bir yoldaşının yüreğini kendisine can eylemişti. Yemyeşil gözleriyle kavganın ortasında bahar gibiydi. Şehit Şiyar'ın ardından giden Che'di, Star'ın piriydi, Sülbüs 'ün dostu. Rizgar, Avareş'i eteğinden el öperek selamladı. Kabe'nin yolu gönül yoluydu. Ya Qandil'e ne demeli, iki sadık dostuyla karıştı semaha. Omzundan öperek selamladı pirini. Onlar dostlar kervanın onur üyesi oldular. Bingöl'ün bir ucundan diğer ucuna dönüyordu turnaların semahı. İzleyenler bu sevdâ seline, sazın diline, pirin rengine kapılıyordu. Ardından Kawa ve Agid, sonrasında Munzur ve Akif cenge renk katarak daha da gürleştirdiler kavganın ateşini. Yedisu, yedi kere güneş olup aydınlattı her yanı.

Erzurum'da yiğitlerin semahı vardı.

Ya Kahraman'ın ölümsüz yoldaşlarıyla aldığı karara ne demeli? Gençliğin görkemi ve asaletiyle özgür, olgun duruşuyla olgunlaşmayan çocuk yüzlü Sefqan, berrak bir su gibi kaynaklara sığmadan coşan Munzur. Söyleyin onları hangi cümleler daha iyi anlatır? Yangın olur kelimeler dokunamazsın. Saplanır bir ok gibi duygular yüreğine, çıkaramazsın. Acının son bir tebessümü olur derler. Direnişin sonu zafer olur elbet. Bahtiyar ve Cotkar semahın son yolcularıydı. Erenlerin dergahına konan son şahindi onlar.

Şimdi geriye anılar ve anlar kaldı. Tüm çıplaklığıyla yaşananlar kaldı. Erzurum artık dostların, özge canların dergâhı olmuş. Cesurlar ve

doğru olanlar giriyor buraya. Yaşamdaki tüm eğriler Güneş'in ışınında yanıyor, kavrulup yok oluyor. Şimdi bu mekanlar yalnızca doğruluğun savaşı verenlere kalıyor.

Önderim;

Benim dünyamda güneş batmaz. Umudum kuş cıvıltılarında gizlidir. O çok sevdiğim dağlarda doğar güneşim. Doğa aslında gülmenin bir adıdır. Dağlarda güne başlamak gibisi yoktur. Sığmaz yürek göğsümün kafesine, göğsümden uçar gider yüreğim. Binyılların çılgınlığı kopar içimde. Kapıları yoktur ki kapansın yollar. Ucu bucağı yoktur bu dağların. İşte o zaman Mezopotamya Güneş'ini selamlarsın. Gönlün dingin bir suyun parlaklığıyla, bir kuşun kıpırdanışıyla kanat çırparsın zamana. Sizi özledikçe güneş daha bir canlı doğuyor içime...

Önderim;

Şu anda subayım. Arkadaşlar son savunmayı okuyor. Yani heyecanla beklediğim Özgürlüğün Sosyolojisi... Her konuya o kadar incelikte yaklaşıyorsunuz ki, insanın heyecan duymaması imkansız gibi. Notsuz, kitapsız, sadece hafızayla bir tarihi yönlendiriyorsunuz. Bütün önderliklerin en güçlüsü ve en özgürsünüz. Çağınıza uygun hatta birkaç çağ ötesini bile yaratan bir öndersiniz. Kadın konusunu dinlerken hem irkiliyor hem de oldukça fazla cesaret alıyorum.

Yani yaşadığımız çağ; kuşkusuz bütün çağların gericiliğini toplamış ve adeta midesi kaldırmadığı için yüzümüze kusmak istiyor. Bu mide bulandırıcı sistem (kapitalizm) artık haddini bilmelidir.

Şimdi bir kitap okuyorum Önderim. Kitabın adı, Musa Dağında Kırk Gün. Ermeni soykırımını anlatan bir kitap. O halkın şahsında tüm ezilen ve sömürülen halkları görüyorum. Özellikle de Kürt halkını görüyorum. Sistemin halk politikası her yerde aynı. Bugünkü Erdoğan ve Gül'ün, o günkü Enver ve Talat paşalardan ne farkı var? Yeniçeri marşı hep aynı nakaratla çalmaya devam ediyor. İşin acı yanı bu halkların yıkımına, katliamına kendi devletlerinin ayıbına ağlayarak isyan edenler de var. Aradan yüzyıl geçmesine rağmen zihniyet yine aynı. Sürgün, vahşet ve soykırım devam etmektedir. Kendine gelmeyen bir ülke ve korkuya peşkeş çekilen bir toplum şu an tam karşımızda durmaktadır. Şu anda bizim halkımızın yarattığı bir fark var tabii. O da PKK'nin yarattığı bilinç ve direniştir. Şimdi halkımız meydanları inletiyor. Dağlarda güvendikleri orduları var.

Doğa Konuşsaydı Ne Derdi?

Hayatın çıkmazındayım, çıkmaz sokaklar dünyasında. Yalancı ve kurnaz erkeğin pazarındayım, yarınım satılmakta. Bakamıyorum geleceğe, geçmişime sevdalıyken. Özüme dönmek istiyorum. Tanrıçalar zamanına. Anlama erdemliliğine ulaşmıştım tanrıçalarımın gözlerinde, özgürlük sunardım bereketimle. Onların gülüşü benim ruhumdu. Ruhsuzların dünyasında onlardan ayrı kaldım. Güneşimi aldılar, özgürlüğümü pazarladılar, kadını, ana tanrıçayı susturdular. Hepsini kendimizi, kadın olmanın güzelliğini unutmamız için yaptılar. Susmadı hiçbir şey, sessiz çılgınlık gökyüzünden mermi gibi yağıyor kulaklarıma. Oysa zalimler kendilerinden başka kimseyi dinlemediler, kulaklarını tüm çılgınlara kapattılar.

Gün gelecek devran dönecek, kadınlar yine yaşamın merkezinde olacaklar. Canı canandan ayırmayacaklar. Her yanı cennetin güzelliği saracak. Bütün günlere kutsallık atfedilecek. İnsanlar yine huzurlu bir şekilde topraklarında yaşamı yaratacaklar.

Doğa ana yine türkülerini söyleyecek çocuklarına. Türküleriyle yaşama can katacak, insana huzur dağıtacak.

Merhaba Güncem;

Murat suyundan peri suyuna kadar ne yollar ne dağlar vardır. Ne devranlar değişir, güneş doğup batana kadar. Her patikası insan ruhunu ve bedenini inanılmaz bir huzura davet eder. Şerefettin’in zirvelerinde bulutlarla el ele dolaşırsın. Taş boncuklu bir tespihin imamesi gibi teker teker yuvarlanan ter boncukları parlar yanaklarının kıyısında. Ay ışığının sahnesinde gözler yıldızlarla dans eder. Kirpikler mest olur bu ibadetin karşısında. Anlatmakla bitmez ki bu mekanlar. Bingöl’e çoktan ulaşmıştır yürek. Finale kadar koşan bir maratoncudur o.

Bandozların zirvesinde onu aydınlığa davet eden bir ışık bekler. Temas eder bütün duygular birbiriyle. Bu güzellik karşısında şehrin tüm ışıkları söner. Aydınlık yalnızca yüreklerden bakabilene nasip olur.

Eriyen karlar edalı bir süzülüşle Peri’ye akar. Peri’nin kıyısında usulca bir çiçek tebessüm eder. Rüzgâr o çiçeğin kokusunu ülkemin dört bir yanına savurur. Öyle ki artık koparmaya kıyamazsın.

İçinden bu güzellikler için dizdiğin sözcükler dilinin ucunda sıralanıverir. Yine de bu güzelliği tarif etmeye sözcükle yetmez.

Gidiyorum

Gidiyorum hayal ettiğim gibi
Meleklerin yanına
Yıldız dansı yaparak
Ay ışığına olan bağılıkla
Ekim ayı yaprakları kanatları üzerinde
Sonbahar r zgarcının ısıklarıyla
Ne güzeldir ki
T rk  söyleme  refi bende
Umudum alev renginde
Toprağına salıyorum.
Söz olsun ki ülkeme giderken
Tebessüm yüzümde yolda  olacak
Kardelen rengi kadınlar
Benim yerime de g l yollayın  mralı'ya
G l   leri bayram  ekeri çocuklar
Umutlarınız mavi
Bakışlarınız yeşil olsun...

(Ronahi arkadaşın eyleme giderken mektubunda yazdığı  iirdir)

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ROZERİN ANDOK (SONGÜL SALMAN)

Adı Soyadı: Songül SALMAN

Kod Adı: Rozerin ANDOK

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 \ Mardin

Anne Adı: Adule

Baba Adı: Ferhan

Katılım Tarihi ve Yeri: 1995 \ İzmir

Şehadet Tarihi ve Yeri: 11.04.2006 \ Botan-Besta

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Doĝanın Mirası

Çıktığım yolculukta nefes nefese kalmıştım. Geç kalmışlığın telaşını yaşıyordum. Alelacele koşturmalıydım. Sonbahardı. Tam da yaprakların sararma ve doĝanın kendini yenileme zamanıydı. Yaĝan her yaĝmur damlasında toprağın bereketi artıyordu ve toprak kendini yaĝmur damlasının ahengine kaptırmış ruhumuza hoş kokular serpiyordu. Bütün bereketin bu ahenkten alıyor, kurumu  toprakları canlandırıyor.

Nasıl ki eski yerini her zaman yeniye bırakırsa, g z n yerini kışa, kışın ilkbahara bırakması, mevsimlerin birbirlerine karşı olan saygısının gereği olan bu diyalektik bize doĝadan bir mirastır.

Bir yandan bahar hamlesinin getirmiş olduğu heyecan, moral ve coşku bir diğer yandan ise içinde bulunduğumuz yeni sürecin ağır görevleri önümüze koyması bizi bir panik havasına itmektedir. Yapılan cephe toplantısında her takımın önüne bir hedef konuldu. Bizim takıma Masiro takımı deniyor. Ben bu takıma geleli çok uzun süre olmadı. Takımdaki arkadaşların hepsi olmasa da çoğunu tanıyorum. Tanımadıklarını tanımak istiyorum bir an önce. Canımdan çok sevdiğim insanları kaybettim, bundan olsa gerek tanıdığım tanımadığım tüm insanlara karşı daha duygusallaştım. Gittiğimiz günlük görevlere daha duyarlı yaklaşmayı esas alıyorum. Çalışma yürüteceğim alan ve arkadaşlar yeni oldukları için her anlamda katılmayı esas alıyorum.

Toplantıda önümüze konulan hedef için harekete geçtik. Ben, Sema, Rohat ve  rfan arkadaşlar bu görevin ilk grubu olduk. Beşinci günümüz oldu bu göreve geleli. Ne kadar zorlanmalar oluyorsa da görevin başarısı esas alınıyor. Gururum bir türlü sonuçsuz dönmeyi kabul etmiyor. Şimdi düşünüyorum da bütün arkadaşların gözü yolumuzdadır. Ve büyük bir heyecanla bekliyorlardır. Onlara iyi haberler, büyük sonuçlarla ulaşmak istiyoruz.

Heyecanlı Günler Ba lıyor

 kinci yılımı dolduruyorum bu kutsal topraklarda. Benim için büyük anlamları içinde barındıran bu süreç bende duygu ve düşünce boyutuyla bir aydınlanma yarattı.  ki pratik, iki üstlenme geçiriyorum. Farklılıkları oluyor. Gerek pratik olsun, gerek eğitim gerekse de ortam farklılıkları vardır. Geçen kış kampında büyük anlamları içeren süreçti benim için. Bu kampımızı ise geçen seneki komutanımızın adıyla anıyoruz.

Bugün  ehit Resul kamp yönetim toplantısı vardı. Toplantının başlamasıyla beni bir heyecan sardı. Belki bu savunmaların heyecanıydı, eğitimin heyecanıydı ama eğitimi pratikle tirme zamanının yakınla mış olmasıydı da aynı zamanda.

Zaten gündemimiz de eğitimi nasıl pratikle tirebiliriz gündemidir. Bu heyecanı bir tek ben ya amıyorum. Toplantıda bulunan tüm arkadaşlar aynı heyecan içindeler ve bunu  u an payla ıyorum. Burada bulunan arkadaşlarımın hepsi de çok değerli arkadaşlar.

Sanat Kendini Yaratmaktadır

Sanat, kendini yaratmaktadır. Bütün zenginli iyle yaşamı ortaya çıkarmak ve sahiplenmek anlamında gerillacılık da bir sanattır. Gerillanın yüreğinde saklı bir yaratma eylemidir. Yaşamı yaratıcı kılmak da bir sanattır. Günümüzde birçok değer gibi sanat da özünden boşaltılmış, gerçek sanat yerine maske biçiminde insanlara sunulan sahtelikler vardır. Bu durum, bireyin başta kendisiyle ve sistemin dogmalarıyla savaşımı içeren yaşam mücadelesini kaçınılmaz kılmaktadır.

 nsan ruhunun derinliklerinde saklı olan güzellik, sanatsal  z n insan bedeninde somutla masıdır. Sanatın kendisi insan soyunun yaşam melodisidir. O melodi, el de ememi , kirletilmemi  yaşam parçalarında kendisini canlandır. Ama sistemin maskesi altında bo ulmu  özünden uzakla tırılmışsa, sistemin günlük ihtiyaçları   runa feda edilmiş bir meta haline getirilmi se, buna sanat demekte g   l k çekeriz. Bizler de toplum olarak bu gerçeğin çok uzağında sayılmayız. Bu bir mücadele konusudur. Bunun mücadelesini nasıl verebiliriz sorusuna verilecek yanıt ne olabilir? Sanat sadece bir türkü, oyun veya tiyatro sergilemeye

benzemez. Sanatın kendisi düşünsel yaratıcılıktır. Evrensel bir değerdir. El de memi  bir bebeğin y re indeki kadar temiz, saf bir a k akı ıdır.

Hep kendini yeniler.

Bizim ideolojimizin her bir ilkesi de yaşam kültürü ve insanı yaratma sanatı eksenindedir. Yaşama olan ba lılık yaratıcılığı, sürekliliği, kültürel zenginliğin teminatıdır. Askeri yaşamımızın incelikleri, kendi iç diyalekte i sanatsal bir boyutu içermektedir. Apocu öğretinin 21.yüzyıl perspektifleri bizleri kadın özüne ulaştırmak için neoliti in kad nına yo unla tırmaktadır. Y re imize damıtılan sanat ruhunu korumak amacıyla yenilenmeyi yakalamak, tıpkı baharda yenilenen tabiat gibi doğanın yaratıcılı ından pay almak ve onunla b t nle mek, neoliti in sanat ruhunu, bakireli ini her zaman kucaklayabilmektir.

Sanat bireyin ruhunda, i  huzur, ufku geni li ini yaratan bir değer olduğundan sanata karşı olan sevgi ve ba lılı ımız duraksamaksızın,  nderli imizin yaratmak istediği yaşam sanatını doğru kavrayarak içinde yer almak önemlidir. Eğer bu yaşamın inceli ini militanlarına yakı acak bir sanatsal d   n  le yenilemek amacımız varsa askerli e, sanatçı inceli inde yaklaşarak kendini yaratmak esas olmalıdır.

Başkanım;

Bazen hedefe ulaşmak için gerektiğinden daha fazlasıyla beklersin. Bir halk sava cısı yani bir devrimci için ise bu bir sabır olayıdır. Devrimci eğer devrimini gerçekleştirmek istiyorsa başta ufkunun geni li ini yakalamak  rg tlemesini yapmak gibi konularda birikim sahibi olmalıdır.

Evet, Başkanım

Siz de büyük bir sabır ve azimle i neyle kuyu kazarcasına bunca değeri yarattınız.  l me yatan bunca insanımıza yeni bir yaşam yarattınız. Yine hi le tirilen ve kirli sistem tarafından iradesiyle oynanılan kadını bu kuyunun dibinden çıkarıp eski özüne dönmesi için yol gösterdiniz. Kutsal değerlerle e  tutunuz.  unu bilmenizi isterim ki kadın yaşamını aydınlatan ve yaşama ba lılı ını eylemiyle ifade eden Zilan  izgisi bizim için her zaman esas olacaktır.

Arkadaş

Bir  afak vaktinde
Can arkadaş seninle
Bir kadeh çay, bir de cigaram
O sevdamla
Ne mucizelerde ne de  l mde
Ne cennette, ne de cehennemde
Ama o günde
Y reklerin sonsuz bir edayla g l msedi i
Hayallerin son bulduğu
Ama en güzel hayallerin gerçekleştiği o anda
Mert yürekler bir sen
Hey arkadaş bir de seninle
O gün o bambaşka dediğimiz buluşmada
 ster küfürlü sözler
 sterse alkışlar  emberinde
Evelallah utandırmaz arkadaşlar birbirlerini
Söz verdiğimiz mertli imize
Beraberli imizin ve o buluşumun
 nand ımız d r stl  ne
An gelir, gün gelir
Mutlu olaca ımdır, arkadaş!
Dansımıza tekrar “merhaba” dediğimizde”

Azad – Hüseyin Denkt 

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

SARYA ONUR (NURCAN DEMİR)

Adı Soyadı: Nurcan DEMİR

Kod Adı: Sarya ONUR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 \ Iğdır

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 1998 \ İzmir

Şehadet Tarihi ve Yeri: 23.07.2011 \ Serdeşt

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Doğanın Tılsımı

Esen rüzgârın esintisinde özgürce savrulup duruyordu yeni yeni filizlenen meşe ağacımız. Adeta göklere kucak açmış, çiseleyen yağmuru selama duruyordu. Ye ermek için i meliydi baharın coşkun sularını. Tüm yazın sıcağına karşı kendini yeşil tutabilmek için, i meliydi kana kana bahar yağmurlarını... Ne kadar güzel, ne kadar heybetli, ne kadar da kutsal duruyordu. Yaprakları rüzgârın esintisine vuruluyordu. Ve sonra kendinden geçiyordu meşe ağacı. Belli ki yüreğini ok uyordu rüzgâr...

Mangamızın kapısının hemen önünde duran meşe ağacının bizim için çok önemli bir anısı vardı. Kışın  slenme hazırlıkları yaparken manganın genişliğini engellediğini düşünerek birkaç arkadaş bu meşe ağacın kesilmesini istemişti ancak benim gönlüm bir türlü bu ağacın kesilmesinden yana değildi. Gerekirse kalacağımız mangayı biraz daha küçük yapar, bu ağacı da kamuflaj için kullanırdık. Bu konuda diğer arkadaşları da ikna ettim ve ağacı kesmedik. Gerilla dağlarda doğaya zarar vermeyi hiç bir zaman istemez ama bazen istemese de istisnaların yaşanmasına elinde olmayan nedenlerden kaynaklı engel olamamaktadır. Dolayısıyla böylesi istisna bir durum bu meşe ağacıyla aramızda farklı bir anıya vesile olacaktı. Ve daha sonra adeta ağacın ye ermesini baharla birlikte gün gün takip etmeye ba layacaktık.

Mangamızın tam kapısının önünde olan meşe ağacı o kadar büyüktü ki, köklerini salı vermiş, uzanıp gidiyordu toprağın derinliklerine. Kim bilir bu topraklarda nelere tanıklık etmişti. Gerillanın güzel yolda lığına, paylaşımına ve özlemine tanıklık etmek gibi. Uzadıkça uzuyordu ayakta dimdik. Hiç bir zaman devrilmeyecek gibi. Asi, heybetli ve hırçın... Kara kışlara, fırtınalara, boranlara, hiç bir zorluğa boyun eğmeden özgürce sarkmı tı dallarını. K kleriyle sımsıkı tutunmuş toprağa... Sıkı ama sımsıkı... Uzanmı  mavi gökyüzüne. Haykırıyordu, göğün sonsuz maviliğine...

Takvimler 3 Nisan 2008'i gösteriyordu. Birkaç arkada la birlikte baharın bu ilk günlerinde  iseleyin yağmurun altında manganın önünde durmuş, meşe ağacını izliyorduk. Birden bire kafamı yukarı kaldırdım ve birkaç defadır gördüğüm kartalı yine gökyüzünde süzülürken gördüm. Arkada ların  a kın bakışları arasında koşarak gidip geldiğim mangadan alelacele fotoğraf makinesini aldım ve kartalların resmini çektim. Böylesi anları çok seviyorum. Yaşamın, yolda ların, doğanın, canlıların fotoğraflarını o eşsiz anlarını bir anda karelemek bana tarihe bir iz bırakmak gibi geliyor. İçin aslını isterseniz artık fotoğraf çekmek benim için adeta bir tutku. Bir gerilla olarak silahıma ne kadar bağlıysam

fotoğraf makineme de o kadar bağılıyım. Çünkü çektiğim her gerilla fotoğrafında yoldaşlarımın ruhuna dokunabilme fırsatını yakalıyorum. Herkesin kendisini bir ifade şekli var; kimi yazar, kimi çizer ben de anları ölümsüz karelere dönüştürerek kendimi ifade edebiliyorum. Aslında elimde fotoğraf makinemle kendimi Kürdistan'ın patikalarına vurdukça ruhum geçmişin iz düşümünde yol alıyor ve onlarca kahramanı kucaklıyor. Kimisini hiç görmedim, tanımadım. Kimisi ise kalbimde yer edinmiş, kiminin gülüşlerine, kiminin hüznlerine, kiminin gözyaşlarına, kiminin sevdasına, kimin özlemine tanık oldum.

Hem kimlik savaşçısı bir kadın gerilla, hem de hürriyetini düşlediğim ülkemi fotoğraflayan biri olmak istiyorum. Bunu yaparken dağı ve özgürlük savaşçısı kadınları objektifimden sunarken sizlere, uzun patikalarımızdan yürüyüşe çıkartırken hayallerinizi, karelerin gözlemlerinizle ilk buluştuğu anda bana 'hoş geldiniz' demek kalıyor.

Şimdi de bu kartalın peşindeyim ama beni bu kartala yakınlaştıran, peşine düşmeme neden olan başka bir şey var, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama farklı bir şey olduğu kesin... bu asi kartal geldiğinde o kadar çok seviniyorum ki anlatamam. Kocaman siyah kanatlarının altında beyaz beyaz benekleri var. Geçenlerde onun bir fotoğrafını daha çektim. O kartalı çok kıskanıyorum, onun gibi uçmak isterdim. Dört parça Kürdistan'ı görmek için. Bir de bu kartalı ne zaman görsem ilginç bir durum yaşıyor. Kartal'ın gelip bizim üzerimizde gezmesiyle birlikte savaş uçakları da hemen ardından geliyordu.

Ve o süreçlerde de düşmanın savaş uçakları ile yaptığı bombardımanlar artmıştı. Vuruş uçakları sürekli kamplarımızı bombardımana tutuyordu. Bu yüzden kartalın fotoğrafını çeker çekmez kamptan uzaklaştık. Arkadaşlar önce bu duruma bir anlam vermedi ama savaş uçakları başımızın üstünde dalış yapınca her şey daha iyi anlaşıldı. Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk ki Lolan nehri üzerindeki derme çatma odunlarla yapmış olduğumuz köprüyü vurduklarını fark ettik. İlk vuruş direkt kampa olmadığı için arkadaşlar tedbirini almış ve kamptan uzaklaşmışlardı. Kamptaki arkadaşlar da kendilerini araziye dağıtmışlardı.

Vuruş uçakları kampı tam vurduğu sırada bir arkadaş silahını almak için kampa giriyor, ikinci turda vuruş uçakları kampın önündeki meşe ağacını vuruyor. Ve kampın önündeki meşe ağacı parçaların arkadaşına değmesini engelliyor. Üstlenme sürecinde üzerinde bu kadar yorum yaptığımız, kesilip kesilmemesi için o kadar tartıştığımız meşe ağacı yoldaşlarımızdan birinin canını kurtarmıştı. Biz henüz bu olaylardan bihaberdik. Her birimiz bir tarafta gökyüzünde dalış yapan uçakları

izliyor, uçakların manevralarına göre pozisyon alıyorduk. Uçaklar yaklaşık dört, beş saat dolaştıktan sonra akşamüstü gitmişlerdi. Bulunduğumuz yer, kampı görmeye elverişli değildi. Ancak kampın üzerinden yükselen dumanlar kampı vurduğuna işaretledi. Havadaki uçak sesleri durulduktan sonra yavaş yavaş kendimizi kampa bıraktık. Kampta ilk fark ettiğimiz mangamızın önündeki meşe ağacının yere devrilmiş olmasıydı. Bu bir tesadüf müydü bilmiyoruz, ancak kampta ağacın dışında hiç bir yer zarar görmemişti. Bir taraftan hiç bir arkadaşın parmağının kanamaması içimizi rahatlatırken, bir taraftan meşe ağacının yere devrilmiş olması hepimizi çok etkilemişti. Ama en çok da parça almaktan son anda kurtulan arkadaş meşe ağacı için çok üzülüyordu. Çünkü adeta yaşamını bu meşe ağacına borçluydu. Belki de sonbaharda bu meşe ağacını kesmediğimiz için, doğa ana da bize yoldaşımızı bağışlamış, bizleri bu şekilde mükafatlandırmıştı.

Tarihten günümüze kadar sembolleşen birçok değer vardır. İfade ettikleri anlamlar farklı farklıdır. Yaşamsal değerleri zaman ve mekâna göre bir anlam kazanır. Kazandıkları anlam, tarihin gelişim süreçlerinde farklı farklı olurken, meşe ağacı insanlığın ilk oluşum süreçlerinden günümüze değin hep kutsal olarak görülmüştür. Umut, bereket, yenilik, erdem ve sevgi başta olmak üzere birçok anlamların sembolü olmuştur. Dolayısıyla insanlık tarihinde birçok yönüyle anlam yüklü olduğu kadar biz gerilla içinde anlam yüklü olduğu açıktır.

Tarihte olduğu gibi gerilla için de farklı bir anlamı vardır meşe ağaçlarının. Genel anlamda doğa ve ağaçlar, gerilla mücadelesi için vazgeçilmezdir. Çünkü ağaçlar ve özelde meşe ağaçları gerilla için yaşamın ta kendisidir... Onu; koruyanı, kollayanı, gizleyenidir. Gerillanın kendini kollarına bıraktığı barınağıdır. Üzerinde kutsal bir örtüdür. Gerilla baharı, ağaçların yapraklarını açmasını dört gözle bekler. Tomurcukların açmasını gün gün takip eder. Her sabah yaprakların biraz daha açıyor olması onun umudu, yaşam sevinci olur. Çünkü doğayla birlikte, yeni bir bahara merhaba diyerek yenilenir gerilla.

Nasıl ki Keldanilerde bir çocuğun boynuna asılan meşe palamudunun, çocukları koruduğuna inanılıyorsa, Kürdistan dağlarında da özgürlük mücadelesi veren gerillayı koruduğuna inanılır. Belki de mangamızın önündeki meşe ağacının böylesi bir büyüğü vardı bizler için...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

SELÇUK  AHAN (ENVER POLAT)

Adı Soyadı: Enver POLAT

Kod Adı: Selçuk  AHAN

Doğum Tarihi ve Yeri: Bingöl-Kı ı

Anne Adı: Sireyya

Baba Adı: Hüseyin

Katılım Tarihi ve Yeri: 1984

 hadet Tarihi ve Yeri: 11.04.1998 \ Botan

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Mavidir Avaşîn'in Suları...

Umut insanın vazgeçilmez ihtiyacıdır. Nasıl vatansız yaşanmıyorsa, umutsuz da yaşanmıyor. Her şeyde, her zamanda umut güç veriyor, umut iddialı kılıyor, umut ruh zenginliğini yaratıyor.

Umut hayaller üretiyor. Yaşama sevgi besliyor hayaller. Geleceğe köprüler kuruyor. İyi insanlardan, özgür yaşamlardan oluşan bir dünya kuruyor.

Umutun ve hayallerin gerçekleşeceği o gün heyecan veriyor.

Kasım '84 yılında saflara katıldım. İnandım ve güvendim. PKK okulum oldu. Okudum, dinledim ve öğrendim. Hiçbir şeyim yoktu ki, kaybetmiş olayım. Kazandım, daha doğrusu kazandırıldım.

Bu yolun doğruluğundan, bu davanın kutsallığından hiç kuşku duymadım. İnandığım gerçekliği hem gördüm, hem yaşadım. Kaç kez, kendi kendime düşünerek "ne mutlu bana PKK içinde yer alıyorum" diye tarifsiz bir sevinci yaşadım. Böyle yaşamaya devam ediyorum.

Eksikliklerim, yetersizliklerim elbette oldu. PKK kişiliğini temsil etmede zayıf kaldım. Bunlara rağmen, hiçbir zaman dürüst yaklaşımından vazgeçmedim. Kendimle insan olarak saygı duyduğum için, ikiye yüz lülüğü ve kurnazlığı yakıştırmadım. Bu yıllarda öğrendiğim bir yakıcı gerçek şudur: İnsan en asgarisinden dürüst, onurlu ve boyun eğmez olmalıdır. Bu üç özelliğin olmadığı bir kişilik, bin yıl yaşasa bile yine de PKK'li olmayı başaramaz.

Başkan Apo'nun insan ve yaşam çözümlemeleri, daha şimdiden insanlığın yaşadığı şu yeryüzünde tartışmasız bir rekordur. Tarihçiler ileriki yıllarda kesin yazacaktır.

Kürt devrimi ne kadar dünyanın en zor işi niteliğine sahipse, Başkan Apo'nun takipçiliğini yapabilmek de, bir kat daha fazla zor bir olaydır. Bir kat daha fazla diyorum; çünkü Kürt devriminin yaratıcısı olan bir önderdir, onun stratejisi ve taktisyenidir. Başkan Apo'nun takipçileri onu tekrar tekrar benzer konularda ve sahalarda uğraştırıyor. Bu durum, Kürt devriminin olması gereken düzenin gerisinde kalmasına yol açıyor.

Öğrenimimi Başkan Apo'dan aldım. Yıllarca okudum, anlamaya çalıştım. Öğrendiklerimin tarihi kişilik pratiğini başarmaya yeterli olduğuna inanıyorum.

Bunlar yazılı sözler ve güzel bağlılıklardır. Daha güzeli ve asıl olanı bunları pratikte gerçekleştirmeyi başarmaktır. Bu ikinci adım atılmadan güzel sözlerin ve bağlılıkların hiçbir anlamı yoktur.

Benden beklentisi olan hevallerim, kesin yanılmayacaklardır. Tekrar vurgulayarak diyorum: Benden kötü haber duymayacaksınız. Hangi görev ve sahada olursa olsun, insanlığımı bağlayan sözü unutmayacağım.

"Bir Daha Görüşmeyeceğiz Belki"

İki gün önce Zap'tan Zagros'a yola çıkarken Rohat'la birlikte, bizi su kenarındaki teleferiğe kadar yolculamaya gelen Cafer'le vedalaştığımızda, bu sözleri söylemişti. Ben de "bir daha görüşeceğiz diyelim, görüşemezsek bile yine de görüşelim" demiştim.

Önderlik Sahası'ndan geleli yaklaşık iki ay olmuştu. Gelen kalabalık arkadaş grubuyla bir bir ayrılıyorduk. Bugünlerde zor'u daha çok sevdim. Daha doğrusu zor'un sonucunda yaratılan güzelliği, kazanımı daha yakından gördüm ve sevdim. Zaten kolay kazanılacak bir güzellik yoktur. Zor'da ve riskte başarı vardır. İnsan, kendine "başarmak ve yaratmak için bu dünyaya geldim" şeklinde bir rol seçmeli diye düşünüyorum. Böyle bir rol üstlenmeden insan nasıl insanlığını kabul edebilir ki?

Üstelik bu zor'u çok güzel bir coğrafyada başarma mücadelesini veriyorduk. Abbas arkadaş Zagros'a geçerken eğitim kampımıza uğramıştı. Beraber yemek yedik, sohbet ettik. Bu coğrafyanın çok güzel olduğunu, baharda görmek gerektiğini söylemişti bana hitaben. Onaylamıştım ve "daha şimdiden belli çok güzel olduğu" cevabını vermiştim. Kurê Jaro'nun zirvesi dışında daha kar düşmemişti. Ocak ayının ortalarıydı.

Biliyor musun, o günlerde ne düşünüyordum. Karın yağmamışlığını, orada kendi varlığıma bağlıyordum. Havanın böyle güneşli geçmesini, üstelik kış ortasında böyle bir havanın güzelliğinin Selçuk'un şansından kaynaklandığına inandırmıştım idealistçe. Bu hissimi yakından tanıdığım bazı arkadaşlara da söylemiştim. Cuma Tak, bu tür bazı yaklaşımlarıma yabancı değildi. Sevimlice gülmüş "doğrudur, senden

kaynaklanıyor" demişti. Harun ise "Selçuk, insan bu kadar narsist olmaz" karşılığını vermişti.

Şimdi itiraf ediyorum, ama gülme bana. İki gün geçti aradan bir kar yağdı ki; dışarıda sıırıslıklam oldum. Sabaha doğru saat 04.00 sıralarında çantalarımız erzak dolu bir şekilde Kurê jaro'ya tırmanmıştık. Şafak atar atmaz kar yağmaya başlamıştı. Bu kar lapa lapa yağıyor ve dinmiyordu. Birkaç gün orada kalacaktık, ama kar gittikçe yükseliyordu. Planı değiştirmek zorunda kalmıştık. Akşam karanlığında kampa dönmüştük; düşe kalka. Arkadan kadın arkadaşlardan bazılarının düşerken ki bağırıtları duyuluyordu. Ben kendime güvenip "düşmem" dediğim anda kendimi yerde buldum

Yolda kuryemiz kaza geçirince ara verip ateş yaktık.

Saat 04.30'da ilkin Cafer uyandı, sonra diğerlerimiz. Cafer bizim için mirtoxa yaptı. Hem yememiz için, hem de birlikte götürmemiz için. Tabii yolda, mirtoxayı çadırdaki unuttuğumuzu hatırladık. Ben Rohat'ın, Rohat da benim çantaya koyduğumu sanmıştık.

Arkadaşlar, Zap suyunun karşı tarafına geçiren teleferiğe bizi bindireceklerini söylediler. Hepsıyla vedalaştık. Bu son ayrılığımızdı belki de. Dört kişiydik. Cuma arkadaşın, yol konusunda çok tecrübeli olduğunu söylediği Kobra Celal, Zerdeşt, Rohat ve ben.

Coşkumuz, mutluluğumuz tarifsizdi. Sabırsızlıkla beklediğimiz yolculuktu. Teleferiğe binip arkadaşlardan ayrılınca artık "Zagros'a gidiyoruz" hissini yaşamaya başlamıştık. Bir düşümüz gerçekleşiyordu.

Sekiz saat kadar yürüdükten sonra yolumuz üzerindeki bir mezraya uğradık. Sonra kardan dolayı lojistikte birkaç gün ara verdik. Hava açılınca dört saat içinde Avaşin'e vardık, on bir kişiydik.

Kısa bir süre sonra Abbas arkadaş geldi. Konuştu ve ilgilendi bizimle. Onunla Avrupa'ya çıktığı '87'nin başından beri tanışıyorduk. Neler yapabileceğimden, genel örgüt ve savaş sorunlarından konuştu. Yine coğrafyanın güzelliğinden bahsetti. Basın mangasında kalmamı söyledi. Hem serbest manga olduğunu, hem de buradaki arkadaşlara yardımcı olacağımı söyledi. Bir süre sonra yapılacak düzenlemeye kadar.

Sabaha basın mangasına gittim. Manga çadırı çok büyük ve yer yer çürümüş bir kayalığın altında kurulmuştu. Hava saldırılarına karşı iyi bir

noktada değildi, ama yüksek bir noktada bulunması manzara seyretmek için avantaj oluşturunuyordu. Baktığın zaman ismini öğrendiğim Barzan dağı, Miros'u ve daha başka dağları görürdün. Hemen karşıdaki sırtları da seyrederdin.

Hemen her gün seyrettim bu manzaraları. Ama anladım ki, bu dağları sevmezsen, güzelliğini her gün yeniden yeniden seyretmezsen günün birinde doyar ve sonra da bıkabilirsin. Ben her baktıkça sanki yeni görüyormuşum gibi duyguları yaşadım. Arkadaşlar Avaşın suyunun güzelliğini hep anlattılar. Ben Avaşın'ın balıklarını yedim, ama daha kendisini görmedim. Daha bu akşam Avaşın'den bahsederken görmediğimi söyledim. "Gerçekten daha görmemişsen, hemen seni tutup Avaşın'e atmak lazım" dedi Abbas arkadaş, espri yaparak.

...

Avaşın'e ayın 15'inde gittik. Banyo günüydü o gün. Mahsum, geçen sefer gittiğimiz yukarımızdaki, yakınımızdaki suyun kenarını tercih etmiş, ben ile Haydar ise Avaşın'i. Avaşın daha uzak ve yolu yokuştı. Mahsum bunu bize hatırlatmıştı, ama buna rağmen gitmiştik.

Avaşın'i görür görmez ilk başta dikkatim Avaşın'ın rengine kaydı. "Gerçekten de maviymiş" sözleri çıktı ağzımdan.

Dolu ve hızlı akıyordu Avaşın. Yüzücüler geçebilir miydi, bilmiyorum. Mahsum, iyi bir yüzücü olduğunu ama bu su soğukluğu ve hızlı akıntı nedeniyle cesaret edemeyeceğini söylüyordu. Derin bir vadiden akıyordu. Karşıda yüksek dağlar vardı. Yer yer görülen kayalıklar bir sur biçimindeydi. Hemen hemen dik yükselen dağlardı. Kendi kendime "insan tırmanmak isterse acaba ne kadar yorulur" diye düşündüm.

Saat 14.00 sıralarında temizlik işlerimizi tamamladıktan sonra geri döndük. Doğrusu daha ilk adımlarda yorgunluğu hissettim. Ama şu anda o yorgunluk anındaki gibi muğlak değilim. Bir daha olsa yine Avaşın'i tercih ederim. Artık Avaşın'i gördüm ama doyamadım Avaşın'e.

...

Bugün zaman zaman kar yağıdı. Bir ara kar yağı ı yoğunlaştığından Abbas arkada la dışarı çıktık. Büyük kayalığın yağı tan koruyan alt kısmında savaş üzerine sohbeteye ba ladık. Yeni taktiklerin geliştirilmesi gerektiğinden bahsediyor, g r   m  soruyordu. Daha sonra da '95 yılındaki KDP-PKK Ava  n de hangi taktiklere ba vurduklarını anlattı. Miros'ta, Barzan dağında,  ela Diz 'de, Kur  Jaro 'da nasıl sava tıklarını açıklıyordu. Bir ara da, 15 Ağıustos Atılımı için yapılan  emdinli ve Eruh eylemlerine o zamanki arkadaşları zor bela inandırdıklarını söyledi.  emdinli baskını için Kur  Jaro'dan gelip bulunduğumuz Ava  n'den geçerek, eliyle gösterdiği karşıdaki dağların arasındaki bir noktada toplantı yaptıklarını anlatırken, on    yıl önceki o günü ya ıyor gibi geldi bana. Konu mamız, tartı mamız bittiğinde, kar yağı ının da durduğunu fark ettik...

 u anda da, yani gecenin bu saatinde de (20.40)  adırın üstüne kar mı, yağımur mu bilmiyorum ama bir şeyler düşüyor. Arkadaşlar uyuyor. İyisi mi, yazımı burada sonuçlandırıp  u sobamızdaki odunları tutu turmaya bakayım...

O bahar ilk cemre yüreğime d  t .
Sanki yeni katılmı ım gibi
Yerinde durmayan yüreği yüreğime sığmayan
Bir  ocuk misali
Acemi ve ürkek bir o kadar da meraklı
Ne yarım ağız g l   lere
Ne de ya anılmayacak a klara
Kandım
Bir dostum vakitsiz vurulu una
Bir de zamansız ayrılıklara yandım
Kahroldum
A k denilen baldıran zehrinde
G ne  oldum
Bazen rüzgarlara bıraktım yüreğimi
Bazen de akan bir nehre
Ölüm yelleri estiğinde d   medim.
Tela ına ya anılabacakların
Ke kesine d   medim yarınların
Topal karınca misali d   t m ardına
Varmasam da yanına bilesin
Bir Lawk  Xeribte ben olurum

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

S DAR MALAZG RT (HASAN EREN)

Adı Soyadı: Hasan EREN

Kod Adı: S dar MALAZG RT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 \ Malazgirt

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Selahattin

Katılım Tarihi ve Yeri: 1992 \ Serhat

 hadet Tarihi ve Yeri: 25.06.2008 \ Ağrı

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Serhat

Kürdistan'dan haberdar olup Kürdistan'a âşık olmamak mümkün mü?

Güneşin ülkesi, medeniyetin kaynağı olan Kürdistan; doğa harikası bir coğrafyaya sahip olmasının yanı sıra tarih boyunca kahramanlıklar ve büyük savaşların gerçekleşmesine tanıklık etmiştir. Günümüzde de ateşin ve güneşin çocuklarını bağrına basarak, direniş geleneğini bu biçimiyle sürdürmüş, tutuşturduğu kavgayla Kürdistan insanını yüceliğe ulaştırmıştır. Böylece tarihin hesap sorucuları haksıza, zalime, sömürgeciliğe kinini kusmuştur. İhanetle direniş bu temeller üzerinde her dönem boy göstermiş ve başkaldırıları yaşama ruh vermiştir. Öyle ya, dökülen kanlar kızılaştırır Kürdistan'ı ve güzelim Kürdistan yabancı değil bunlara. Kürdistan'ın dağı, taşı, nehirleri bunun cansız tanığıdır. Bunları dillendirmek insana ruh, coşku ve moral verir. Bin yıllardan beri sürüp gelen tarih bu gerçeklerin adıdır. Şimdi ben de bu gerçekliklerin yaşandığı mekandayım.

Serhat...

Tipisi, karı, fırtınası dinmeyen diyar...

Yine böylesi fırtınalı bir günde kamp yerine geldik. Ve o günün üzerinden tam bir ay geçti. Kış her zamanki gibi kendi tadında, tipik bir Serhat klasiği... Kar, fırtına ve soğuk. Kışın zalim savaşçıları. Üçü bir araya geldiğinde inanılmaz bir güç ortaya çıkıyor. İşte tam bir ay önce üçünün birleştiği bir günde bu kampa geldik. Bu üçüne karşı tek temel ilken "bilmedir" yani kime karşı, neye karşı savaştığını bilersen yenilmezsin. Aksi durumda tarihte de defalarca görülmüştür ki, gücün ne kadar büyük olursa olsun, bu dağlarda bu savaşçılara karşı yenilmekten kurtulamazsın. Her Serhat gerillası ilk başta bu savaşı kazanmalıdır. Bu aynı zamanda ilk sınav gibidir. Üç savaşçının savaşı bilinmezliklerle, sırlarla doludur. Doğanın bu savaşçıları bazen ortak bazen de tek başlarına savaşır.

Bu savaşçılar çoğu kez Ararat'ta kar, Tendürek'te fırtına, Çemçe'de soğuk olarak karşımıza çıkaralar. Kar hiçbir zaman Agirî'de bitmez. Yılın on iki ayı o hep vardır. Yenilmeyen tek savaşçı... Çılgın fırtınalar Tendürek'in bir parçası ya da diğer adı gibidir. Hiç beklenilmeyen bir anda gelir. En sakın, durgun havada bile meydandır. Bu savaşçıların en çılgınıdır. Ve Çemçe'nin acımasız savaşçısı soğuktur. Özellikle gecenin sessizliğinde darbesini vurur. Gökyüzünde yıldızlar sana gülerken, o sessizce savaşını yürütmekte, dondurarak herkese darbesini vurmaktadır.

Öğleden sonra yola çıkacaktık. On beş kişilik gruptaki her arkadaş, az çok işin ciddiyetinin bilincindeydi. Çünkü üç savaşçı birleşmiş ve

savaş meydanında bizleri bekliyorlardı. Diğer düşmana açık vermemek için bununla y zle memiz tam bir zorunlulukt . Hesaplarımız olsa da, başarıyı pratik gidi at belirleyecekti. Fırtına tüm çılgınlığı ile vuruyor. Bizleri zorluyordu. Geceye kalmadan kamp yerinde olmamız gerekiyordu. Y r y   m z n ikinci saatinde yolu  a ırmı tık ve kamp yerini bulma umutlarımız yavaş yavaş azalmaktaydı. Bu gidi atımız doğa sava  ılarının başarılarını daha olası kılıyordu. Ve zaman bizlerin aleyhine i liyordu. Bu savaşta geceye kalmak demek, bir anlamda yenilmek demektir. Bunu hepimiz biliyorduk. Fakat hiç kimse bu konuya ilişkin tek kelime konu muyordu. Kampa yakla mı tık ama sisin ortasında, fırtınanın sersemleten şiddeti, karın her tarafı aynıla tırması ve so u un dondurucu etkisi büyük bir bilinmezlik yaratmıştı.

Nerdeyiz?

Hepimizin büyük bir ısrar ve umutla cevabını aradığı soru buydu. Bunu bildiğimiz an hedefimizi de bilecektik. Evet bir kere daha "nerede olduğunu bilirsen nereye gideceğini de bilirsin" ilkesi i liyordu. Bir savaş, bir Serhat ve bir Tendürek gerçeği... Aslında mücadele eden her insanın gerçeği. Zorunluluk insanı mücadeleye, mücadele insanı özgürlüğe ulaştırır.

Yağmur, Askeri Eğitim Ve Spor...

Gerillaya en çok ne yakı ır deseler spor etkinlikleri diyeceğim. I ın açıkçası spor etkinliklerini çok seviyorum. Özellikle futbol ve voleybol denildiği zaman benim için akan sular duruyor. Hatta  yle ki bir gün arazi ke i i yaparken arkadaşlar ke fetti im yöne doğru bakıyor ve o araziyi neden ke fetti imi anlamayıp beni tuhaf tuhaf izliyorlar. Sonra bir arkadaş dayanamayıp; "heval Sidar sen nereyi ke fe dalmı sın? Biz bu ke iften hiçbir şey anlamadık" dediğinde, ben kendimi tutamayıp güldüm. Sonra o arkada a baktı ım araziyi göstererek;  u karşı d zl    görüyor musun, orada ne güzel halı saha maçı yapılır dedim. O gün bugündür o arkadaş ne zaman beni görse hep o anıyı bana hatırlatır. Belki bazıları benim bu spora olan merakımı yadırgıyordur. Ama ben sporun gerçekten birey üzerinde çok olumlu etkileri olduğuna inanıyorum. Tabi sistem bugün sporu bu şekilde ele almıyor. Bireyi d  ncesiz, iradesiz ve bilinçsiz kılmanın bir yolu olarak ele alıyorlar. Elbette ben de insanı bencille tiren, d  nceden yoksun kılan, iktidar kokan spordan yana değilim. Onlarca arkadaş bir araya gelip coşku içinde futbol ya da voleybol oynadı ında onları izlemekten, en çok da içinde yer almaktan büyük bir mutluluk duyuyorum. Bana göre spor sadece bir oyun değil. Bir takımın kendi oyuncularını iyi

mevzilendirmesi ve karşı takımın hamlelerini iyi takip edip ona göre taktik belirlemesi gerekir. Futbolda gol atmak sadece kaleye gol atmak değildir. Düşmanın gözlerinin içine baka baka mevzisini imha etmektir. En önemlisi de bir takım olarak bunu başarabilmektir. Bugün de yoğun geçen pratik askeri eğitimden sonra bir grup arkadaş futbol maçına gidecektik planlamamız buydu. Ancak sabahtan beri bulutlu olan hava sanki bizim hareket etmemizi bekliyormuş gibi sahaya yakınlaşmamızla birlikte başımızdan aşağıya yağmuru boşaltmaya başladı. Neyse ki tüm arkadaşlar oyun oymadan dönmeme kararı aldılar ve maç başladı. Yağmur bu kararımıza muhalefet edercesine daha bir bastırdı. Biz gerillayız yağmur durdurur mu bizleri? Biraz zorlu bir maç oldu. Bol çamur ve beraberlikle kampa dönüş yolunu tuttuk. Neyse ki kampta sobalar yakılmış, çaylar hazır. Böylesine sırlıklam ıslandıktan sonra bir çay ve ateş bize her şeyi unutturdu unutturmasına ama eleştirilmekten de kurtulamadık. Ertesi gün askeri eğitimlere yağmur altında devam ettik. Tabi uzun bir süre arkadaşların şakalarından da nasibimizi aldık. Hatta bir arkadaş yanıma gelip; “heval Sidar eğer bir gün sen şehit düşersen, söz senin mezar taşını top biçiminde yapacağız” dedi. O benim kızmamı beklerken ben de onun bu şakasına tebessümle gülererek; “sağlam bir file de yaptır ki attığımız toplar boşa gitmesin” dedim. Neyse anlaşılan o ki arkadaşlar yağmurlar bitene kadar bize futbol izni vermeyecekler.

Teşekkürler Yoldaşlar!

Nedense içimden böyle başlamak geldi. Evet, yoldaşlık yine engel sınır tanımıyor. Kışın zalim bir gününü daha Tendürek’te yavaş yavaş geride bırakırken, ardımızda, Güney topraklarında bıraktığımız yoldaşların istemiş olduğu parçayı radyodan dinledikten sonra kalemim beni yazmaya zorladı. Aslında bir süredir yazmaya ara vermiştim. Dışarıda çok şiddetli bir fırtına var. Rüzgâr delirmişçesine şikeftin içine kadar giriyor. O fırtınaya karşı istemiş olduğunuz parça bizlerin içini ısıtıyor.

Unutmadığımız yoldaşların, bizleri unutmamış olmaları, uzak diyarlara rağmen bizler için büyük bir moral ve güç oldu. Sizleri yakın bir zamanda Serhat’ın heybetli dağlarında göreçeğime dair umut ve inancım çok büyük. Belki bazıları için böylesi anlar çok önemli olmayabilir. Fakat bizler için, “unutmamak, unutulmamak” çok büyük anlamlar ifade ediyor.

Aslında ben umutla unutmayı hep iç içe tutuyorum. Belleğinin sınırlarını zorlamayan insan geçmişin ışığından mahrum kalır ve

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

geleceğe umutla bakmaz. Umutsuz gelecek zifiri karanlık bir gece gibi kör, sağır ve dilsizdir.

İşte bu yüzden sesini, kokusunu duymasak bile, yoldaşlarımızdan gelen bir selam, içimizi ısıtmaya, gecemizi aydınlatmaya ve yüreğimizin geleceğe dair umut taşımasına yetiyor da artıyor bile. Bu yüzden bir kere daha teşekkürler yoldaşlar...

Yarınların yaratıcıları yürüyor
Zorluklara,
Zirvelere takılmadan
Umuda,
Yaratmak adına
 natla,
 nan la,
Emin adımlarla yürüyorlar.
Yürümek, ko ar adımlarla
Yürümek, deli ırmak misali
Yürümek masmavi zozanlarda
 ocuk hayalleri ile...
Yürümek dağlarda,
Yolda lar ile,
Rastgele olmadan
Yolun kenarına d  meden,
Ama anlamlı yürümek
Ve tarih yazanların y r y   ne
Ortak olmak adına yürümek.
Ve bir ak amın serinli inde
Serhat'ta sizlerle yürümek

Ware hestiyada zemyanı düşünürken,
Tarihe giden oldum.
Deli kayadan yere düşerken,
Aklıma ilk gelen sen oldun.
Serhat'ta arkadaşlarla yürürken,
Ağrı'nın ışıklarını
Van gölünün masmavi güzelliğini hayallerimle izledim.
İğdir'ı hep zozanlarda tanıdım
Ve Kire Kor'un susuz noktalarında,
Bazidi serhıldanlarda,
Diyadini yollarda,
Bir de Tendürek'ten dürbünle bakınca.
Arası geçince anladım Digor'a varılamayacağını,
Kendimi ovada buldum.
İkinci gecenin sessiz yürüyüşünde,
Onu dereyle bütünleşmiş buldum.
Bir gül bahçesine benzer Kağızman
Dikenler içinde Sarıkamış,
Üvey evlat misali uzak.
Sessiz bir gülüştür Erdiş,
Van gölüdür masmavi gülüşlü deryam,
Ve bir balık misali zalimin ağlarına takılmış.
Fırtınalar eşliğinde söylenen
Bir kış türküsü,
İsimsiz kahramanların destanını anlatır.
Direniş,
Umut,
Ve bir özgürlük sevdası Serhat

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

SILAV ROVER (GÜLSÜM AKINCI)

Adı Soyadı: Gülsüm AKINCI

Kod Adı: Silav ROVER

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 \ Mardin

Anne Adı: Şirin

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 31.05.2016 \ Cilo

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Tanrıçaları Yazmak

Günlerdir düşünüyorum şehit Sara arkadaş üzerine bir yazı yazmalıyım diye ama bir türlü elime kalemi alıp cesaret edemiyorum. Sanki içimdeki duyguları ona bakışımı, hayranlığımı kalemim eksik yazacak, yetmeyecek onu ifade etmeye. Biliyorum; ne kadar ifade etmeye çalışsam da tam olarak tanrıçaları yazmak, onlara ulaşmak, dokunmak her insanın işi değildir.

Aklımdan durmadan sorular geçiyordu... Sara yoldaş Kürt kadın tarihine ismini altın harfler ile yazdı. Onun için tanrıça olarak adlandırdığım Sara arkadaşı yazıyorum.

Böyle bir insanı bir suyun akışı misali, bir baharın güzelliği misali yazmalıyım. Böylesi bir hakikatin tarih içinde hiç kaybolmaması gerekir. Yaşanılan tarihi hep canlı tutmak, yaşatmaktır yazmak.

Sara arkadaşın yaşamını yazdığı kitabının birinci cildini okuyoruz. Her sayfasında bir daha hayran kaldım. Kitabının adı 'Hep kavgaydı yaşam' okudukça anladım, gerçekten de hep kavgayla geçmiş yaşamı, düzenin geriliğine karşı hep bir savaş var, kabul etmeme var. Bu her insanın yapabileceği bir şey değildir. Böyle bir duruşu ancak müthiş arayışları olan insanlar yapar. Arayış olmazsa sistem dışına hiçbir zaman çıkılmaz. Hiçbir zaman baş kaldırılmaz. Şimdi seni arıyor gözlerim Munzur'un güzelliğinde, Kızılkayalar'ın ilk güneş ışınlarını Dersim'in güzelliğine verende, ay ışığının ve yıldızların Munzur Suyu'na yansımalarının yarattığı eşsiz güzellikte. Kimbilir belki bir gün baharın güzelliği buluşturur bu hüznü yüreklerimizi. Belki bir çiçeğin güzelliği ile gelirim sana tanrıçam. Belkide bir sonbaharın hüznünde ya da karla kaplı dağların zamanında gelirim, bir çocuğun saflığıyla, bir genç kızın hırçınlığıyla, bir kadın devrimcinin anlam gücüyle konuk olurum sana. Sana gelirim eğer baharın güzelliğinden, yaşamın coşkusundan, özlemlerin kat kat biriktirdiği yitik ülkenin hasreti ile gelirim. Yüreğimde biriktirdiğim bir tanrıçaya olan hasretle kucaklarım seni.

Merhaba;

Yeni bir güne ba lıyoruz, dışarda çok güzel bir güneş ve ışınları tenime de iyor. Tenimden y re ime vuruyor adeta. Sanki doğa ana bizi his eder gibi ilerliyor, o da bu sene baharın sabırsızlı ını ya ıyor. G zerimi ağaçların tomurcuklarından alamıyorum, ne zaman tomurcuklar olgunla acak ve ne zaman güzelliğini evrene sunacak? Zaman acaba önümüze ne getirecek? Bunu belki his eden sadece zamanın kendisidir kim bilir? Bir kış kampında yo unla an enerjimi baharın güzelliğine ve bizden istenilen başarılarla akıtmayı bekliyorum.

Daha küçük ya ımda 'neden kadın olmak bu kadar zordur?' diye kendi kendime soruyordum. Diyebilirim ki ya adı ım ilk  eli kilerden bir tanesi de kadına eksik gözüyle bakılmasıydı. Tabii bu sorularına cevap verecek kimse yoktu etrafımda. Ne annem ne de başka kadınların bu sorularına cevap vereceğine inanmıyordum. Zaman ilerledikçe bu sorularımın yanıtını ya amımda daha net görüyordum. Kendimce bu sorularına cevabı şöyle vermiştim: madem bir fark var ben bu farkı  ahsımda kapataca ım. Kendimi her yönden bir erkekten daha çok g  lendirece im demiştim.  ocuk aklım ancak bu kadarına yetiyordu. Belki sistem gözüyle erkeği taklit etmek oluyordu ama madem toplum içinde o güçlü ise ben de güçlü olabilirim diyordum. Toplumda o gelenekler içinde bunu yapmak belki de imkânsız bir şeydir. Ama hiçbir zaman 'keşke kadın olmasaydım' demedim. Aslında beni PKK saflarına getiren temel düşünce de buydu. Kendini tanımak farkına varmaktı. Çünkü sistem içinde kendi farkımı bir erkekte görüyordum. Hislerim daha güçlü, yaşam sevincim daha öndeydi. Bir erkek kendi güdülerini düşünürken bir kadın dürüstlük ile ba lanıyordu. Onun için bu farkıma seviniyordum. Kendi ana ger e imden yola çıkararak kadın üzerine daha çok yo unla ıyordum. PKK'ye gelince sanki daha küçük ya ımda sordu um sorulara tek tek cevap buluyordum. Cevaplarımı her buldu umda y re imdeki heyecan coşku daha da artıyordu. Elbet zordu çünkü zincirlenmi  eller, kollar, kalıp tutmuş beyinler vardı ve bunları kırmak elbette kolay değildi. Ama hakikate erişmek için zoru sevmeyi   renmi tim, aslında ya amımda hiçbir zaman kolayı tercih etmeyi imin sebebi daha küçük ya ımda arayı larımdan geliyordu. PKK içinde kadın olduğuma hep sevindim. Hele kendimi, tarihimi görünce daha da sevindim. Kendimi Qırman ah'da, Ders m'de yaratmak istedim, görmek, yaşamak tecrübe edinmek beni kadın gerçeği ile daha da yakınla tırıyordu. Kendime sordu um bir soru da 'PKK içinde kadın olmak neden güzeldir?' Başta  nder Apo'nun yaklaşımları farklıydı bir

diğeri ise erkek zihniyeti gerçekten faciadır, bu yüzden de kadın olduğuma hep sevindim bu sevincim ile yaşama daha çok sarılıyorum.

Rojhilat'a Özlem

Merhaba yüreğimin yoldaşı sana hep özlemlerimden bahsederdim. Bir tanesi de Rohhilat'a olan özlemimdi. Hatırlar mısın ben sana demiştim bir arkadaşla sözüm var gitmem lazım diye; sen de ısrar ederdin "ben de seninle geleceğim" diye. Onun için sana hep Rohhilat'ı anlatırdım. Doğrusunu istersen bazen sana kızıyorum niye beni yalnız bıraktın diye ama inan seni yüreğimde taşıyarak elbet bir gün tekrar o topraklara döneceğim. Dersim'in asi dağları bana ana kucacı gibi kollarını açsa da Rohhilat'ı hep özlüyordum. Sanki o topraklarda büyümüşüm. Burası hem ilk pratik yürüttüğüm alandı hem de oranın halkı içinde Kürtlüğümü daha çok sorgulamışım. Bir de ardımda yarım bıraktığım bir pratiğim vardı. Her zaman yüreğimi o asi dağlar ile paylaştım. Coğrafyası hep beni tarihin derinliğine götürürdü. Orada yaşadığım her bir an benim için bir özlem oldu. O kutsal toprakları çok özlüyorum, yüreğimde derin izler bırakmış o mekânlar. Haber aldığıma göre Berfin Baran arkadaş oradadır. İkimizin sözü vardı, o sözünü yerine getirdi. O bana hep; "biz bu savaşın yenileni değil galibi olacağız" diyordu. Belki bunu Rohhilat alanında yapmadım ama benim için Rohhilat kadar anlamlı olan Dersim topraklarında yaptığuma inanıyorum. Kim bilir belki zaman tekrar önüme böylesi bir şeyi getirir ve sen de yüreğimde buna tanık olursun.

Resimler Tarihtir

Günlerdir karşımda duran şehit Reşit Serdar arkadaşın resminden gözlerimi alamıyorum. Aslında onunla çok uzun süre kalmadım. Onun insana, yoldaşına olan yaklaşımına hayran kaldığım bir gerçektir. En son Dersim alanına giderken Colemerg alanında bizi uğurlamıştı. Şahadeti gerçekten yüreğimi incitse de ona özeniyorum, çünkü o güzel insan devrimci halk savaşının cesaretli komutanı, öncüsü ilan edildi. Resmine bakarken ondaki hümanistlikten gözlerimi alamıyorum, gözleri yüreğime işliyor. Acaba diyorum bazen bu okuldaki resimler bende hangi duyguları yaratıyor, beni nerelere götürüyor. Gerçekten PKK içinde o kadar muazzam insanlar var ki iyi ki tanımış, yoldaşlık yapmışım onlarla diyorum. Çünkü çoğunu tanımasam da resimlerinin bende etkisi derin iz bırakıyor. Resimler tarihtir. O an çekilen resimler onun için değerlidir. Ve anlamlıdır. Hep bu bilinç ile hareket ediyorum. Yaşadıklarımız

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

bizden sonra birer anı olarak kalacak. Nasıl ki şehit Reşit arkadaşın resmi bana onun duruşunu, yoldaşlığını, komutanlığını hatırlatıyorsa ve onu unutulmaz kılıyorsa bizlerin de bu mücadele içerisindeki her an'ı ölümsüzleştirmemiz gerekir. Birer anı olarak belleklerimizde, yarına bırakılan tarihimizin sayfalarında yerini alır. PKK tam bunu ifade ediyor, tarihi şahsında gerçekleştirmek için kendini evrenle buluşturuyor. Onun için her resim karesi yarınlara bırakılan somut tarihlerdir.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

SILAV ZINARİN (FATMA İGDEM)

Adı Soyadı: Fatma İGDEM

Kod Adı: Silav ZINARİN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 \ Mardin

Anne Adı: Hamşe

Baba Adı: Osman

Katılım Tarihi ve Yeri: 1993 \ Mardin

Şehadet Tarihi ve Yeri: 2004 \ Siirt

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Merhaba Yoldaşlar

Bilmiyorum şimdi günlüğüm hangi güzel yoldaşın ellerinde ve okumaya koyulmuş ama günlüğümü okuyan ve benim dünyama girmeye çalışan tüm yoldaşlardan öncelikle özür diliyorum. Çünkü günlüğüm çok düzenli değil. İstedğim gibi günlük tutamadım. Gerilla günlük tutmayı çok sever, günlük yazmak yaşamı paylaşmaktır. Ama bizim koşullarımızda bazı şeyler istediğimiz gibi gitmeyebilmektedir. Örneğin her şeyini paylaştığın günlüğünü her an yanında tutamazsın, savaş koşulları buna çok el vermez. Benim de biraz böyle oldu. Savaş koşullarından kaynaklı günlüğümü her zaman yanımda tutamadım. Ama çoğu zaman öyle anlar yaşadım ki, aha şimdi günlüğüm yanımda olsaydı neler yazardım diye çokça içimden geçirirdim. Böyle zamanlarda bulduğum bir kağıt parçasına döküverirdim duygularımı, hislerimi... Sonra bulduğum ilk fırsatta günlüğümü gömdüğüm yerden çıkarır, yazdıklarımı çabucak geçirirdim. Sanki zamanında geçirmemek bir suçmuş gibi hissederdim. Bu yüzden de çok düzenli olmayabilir ama inanın ben her günümün bir an'ını bile atlamadan yazmayı çok isterdim. Gerillanın yaşadığı her an, her saniye anlatmaya, daha doğrusu yaşanmaya değer.

Yeşil Bahçeler...

Bahar mevsiminde yemyeşil olan bahçemiz, kışın gelmesi ve karın düşmesi ile birlikte adeta beyaza büründü. Kardan hemen sonra öyle bir güneş çıkar ve bahçemizin üzerine vurur ki, sormayın gitsin. Kardan sonraki güneş her zaman çok yakıcı olmuştur. Güneş'in ışınları yapraklar taşlara vurduğunda, onları beyaz örtü ile kaplayan kar erimeye başlar ve ince taneler güneşin verdiği parlaklıkla yavaş yavaş toprağa damlar. Toprak o damlaları suya hasretmişçesine içine çeker.

Sizlere bu karlı havada ne verebilirim diye düşündüm ve en iyi şeyin, hepinizin yüreğini ısıtacak bir merhaba olabileceğine karar verdim. Belki yürekleriniz hep sıcak ama bilirsiniz işte yoldaş selamıyla daha da ısınırız bizler...

Şimdi ben de onu yapıyorum ve sizlere yürek dolusu, koca bir merhaba diyorum. Aslında kar ve doğanın beyaz örtüsünü seviyorum ama kış ve bahar mevsimi arasında geçen o çatışmalı dönemi daha çok seviyorum. Hele doğa harikası bitkiler başkaldırmıyor mu, en sevdiğim görüntüler bu görüntülerdir.

Anlatabilsem Seni Umut Ve  zg rl k Kokan  ırav'ın Kutsal Dağları

Bu da lardaki, bu ülkedeki her güzellik sanki beni  a ırıyor. Hele  ırav'ın o asi dağları yok mu?

Gerilla yaşamının da zorlukları var elbet ama yolda lıklar ve toprağa ba lılık tüm zorlukların açılmasının en büyük nedenidir. Bu yüzden  ırav'ın benim gönlümde çok ayrı bir yeri bulunmaktadır.  ırav'ın güzellikleri anlatılacak gibi değil; dedim ya belki de ya anmışlıklar bu kadar güzel kılıyordur o diyarları ama ne yapayım, gönlümde en büyük yeri ona verdim. Çünkü  ırav da eteklerindeki tüm güzellikleri bizlere bah etmi , yani gerilla  ırav'da,  ırav gerillada g zelle mi  adeta...

Hele insan  ırav'ın o yüksek tepelerine çıktığı zaman y celdi ini hissediyor. O tepelere çok çıktım, bugün de o tepelerden birindeyim. Bir elimde radyo bir elimde dürbün. Radyoda T rej n Ro   programını dinliyorum. Her dinledi im mektupta ya bir an'ım ya da bir yolda ım düşüyor aklıma ve ben dalıp gidiyorum uzaklara. T rej n Ro   programı bizi zindandaki yolda larımıza ulaştıran bir program. Bu program sayesinde biz  zlem duyduğumuz yolda larımıza ulaşıyor, onlardan haber alabiliyoruz. Gerçekten zindanlarda direnen yolda ların benim gönlümde yerleri bambaşka. Onların direnişi bizlere g  , moral vermektedir. Tıpkı Mazlum, Hayri, Kemal ve daha yüzlerce direnen yolda larımız gibi... Onların o görkemli direnişleri olmasaydı, bugün belki de bizler buralarda olmayacak bu onurlu savaşın içinde yer almayacaktık.

Biz  u anda be  kadın arkadaş, büyük komutanımız Agit yoldaşın diyarındayız. Bunu bilmek bile bize büyük bir coşku vermektedir. Bizler kendimize be  kişilik ordu diyoruz. Valla için açıkçası biz her bir gerilla bir orduya bedeliz. Bunu  yle laf olsun diye söylemiyorum, pratik ortada. Yıllardır bu dağlarda savaş yürütüyoruz. Düşman her bir operasyonda, binlerce askeri operasyona çıkartıyor ama bizim birkaç arkada ımızla ba a çıkamıyor. Gerilla olarak, bu dağlarda düşmana inat yaşamak çok güzel ama kadın gerillalar olarak bir arada yaşamak çok daha güzel. Biz be  kadın arkadaş şimdi bunun tadını çıkartmaya çalışıyoruz. Tüm i lerimizi birlikte yapıyor, birlikte kolektif çalışmalar yürütüyoruz.

Sabahın erken saatlerinde kalkıp etrafımızdaki odunları toplamaya koyuluyor, hava aydınlanır aydınlanmaz da kara  aydanlı ımızı ateşin üstüne koyuyoruz. Hem  ay kaynıyor hem de biz ateşin etrafında kendimizi ısıtıyoruz. N bet ilerimiz büyük bir duyarlılıkla etrafı kontrol ederken, biz günlük planlamamız etrafında o günkü yaşamımızı

örgütlüyoruz. Bu arada elimde Önderliğimizin “Nasıl Yaşamalı?” çözümlemesi var. Bugünlerde bu çözümlemeyi okuyorum. Ve nasıl yaşamam gerektiğinin farkına varıyorum.

Yaşamımızın en güzel anlarından biri de; günün yavaş yavaş ağardığı saatlerde doğayı izlemek. Öyle bir doğa harikasına sahip ki bu topraklar, her bir karesi saatlerce izlenmeye değer. Ama gel gör ki, bu lanet düşman yüzünden bir türlü istediğimiz gibi dolaşamıyoruz dağlarımızda. Ne garip sen cennet bir ülkenin çocuğu olacaksın, ama ülkeni doyasıya dolaşamayacaksın. O güzel dağları, ovaları, yaylaları, akarsuları gönlün istediğince ziyaret edemeyeceksin. Bizdeki de inat değil mi, inat ettik bir kere bu topraklar özgürleşene kadar savaşağız. Bu güzellikler azad olana kadar bir an bile bu davadan vazgeçmeyeceğiz. Söz olsun sana güzel vatanım, söz olsun güzel halkım; yaşadığımız acılar bitecek, bu cennet topraklar güzel günlere uyanacak. Çocuklarımız özgürlük kokan topraklarda büyüyecek, boy verecek. Söz olsun. Bu söz yerine gelene kadar savaşağım. Bir gün bir an bile vazgeçmeden, düşmana inat yaşayacağım.

Bütün zamanları sana bıraktım
Kendince yaşayasın diye
Bütün zamanları sana bırakıyorum
Güneşle doyasıya kucaklaşasın diye
Aya yeterince bakasın,
Kuşlarla isteğince, özgürce uçasın diye
Bütün zamanları sana ait kıldım
Sevdamdan sıkılırsan eğer,
Özgür kalasın diye...

...

Uzun bir yolun başında,
Ay ı ı ının altında ba ladım yaşamla kavgaya
Sırtımda  antam, gönlümde  lkem
Ve yanı ba ımda can yolda larım
Onlar yanımda olunca hiçbir yol zahmet olmuyor,
Açılıyor dağlar, tepeler, vadiler, yamaçlar
Ve emin adımlarla ilerlenen patikalar bizleri sonsuzluğa götürüyor
Bir de o insanı başka diyarlara götüren o serin rüzgâr
Tenimi ok ayarak geçiyor
Bu yol öyle bir yol ki, her adımı engel ve dikenlerle dolu
Bu yolu a mak demek, özgürlüğe ulaşmak demektir.
Özgürlüğün sava cılı ı ve co kusu ise en iyi bu dağlarda tadılır.
Ben sonuna kadar bu yolun yolcusuyum.
Özgür yarınları yaratana kadar da hep bu yolda olacağım...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

SİPAN XELAT (ABDULLAH ZEYREK)

Adı Soyadı: Abdullah ZEYREK

Kod Adı: Sipan XELAT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1982 \ Van

Anne Adı: Ayşe

Baba Adı: Teymur

Katılım Tarihi ve Yeri: 2010 \ Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: 12.07.2012 \ Xinerê

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Ardımızda Güzel Olan Bir  ey Kalmalı

Yazıyorum ilk sayfaya, ilk unutilan kişi olayım diye değil, ilk hatırlanan kişi olayım diye yazıyorum. İlle de yazılacaksa hayaller yazılsın beyaz ka ıtlara ideallerimiz s slesin bu defteri. Yaşama doymamış bedenler yazılmalı, devrim getirdikleriyle beraber zafere giden yolda lara sonsuz başarılar diliyorum.

Yolda ın Roger

Ne de güzel yazmış yolda ım, evet yazdığımız her kelime bizi güzel olana s r klesin, ardımızda güzel olan bir şey kalmalı, güzel olan, g zelle tiren bir şeyler...

 nsan eline kağıt kalem aldığında muazzam ilhamlar doğurmaktadır. G z gördüğü her şeyi ifade etmeye çalışır, dil konu ulanı, kulak duyulanı öyle bir hissederek ki, tüm beden bir anda harekete geçer.  nsanın benli i gerçeği ele geçirmek, kavramak için yola koyulur. En iyi yol ise, insanın tanımaya kendinden ba ladığı yoldur; ne demiş büyüklerimiz; "ne ararsan kendinde ara!" Ben de şimdi onu yapıyor, kendimde kendimi aramaya koyuluyorum.

 lk satırlar hep sevinçle dolu olur, kendi akı kanlı ında süzülüp gider. Bir  ocu un dünyaya gelişi gibi masum ve saftır. Tertemiz sayfalarda süzülür içimizden geçen, sakınmadığımız kelimeler. Her yaprak yaşanan bir an'ı daha tarihe terk eder. Solan sonbahar yaprağı gibi. Yazıldık a hatırlanır insanda anılar.

Hani bazen bir şeyler anlatmak istersiniz ya, kelimeler dilinizin ucuna takılır durur. Anlatamazsınız. Aslında  yle şeyler vardır ki, ne sayfalara dökebilir ne de dile getirebilirsiniz. Çünkü bazı şeyler anlatılmaz yaşanır.

Berbiz ne geceleri sisli ve dumanlı olur. Bir umut olur karanlığa  alan gecelerde. Esen fırtınalı gecelerde murat bir umut olur. Burada yaşam anlamlı, yaşam doludizgin. Yolda ının gözlerinde ula ırsın kendine. En ummadığım ak amlarda, g z n gözü görmediği zifiri karanlıklarda seni kucaklar yolda lıklar. Renas'larımız, Karkerlerimiz var bizim. Bu dağlarda öğrendik biz direnişi, savaşı, mücadeleyi. Tüm zorluklara karşın gerilla yaşamı çok anlamlı. Kar ımızda duran bu heybetli da lara karşı, Serhildan'larımız,  ores'lerimiz var. Yüksek u urumlu Berbiz ne'de yaşamı vazgeçilmez kılan Akiflerimiz var. Burada yaşam doludizgin, yaşam yaşanmaya değer. Aslında bu kıs satırlara çok şey anlatmak isterdim. Böylesine görkemli dağları, böylesine güzel cennetimsi manzaraları anlatmak isterdim. Burada

yaşanılan co kuyu olduğu gibi bu satırlara akıtmak, bu satırlarda yaşamı tekrardan yaratmak isterdim. Yaşanan güzellikleri anlatmakta o kadar zorluk çektim ki anlatamam. Ama az da olsa bir şeyleri anlatmaya çalıştım. Tepenin zirvesinde dururken güneşin doğuşunu, batı ını ve muazzam manzarasını, bulutlar dağ ve  ehrin üzerini kaplarken insanın o zirvede bulutları ayaklarının altında hissetmesi ve bulutların dağılı ın saatlerce izlemesi... Bazen sis ve dumanlı havada, metrelerce kar içinde birbirleriyle yarı ır gibi yürümesi. Dağın    veya be  km. kadarının fırtına ve kar olduğu, a ağısının ise görkemli bahar havasının olması bir anda iki mevsim, iki dünya yaşanması gibiydi. Buranın bir yanı sözde T.C, bir yanı Irak diğer yanı ise İran. Oysaki sınırlar bize ait değil. Biz o sınırları çoktan a tık. Bakur, Ba ur, Rojhilat ve Rojava artık tek yürek, tek parça. Bir kayanın başında otururken dağın en zirvesinde tüm dünya bir an ayaklarının altındaymı  gibi, bir kuş gibi kendimi  zg r ve olağanüstü huzurlu hissettim. Her şeyi bana, doğaya, evrene ait olan tüm güzellikleri şimdi daha yakından görebiliyorum ama bazı şeyleri anlatmak ve yazmak öylesine g   ki. Bazen ne zamanın ne gücün ne de ömrün yetiyor.

...

Hala alı amadık ansızın terk edilmelere. Giden mi terk eden yoksa kalan mı bilinmez.

Yaşamı anlamla tıran belki de ölümdür. Ölüm olmasaydı belki de ne zamanın, ne de ya anmı lıkların anlamına varmazdık. Evrendeki tüm canlı ve cansız varlıkların birbirini tamamladığı gibi ölüm ile yaşam, ruh ile beden, doğa ile evren, yer ile gök, aydınlık ile karanlık, doğru ile yanlış, kadın ile erkek ve bunlar gibi binlerce olgu kendi zıtlıkları içinde yaşamın sürdürülmesini ve anlam kazanmasını sağlar. Bu yüzden biz insanlar her şeyden önce bilmeye önem vermeli ve i e kendimizi bilmeye çalışarak ba lamalıyız. Kendimizi,  evremizi, dünyamızı ve evreni bilmeli ve tanımalıyız ki, yaşamı anlamlı kılabilelim. Her şeye büyük anlamlar bi meliyiz. Karanlığın sessizliğine anlam yükleyerek özgürlüğün özlemine sevdalanmalı, türkülerin kadehinde yudumlanarak sevinirim. İsyanlı şiirleriyle zihinlerde canlanırsınız. Mısralarda geçmişin derinliklerinden esen r zg arı anlayarak yarının  ığlıklığında hatırlanırsınız.  zlemlerin tutsaklığında haykırı lara umut oluruz.

Ya anmı  tüm gerçeklikler ya bir ressamın çizdiği tabloda ya bir şairin sözlerinde ya da bir gerillanın derinliğine yazdığı tarihi mısralarında gizlidir. EĞer geçmiş ya amlar ve anılar unutulur ya da kaybolursa gelecek karanlıklara bürünür ve hiç bir şeyin anlamı, değeri

kalmaz. Homeros’un İlyadası neyse, Ehmedê Xanê’nin Mem û Zîn’i de odur. Bizler tarihin sayfalarına göz attığımızda yüzlerce üstadı görebiliriz. Hepsi hakikati anlatmaya çalışmışlardır. Feqî Teyran, Evdalê Zeynikê ve Cigerxwin’ni okuyarak yaklaşıyoruz hak olana, gerçek olana. İnanna’nın, Ninhursag’ın, İştâr’ın anlamlı yaşamlarını kendimize yol bilip serüvenlere atılırız. Koyuluruz Sincar dağlarına Derwêş misali, kendimizi Monalisa’nın tablosunda görürüz. Hepsi bizizdir, biz hepsinde gizliyizdir.

Resimlerdir, ressamın haykırışlarını duyuran, sevinçlerini, sevdalarını hissettiren ve isyanlarını, çığlıklarla gösteren. Bazen de dostluğunu bir portrede yansıtan...

Kızım Meryem'e

Bir sevda d    n
Y re i kocaman
Gözlerinde umut
Dilinde   ir mısralarında
Senin için
Sen, sevdaları bilir misin?
  eklere sunulan
Hayatın seyrinde
Bir dünyayı andıran
Deli dolu
Tomurcuklar içinde
Seninle her gün
Sana nameler dizen
Anlamlı, türkü ve   irler okuyan
Mutlulu u
Küçük bir ceylan gözleri kadar
Büyük anlam taşıyan
Sevda bakışlı
Hasretli  ocuk
Seni hüzünlü anılarımda  zlerim
Sevdanın baharında
Bir gizem g l   n
Ya murun toprağa karışmış
Bedenime can verirsin
Kim bilir
Hangi sabahın  afa ında
Gözümün her an beklediği yollarda
Ansızım bir gün
Bir deli rüzgâr gibi
 ıkagelirsin da larıma
Ye illikler saran baharıma
Seninle tüm mavilikleri dolaşırdık
Dolunayın durduğu ak amlarda
Seninle yıldızları seyre daldık
Uzunca bir gecenin
Bitmesini istemeyece imiz
Oturup yıldızlar içinde
Sınırsız d  lerimle
T rk  tadında   ir tadında
Tomurcuklar düşünce yüzüne
Yaşamı, g l bakışlarının tadında
Minik y re inle yaşamak isterdim

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ŞERVAN MURAT (ÖNDER ASLAN)

Adı Soyadı: Önder ASLAN

Kod Adı: Şervan MURAT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 \ Varto

Anne Adı: Elif

Baba Adı: Necmeddin

Katılım Tarihi ve Yeri: 1994 \ Fransa

Şehadet Tarihi ve Yeri: 24.07.2015 \ M.S.A.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

***"En son bakışlarımızda anlamıştım, o gözlerindeki ısrarı.
Anlamıştım hayat deryasında yüzerken nefessiz kalacağımı
Çok da zor değil ki anlamak onun özgürlüğe olan aşkını
Yürüdü hiç arkasına bakmadan, son virajdaki el sallaması kaldı
bizlere..."***

1975 yılında Varto'da dünyaya geldim. 1994 yılında Fransa üzeri örgüte katıldım. Bir yıla yakın Türkiye metropollerinde çalışma yürüttüm, bir süre cezaevinde kaldıktan sonra 1997 yılında Önderlik sahasına geçtim. Bu süre benim için önemliydi, çünkü hayalim olan şey gerçekleşmiş, Önderliği görme fırsatını yakalamıştım. Bu yüzden o günler benim için hep en kutsal, en anlamlı günler olacaktır. Şimdi de özgürlük mekanlarındayım ve şu anda Mahsun Korkmaz Akademisi'nde eğitim devresindeyim. Bu eğitim devresi oldukça önemliydi. Bu eğitim vesilesiyle çok derin sorgulamalar yaşadım. Gerilla pratiğimi, çalışmalarımı, örgüt içerisinde geldiğim düzeyi, her şeyi sorguladım. Özellikle toplumsal gerçekliğimiz ve yaratmak istediğimiz özgür birey ve özgür toplum üzerine yoğunlaştım.

Evrenimiz içinde her canlı türünün bir anlamı vardır. Anlamsız hiçbir canlı türü olmadığı gibi amaçsız hiçbir tür de bulunmamaktadır. Tüm bu canlı türlerin amacı kendini gerçekleştirmedir, sonsuz kılmadır. Anlamına göre kendini gerçekleştirmedir. Muazzam renklilik ve çeşitlilik barındıran evrenimizde, bütünlük içinde tüm farklılıklar iç içe geçmiştir. Bu farklılıkları ile birbirine bağlıdır, birbirini tamamlamaktır. İnsan türü olarak bu evrenin farkında olan tek canlı olarak bir ayrıcalığımız olduğunu düşünüyorum. Bu ayrıcalığımız kendimizi merkez yapma ya da her şeyin yerine koyma anlamında değil, evrenin gerçekliğinde her şeyle uyum sağlayabilmektir. İnsan evrensel bütünlük içinde kendi olmanın farkıyla güçlü uyum ve dayanışma sağlayacak bir potansiyelin de taşıyıcısıdır. İnsan kendi hayat öyküsünü doğru bilmek zorundadır, eğer doğru bilirse anlamına yani hakikatine göre yaşayabilir. İşte bizler de gördüğümüz bu eğitimde kendi hayat öykümüzü yani insanın hayat öyküsünü doğru öğrenmeye çalışıyoruz.

Bizde akademiler yalnızca teorik eğitim alanları değildir. Akademiler bilginin yaşamla buluştuğu alanlardır. Bu yüzden yaşam duruşu ve katılım önemli bir boyuttur. Bunun yansıması da en çok devre sonlarında hazırlanan morallerde görülür. Bizler de her akademi devresi gibi moral hazırlıkları yaparak, çalışmalar yürüttük. Folklor, skeç, koro ve daha birçok etkinlik. Hazırlıklar esnasında arkadaşların yaşadığı heyecan

görülmeye değerdi. Eee kolay değil, o moraller aldığımız eğitimin bir yansıması olacaktır.

Dersim Direnişin Kalbidir

Aslında bir gerilla olarak şanslıyım, Xinere'den Dersim'e, Dersim'den Qandîl'e, Zagros'a, Xakurkê, Behdînan'a kadar Kürdistan'ın birçok alanında gerillacılık yaptım, her bir alanın benim için anlamı çok farklı ama Dersim alanı çok daha farklı. Çünkü Dersim'de gerillacılığın gelişmesi düşmana vurulan en büyük darbedir. Değişik yörelerden, bölgelerden arkadaşların Dersim'de gerillacılık yapıyor olması düşmanın halk üzerinde geliştirmeye çalıştığı politikaları boşa çıkartmıştır. Bugün Dersim'in kalbi Botan'da, Botan'ın kalbi Dersim'de atmaktadır. Amed'in yüreği Dersim'de can bulmakta, Munzur Fırat suyuna akmakta Dicle ile buluşmaktadır. Dersim artık düşmana inat yüzünü Kürdistan'a dönmüştür.

Bir de tüm bunların ötesinde Dersim'in öyle güzel bir coğrafyası var ki, ben bu coğrafya'yı anlatmaya, tarif etmeye sözcük bulamıyorum. Sanki kullanılabilinecek tüm sözcükler bu güzellik karşısında utanarak saklanmış gibi geliyor. Her bir karış toprağı gerillaya ya da özgürlüğe gönül vermiş direnişçilere mesken olmuştur. Öyle güzel insanlar geçmiştir ki buralardan insan hangisini anlatacağını, hangisini dile getireceğini bilmiyor. Tekoşin'lerin, Kemal'lerin, Aziz'lerin, Zilan'ların meskenidir buralar...

Birçok isyan yaşandı bu topraklarda ve Dersim insanı yaşadıklarını kolay kolay unutmadığı için her şey bugün bile hafızasında çok canlı ve diridir. Bu yüzden de sistemin tüm yönelimlerine karşı Seyit Rızalar gibi, Alişêr ve Zarîfeler gibi direnmektedirler. Dersim halkı başı dik bir halktır. Direnen ruhunu kaybetmemiştir. Bugün bile dağları isyan, dağları öfke kokar... Bu öfkeli ve isyankâr dağlar bizlere emanettir. Özgürlüğe ulaşılmadığı sürece Kürt gençleri bu dağları bırakmayacaktır.

Büyük bir direniş ve savaşa geniş kitlelere ulaşan Apo'cu hareket tarihi kahramanlıkları ortaya çıkararak toplumların kurtuluş hareketi olduğunu tüm insanlığa göstermiştir.

Önder Apo bize göndermiş olduğu mektupta, mevcut gerçeğimize ad koyarak, Apo'cu çizgiyle uyuşmayan, karşıt faaliyet konumunu ifade eden derin ve anlamlı eleştirilerde bulunmuştur. Bu eleştiriler doğrultusunda kendimi sorguladığımda Önder Apo benden ne istiyor? Ne yapmamı bekliyor? Bunun karşısında ben çizginin neresindeyim ve ne yapıyorum? Durduğum yer, katıldığım çizgi gerçeği Önder Apo'nun yüce duruşu karşısında nasıl bir anlama sahip? Kendimi bu yüce çizgiye

ne kadar katmışım, çizgi gerçekliğini ne kadar hissediyorum? Gibi sorulara cevap ararken, kendi gerçeğime dokunmak, çözmek ve Önderlik gerçeği ile sahip olduğum gerçeklik arasında oluşan makası kapatma temelinde, pratiğimdeki eksiklikleri doğru sorgulayarak aşmak istiyorum.

Önder Apo'yu tanıyarak, anlayarak ve bilince çıkartarak ancak doğru uygulamayı gerçekleştirebilirim. Çünkü insan neyi ne kadar anlamışsa ancak o kadar pratik uygulama gücü olur.

Kadın özgürlük çizgisine yaklaşımım noktasında egemenlikçi-iktidarcı toplumun ağır etkisi altında zihni yapım şekillenmiş olsa da, PKK hareketinin ve Önder Apo'nun bu soruna yaklaşımı, temel kör düğüm olarak görmesi ve kök sorun olarak ele alıp mücadelede başatlık atfetmesi, zihniyetimdeki kalıpların kırılmasına, kişiliğimde gün gittikçe yeniden anlam kazanmasına yol açmıştır. Sorunu tarihi-toplumsal bir kördüğüm olarak görüp, inşa edilen egemenlikçi kişilik yapımın ne kadar insani özden koparıldığını ve bunun altındaki sistem gerçekliğini çözdükçe kendimi daha iyi tanımaktayım. Önderliğin en temel çalışma ve çabalarından biri bu tarihi kördüğümü, verdiği eğitim ve yaptığı çözümlemelerle kadro zihniyetinde çözme gayreti olmuştur. PKK'nin anlam merkezine kadını koyan Önderlik, buna yanlış ve yanılığlı yaklaşımı her şeye yanlış yaklaşımın ifadesi olarak değerlendirdi. Öyleyse kadına olan yaklaşımımız, yaşama, özgürlüğe olan yaklaşımımızdır.

Yol

Bizler öyle bir yola koyulduk ki, kimsenin hiçbir şekilde yürümeye cesaret edemediği bir yoldur bu. Bin yılların özgürlük ateşinin küllenmeye başladığı bir dönemde özgür yaşamı yeniden alevlendirerek bu yolda yürüme kararı aldık. Elbette bu yolda ölüm var, ama ülkesi uğruna ölmek başka bir şey. Ölürsün ama ismin Kürdistan tarihine geçer, ölümsüzleşir. Ben de uğradığımız haksızlıklar bir daha yaşanmasın, bizden sonra gelen nesil özgürce dilini, kültürünü, örf ve adetlerini yaşayabilsin diye bu yola baş koyuyorum.

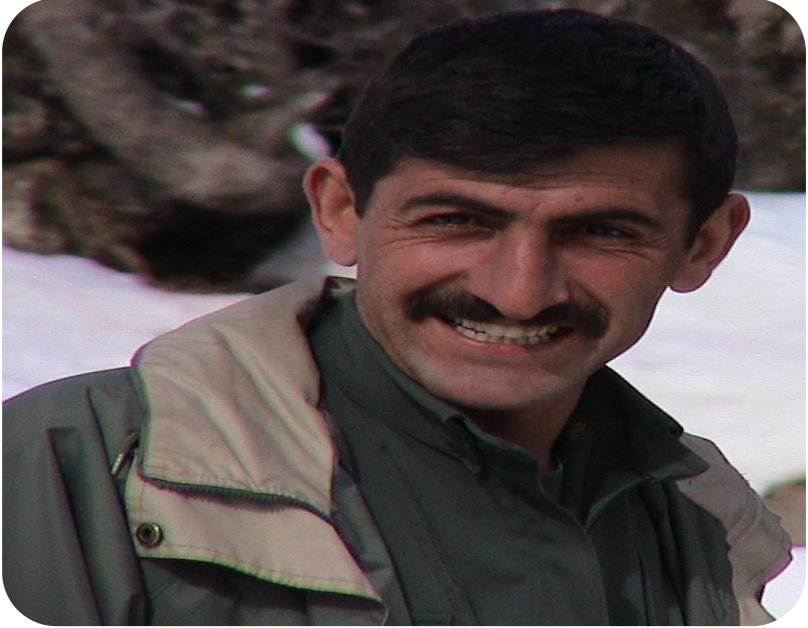

Keskin bakışlarınıza baktıkça anladım
Anladım, yurdumun deryalarına kulaç atmak
İlk arzunuzdu
Adımlarınıza yetişemedim
Suç benim, yüküm çok
Yüküm, her gün ÷lkemin topraklarına kan veren
Yoldaşlarımın yitiriliş i
Hıçkıran çocukların gözyaşları
Ağlayan ÷lkemin annelerinin iç çekişleri
Yaralı bir coğrafyanın rengi siyaha çalmış dağ başlarıydı
Böyle anladım hayatı
Zaman bulutlar gibi geçip giderken
Gözleri ve manidar bakışıyla
Acılar ve özlemleriyle zaman
Siz bu ÷lkenin elde var hüznüyle geldiniz
Ben yüreğimi size, bir ömrün elide var olan hüznüyle açtım
Gülüşlerimi sizlere sakladım
Gülüşlerinizden güç aldım
Kimsesizler ÷lkesinde çaresiz bir insan olmaktan f irar edecektim
Hüzün en çok da terk edilmiş coğrafyalara
Boşaltılan köylere
Harabeye dönmüş evlere
Ve kimsesiz çocukların bakışlarına yakışıyor
Sessiz ama derin bir fırtına uğultusu gibi...
Hüzün, en çok sevginin yükünü
Vicdanın sorgulamalarını yaşayanlara yakışıyor
Çünkü hüzün sevginin çocuğudur

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ŞİYAR NURHAK (İSMET TEMİRCİ)

Adı Soyadı: İsmet TEMİRCİ

Kod Adı: Şiyar NURHAK

Doğum Tarihi ve Yeri: 1973 \ Elbistan

Anne Adı: Altun

Baba Adı: Murtaza

Katılım Tarihi ve Yeri: 1999 \ Maraş

Şehadet Tarihi ve Yeri: Amanos

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yazmak

Yazmak bir serüvendir. Korkutucu, çekici, sarsan, y reklendiren.

Bir deniz yolculuğu gibidir yazmak. Durmak yoktur. Sadece gözle değil, gönül gözüyle ufku tarayanlar ulaşır harflerin sarayına, içindeki saklısına.

Yazılmayı en çok hak edenler bu dağların saklısındaki güzel çocuklardır, bu halkın en sade, en özverili, en onurlu çocuklarıdır.

Ben de bir gerilla olmama rağmen gerillayı izlemek, anlamaya çalışmak, içinde oldukları bu savaşta onları seyretmek en büyük tutkum. Bazen duygusalla ım bir yolda ımın karşısında, yaşamın bir anında alıp götürür beni bir yoldaşın saran sözleri. Sorular dolur aklıma.

Bakamam, da  yelleri alır gözlerimi. Niye sarar bu çocuklar bu toprağı? Bu ku ları gitmiş, kervanı kalmamış, kararmış, ba rı yanık toprağı niye sararlar büyük bir a k ve tutkuyla.

Bu  ocuklar niye bu kadar severler bu dağları, bu topraklara böyle sarılı ları neden?

Ka ları yay, kirpi i ok, yüreğinde binlerce a kla geceler boyu bu patikaları ar ınlayan bu çocukların gözlerindeki ı ı ın kaynağı nereden?

Ben diyemem ki, yanık türküler alır sesimi... Niye söyler bu çocuklar bu türküyü? Nasıl, nerede, hangi sevdalardan damıtıp yüreklerini bu da lara vurduklarını hangi edebiyatçı anlatabilir?

Mecazi değil söylemem, dokunanı yakan bu a ka bu yanık türküleri niye dizer ki bu  ocuklar?

Soğuk madenden yapılmış bu silahı alıp koynuna niye çıkar ki da lara bu  ocuklar?

'Niye?'sini duyamam barut kokusu basar tenimi...

Herkes adına cevap veremem ama ben biliyorum neden  ıktı ımı...

...

PKK demek benim için gerilla demektir. Amacım hep gerillacılık yapmaktı bu dağlarda.

10 Ekim 1999' da ülkeye geldim. Ama parti çalışmalarına uzun süre önce ba lamı tım. Uzun süre önce ba lamı tı gerillacılık a kı. Da da ilk geldiğim yer Xinere'ydi. Başta biraz  ekingendim, özellikle kalabalık yerlerde utanga lı ım tutuyordu ama zamanla kendime güvenim gelişti. Sanırım artık kafaya koydu umu yapıyorum.

Elbistanlı, Alevi ve köylü kökenli bir ailede büyüdüm ben. Ailenin tek okuyan çocuğu olmamdan dolayı ailenin diğer fertlerine göre daha rahat hareket edebildim uzun yıllar. Öncesinde ise ev ve tarla işlerinde çalışmıştım. Sonraki yıllarda da belli işlerde çalıştım ama daha çok parti çalışmalarıyla ilgilendim.

Beni partiye çeken neydi? diye sorduğumda, düzen ilişkilerinden ve o yaşam tarzından tatmin olmama, beni örgütleyen arkadaşlardan ve Önderlik'ten etkilenmenin belirgin olduğunu görüyorum.

Şimdi dağlardayım. Buradaki her şeyi çok seviyorum. Özellikle kitap okumayı, araziye gezmeyi, silah sıkmayı çok seviyorum. Ama bu aralar fazla zaman ayıramıyorum. Yoğun bir eğitim sürecindeyiz. Önderlik savunmalarını okuyoruz, tüm arkadaşlarda heyecanlı ve coşkulu bir tartışma düzeyi gelişmiş durumda. Önderliğin savunmalarını okudukça daha fazla tanıyorum onu. Ve daha da hayran oluyor, tanıdıkça daha çok moral alıyorum.

Önderlik bugüne kadarki insanlık değerlerinin toplamı ve sentezidir. Önderlik, 'bir insan kendini ne kadar geliştirir, ne kadar büyütür, ne kadar güzelleştirir'in somut pratiğidir. Bizim en büyük inanç kaynağımızdır. İnanç bir şeyin doğruluğuna ve olacağına inanmadır. İnanç ve sevgiyle de bağlılık gelişir. Bağlılık bir şey için yaşamaktır. Bizde Önderliği ve ideolojisini anlama, tanıma temelinde inanç ve bu geliştikçe de onun yarattığı değerlere bağlanma geliyor. Bağlılık ve inancı olmayan devrimcileşemez elbette. Benim en büyük hedefim ise Önderliğin iyi bir askeri olmasıdır.

Beni şu anda en çok etkileyen şey Önderliğin hala İmralı'da olması. Onu o zindandan çıkarmak bizlerin, Kürt halkının en büyük borcu, onur görevidir. O, özgür bir insan'ın hiç hak etmediği bir zindanda olması vicdani olarak beni en çok zorlayan şeydir. Bir kez Önderlikle telefonda görüşmüştüm. Ne kadar heyecanlanmıştım o zaman. Şimdi aramızda mesafeler olsa da onu her geçen gün daha fazla tanımak ve anlamak için çabalıyorum. Ve hala heyecan duyuyorum karşısında.

Şahadetler Devrimin Bilenmesidir

Karadır ölüm beyaz giyse de. Beyaz kanatlı ölüm bir yıldız daha aldı göğümüzden, bir yıldızımızı daha çaldı gönlümüzden. Bugün 23 Ocak. Bugün hava kaç derece bilemem. Ama yüreğimdeki soğuk ölçülemez seviyede. Gece kara, yüreğim is karası. Gecede kar, yüreğim kar yarası, yüreğim kar beyazı.

Beyaz atlı ölüm, bir yıldız çaldı gönlümüzden, en güzelinden. Nesimi yoldaşı (Mahsum Nesimigül) kaybettik bugün. Çıgın altında kalan Nesimi yoldaşın cansız bedenini zorlukla çıkardığımızda tüm arkadaşlar acı içindeydi. Ölüm beyazdı. Nesimi yoldaşın o güzel yüzü bembeyazdı.

Ölümün otuz iki tekmiğini birden yaşıyoruz ve her defasında görünür görünmez gözyaşlarıyla karşılıyoruz yaşam oyununun acı sonunu. Beyaz kanatlı ölüm, en değişik rollere giriyor. Beklenmedik oyunları bilinmeyen sahnelerde o sahneliyor.

İlahi adalet böyle. Böyle olmasına bir diyeceğimiz yok fakat gönül el vermiyor oyunun böyle bitmesine. Ölümün güzeli yok. Her haliyle karanlık, her haliyle soğuk. Hades'in karanlık ülkesi Tartoros'un mitolojisi var ya. Milattan bilmem kaç yüzyıl önce de kimse ölümü ışıklı bir yunus ülkesi olarak görmemiş. Beyaz kanatlı, beyaz atlı da gelse ölüm, karanlığa götürüyor sonuçta.

Peki, eski denizcilere ne demeli? Bin bir renkli okyanusa yollarken gidenleri onların da mı karanlıktı ölüm ülkeleri? Bilinmez. Veya Kızılderili yerlilerin müzikli yakma törenlerine bakıyor insan. Hiç de soğuk ve karanlık gelmiyor, gidene göndermeleri...

İşin esası gülüm, kararan göğümüzdeki yıldızın yarattığı boşluk ne kadar büyük, yıldızımız ne kadar güzelse o kadar ölümsüzlüğe yakınlaşmışız demektir.

...

Yaşamı gerçekten yaşamak gerek. İşlercesine, içercesine yaşamak. Değilse bin yıl da yaşasak boş. Bunu yazarken ne çok yaşamak istediğimden ne de çok ölmek istediğimden. Bazen yaşamak gerekir, kazandırır bu. Bir şeyler yapmak ve hizmet etmek için yaşamak gerek, bazen de ölmek. Önemli olan yapılması gerekeni zamanında kavramak ve gereklerin yerine getirmektir.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Partiye katıllalı çok olmadı ama birçok değerli yoldaşım şehit düştü. Ve bu savaş gerçekliğı devam edecek. Benim için en acı şey arkadaşlarımlın kazayla şehit düşmesidir. Gerisi kabulümüzdür. Zaten doğru yaklaşıana şahadetler devrimin bilenmesidir. Yani daha çok bağlanma, kararlaşma ve mutlaka sonuç almanın gerekçesidir.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

ŞOREŞ GEVER (RIDVAN DÜZEN)

Adı Soyadı: Rıdvan DÜZEN

Kod Adı: Şoreş GEVER

Doğum Tarihi ve Yeri: 1988 \ Gever

Anne Adı: Emine

Baba Adı: Sadullah

Katılım Tarihi ve Yeri: 2004

Şehadet Tarihi ve Yeri: 03.02.2008 \ Bingöl

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yeni Yıla Giriyoruz

Bu notu yazarken, yeni yıla girmeye bir saat kalmış, bir yılı daha geride bıraktık. İyi, kötü, güzel... Bilmiyorum bugün sanki çok güzel bir gündü, yoksa bana mı öyle geliyor? Sanki güzel bir gündü.

Arkadaşlar bir telaş içerisinde akşam yapılacak moral için hazırlanıyorlardı. Herkes kendi yeteneğini sergilemek için elinden geleni yapıyordu. Birçok oyun belirledik kendimiz için ve oynadık. Daha sonra Roj TV’nin yeni yıl programlarını izlemek için televizyonun bulunduğu mangaya yani okula gittik. Kendimize bol bol müzik dinleyip, eğlendik. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bizim yeni yıl programız ve repertuarımız televizyonunkinden daha zengindi. Yeni bir yılın herkese özgürlük getirmesini, güzellikler yaşatmasını diliyorum.

Doğum Günüm

Bugün 6 Şubat yani benim doğum günüm. Öyle doğum günlerini çok önemseydiğimden değil ya içimdeki çocuğu harekete geçirmek için mangadan çıktım. Mümkünü yok bugün arkadaşlardan bir hediye almalıydım. Bu yüzden de Sefkan arkadaşın timine gittim. Kapıdan girer girmez, heval ne oturmuşsunuz böyle bugün benim doğum günüm, kalkında kutlayalım. Bir de öyle ucuza olmaz bu iş bana bir hediye de vereceksiniz dediğim zaman kendimi yerde buldum. Tüm tim bir olup beni yere yatırdılar, önce kollarımı bağladılar sonra da dışarıdan getirdikleri kar kütlesini başımdan aşağı bıraktılar. O soğuklukla sirkelendim. Ya heval ben size doğum günüm diyorum, sizin şu yaptığınıza bir bakın dediğim zaman, Sefkan arkadaş ellerimi çözdü ve çantasından çıkarttığı güzel bir kalemi bana vererek; “al heval bu senin doğum günü hediyen, ama bir önceki de timin genel bir hediyesiydi. Bugünü hiç unutmasın diye” dedi ve beni kucakladı. Tabii ben hediyelere doymadığım için bu sefer de akşama doğru diğer time yani heval Serhat’ın timine gittim. Biraz sohbet, birkaç türkü mırıldandık. Anlayacağımız doğum günü bahanesiyle epey eğlendim.

Newroz

Uzun süredir yazmıyordum. Şimdi ise bir battaniyenin altına girmiş ağzımda fener yazmaya çalışıyorum. Gerçekten zor bir durum ama ne yapayım, hani derler ya; “düşmanın gözü kör olsun” diye. İşte şu anda yaşadığım durum tam da o durum. Saat gecenin bir yarısı ve ben uyumak değil yazmak istiyorum ama fener yakamadığımız için, battaniyenin altında öyle oturmuş yazmaya çalışıyorum. Eee... tabii bizim arkadaşlar durur mu, hemen takılmaya başladılar; “hayrola Şores

arkadaş, bu gecenin yarısında nasıl bir ilham geldi ki, böyle sabahı beklemeden battaniyelere sarılmış yazıyorsun.” Onların bu takılmalarına çok aldırış etmedim ve yazmaya koyuldum.

Çünkü yine Kuzey alanı düştü aklıma, artık Kuzey alanına gitmek bende bir istem değil bir tutku haline dönüştü. Birçok yoldaşım gitti, ben hepsine de beni bekleyin en kısa zamanda geleceğim dedim ama bir türlü göndermediler ama bu defa çok dayatacağım, ta ki örgüt beni gönderene kadar. Bu arada Newroz’a birkaç gün kalmış durumda, öylesine heyecanlıyım ki anlatamam. Ama Newroz öncesi yağın yağmur bizleri perişan etmiş durumda. Her taraf öyle çamur öyle çamur ki, sormayın. İnsan dışarıda yürüdüğüne yürüyeceğine pişman oluyor. Ayaklarını bir kere yere koyuyorsun ama bir daha o ayakları yerden kaldırılabilene aşk olsun. Ben de güzel ve sıcak mangayı bırakıp kamelyaya arkadaşların yanına gitmek istedim ama öyle pişman oldum ki, anlatamam. Bu yağmur ve toprağın buluşması güzel de şu çamur olmasa daha güzel olacak.

Şimdi herkeste bir Newroz telaşı var. Herkes kendisini moral için hazırlıyor. Bu heyecan beni de sarmış durumda ama ben en çok o gürl Newroz ateşinin üzerinden atlayacağım an’ın heyecanını yaşıyorum. Gerillanın da, halkın da en çok sevdiği gün Newroz olsa gerek.

Newroz bir direniştir,
Bir diriliştir
Bin yılların haykırışı
Halkların özgürlükle buluşmasıdır.

Şoreş Konya Arkadaşın Anısına

Bugün Şoreş arkadaşın şahadet haberini duydum. İlk duyduğum zaman ne mi hissettim? Bunu nasıl anlatabilirim ki? Akan derelerin durduğunu, sallanan ağaçların sallanmadığını, canlılığın bittiğini, dizlerimin tutmadığını hissettim.

Dolan gözlerimle ayağa kalktım, sonra kimseler görmesin diye gözlerimi gizledim. Sadece onu düşünmeye başladım, onunla geçirdiğim güzel anları, günleri. Gece karanlık çöktüğünde kendimi dışarıya attım. Gökyüzündeki yıldızlar bir başka parlıyordu o gece; ve birden Şoreş yoldaşın o gülen mavi gözleri belirdi gökyüzünde. O tatlı, insanın içini ısıtan gülüşleri ile karşılaştım. Bu yüzden de ne gecenin bitmesini ne de yıldızların kaybolmasını hiç istemedim.

Bana her zaman; “heval burada iki Şoreş olmaz, bu yüzden de senin ismini değiştirelim” diyordu. ben de ona olmaz deyince, bana bakar ve; “sen merak etme, ben senin ismini askeri kanunla değiştireceğim.”

diyordu. Artık ne olursa olsun ismimi değiştirmem. Çünkü böylesi bir kahramanla aynı ismi taşımak beni gururlandırıyor. Viyan arkadaş mektubunda; “ölümle alay eden arkadaşları çok sevdim” diye yazmıştı. Gerçekten de Şoreş arkadaş ölümle alay edenlerdendi. Her akşam közlerin önünde otururduk ve o hep ekmeğini közlerin üzerinde ısıtırdı. Ve her seferinde öylesine iştahla yerd ki, sanırdın ki ne yiyor.

Benim canım yoldaşım seni asla ve asla unutmayacağım. Söz olsun, tüm şehitlerimizin intikamını almak için düşmana karşı büyük savaşacağım.

Dostluk Ve Yoldaşlık

Bugünlerde dostluk, yoldaşlık kavramları üzerine yoğunlaşıyorum. Nedir dost sevgisi diye kendi kendime durmadan sorular soruyorum. Çocuğun anaya, anne ve babanın çocuğa, kardeşin kardeşe, sevgilinin sevgiliye olan duygularının bir kazanda eritilip içilmesidir dost sevgisi. Şimdi yüreğimde anlatılmayacak bir dost sevgisi var. Ben dostu umuda benzetirim, nasıl ki umuttan daha değerli bir şey yoksa dosttan da daha değerli bir şey yok. Dostluk umut verendir, umut ise her şeyden daha değerlidir. Ve ben bunu şu birkaç mısra ile paylaşmak isterim.

Umut matarada su
Torbada ekmek
Kemerde kur  un değil ama;
Matarada suyu
Torbada ekmeği
Kemerde kur  unu kalmamı ı ayakta tutar
Tıpkı dost gibi
Ve ozan der ki
Umutsuzluk yasak ve yılgın türküler söylemekte
   nk  yürüyor umudun ordusu
Umutsuzluğu kur  una dizerek
Hep dostça ve umutlu kalmak dileğiyle...

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

TEKO IN DERS M (RUHAL AKYILDIZ)

Adı Soyadı: Ruhak AKYILDIZ

Kod Adı: Teko in DERS M

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 \ Mazgirt

Anne Adı: Bedriye

Baba Adı: Hasan

Katılm Tarihi ve Yeri: 1977 \ Dersim

 hadet Tarihi ve Yeri: Dersim

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Özgürlük Sarmalı

Dersim'den yola çıktığımızdan bu yana epey zaman geçti. Dersim geride kaldı artık. Bütün yaşananları, yoldaşıkları yüreğimizin en doludizgin köşesine yerleştirme ve gizlercesine sadece hatırlamak kalıyor geriye...

...

Geliyê Zilan'dan geçiyoruz bugün. O katliam vadisinden. Yüzlerce insanın cesetlerinin atıldığı Zilan deresine gireceğiz çıplak ayaklarımızla. Büyük bir sabırsızlıkla yürüyeceğim oraya. Aladağın uzantıları olan yüksek tepeleri çıkıp indikten sonra son çıkışın ardından Zilan vadisi görünüyordu artık. Yüksekten baktığımda asiliği ve heybeti karşısında tarihi de geçince kafamda, tüylerim ürpermişti. Hemen aklıma Musa Anter'in şiirinde kan akan derelerini sayışı geldi Kürdistan'ın. Zilan, Munzur, 33 Kurşun ve Nevala Kasaba ve Zilan'la tanışma fırsatını yakalamak anlatılamayacak duyguları yüklemişti benliğime.

Zilan suyuna vurup karşıya geçtikten sonra yorgunluktan bitkin bir vaziyette noktaya şafak sökümüyle beraber ulaştık. Kinem ve Medya arkadaş hemen uyudular. Ben ve Dorşin arkadaş da çay yapmayı kararlaştırdık. İkimiz kahvaltı yaptık çünkü Kinem ve Medya arkadaş kendilerini uyandırmamamızı istemişti. Zaten daha sonra onlar da kalktılar. Bu geceki yolumuz uzun, Tendürek'e atacağız kendimizi onun için iyi dinlenmemiz gerekiyordu.

Yağmur damlacıklarının yüzüme vurmasıyla uyandım. O sırada çay yapmakla uğraşan Kinem arkadaşın yemeğe çağırmasıyla yemeğimizi yedik. Hava tam kapatmıştı. Yağmur devam ederse erkenden hareket edebileceğimiz söylenince toparlandık bir süre sonra harekete geçtik. Yüz metre ilerlemiştik ki hava açtı. Olduğumuz yerde beklemek zorunda kaldık. Normal hareket saatine bir saat kala yola koyulduk.

Yürüdükçe zirveler yakınlaşıyor ve bütün yeryüzünün hakimiyemiz gibi bir hissin doğuşu hemen ardından ÖZGÜRLÜK sarmalıyordu bütün hücrelerimi. Tabii yükseklerle çıkmak da öyle kolay olmuyor. Soluk soluğa ve doğalında ağırlaşan tempoyla yükseltileri aştığımız gibi düzlüklerin çıkmasıyla kimse bizi tutamıyor. İşte kuryelerimizin bahsettiği cadde uzun saatler alan bir tırmanıştan sonra karşımıza çıktı. Gecede parlayan beyazlıklar dikkatimizi çekiyor. Daha kışın karı erimemişti buralarda. Artık soğuğunu düşünün. Zaten soğuktan dolayı acayip hızlı yürüyoruz, başka türlü ısınmak imkânsız gibi bir şey. Bir süre yoldan yürüdükten sonra Tendürek görünmeye başladı. Kuryemiz Çetin arkadaş üç saatlik yolumuzun kaldığını belirtiyor zomun içindeki molamızda. (Serhat'ta bizim bildiğimiz gomlara zom deniliyor)

Tendürek'in eteklerine yaklaştıkça dayanılmaz bir koku yayılıyordu etrafa. Daha sonra kokunun kükürtten kaynaklı olduğunu suyu geçince anladık. Havanın aydınlanmasına bir saatlik bir zaman kala yorgun ve bitkin bir vaziyette ilerlerken kar ımızdan gelen sesler i itmeye ba ladık. Sonra dört tane karartıyı da görünce Serhat alan gücü olduklarını netle tirdik. Buna çok sevinmi tik. Arkada larla merhabala tıktan sonra noktaya gitmek üzere onları takip ettik. Kır'a girdi imizde hava aydınlanmı tı. Burada kır dedikleri Tendürek'in meşhur kayalıkları oluyor. Hafif volkanik ta lar zamanında gerçekleşen volkan patlamasından olu mu . Daha önce arkadaşlardan duymuştum buraları. Ta ların pütürlü ve keskin olu undan dolayı arkadaşların haftalık ayakkabı de i tirdiklerini. Gerçekten de ayakkabılarımız darbe almaya ba lamı tı bile. Yorgunlu umuzun etkisiyle ikide bir arkadaşlara noktaya çok var mı diye sorular soruyoruz. Onlar da cevapsız bırakmıyorlar tabii. Bir de geçen gruptan Berfin arkadaş rahatsızlı ından dolayı burada kalmak zorunda kalıyor. Onun durumunu da arkadaşlara soruyorum. 1999 geri çekilme sürecinde beraber olduğumuz bir arkadaştı. Yolda biraz zorlanmı tı. Ama her şeye rağmen g c l yd  o. Şimdi onunla aynı pratik için birle iyor ve bir anlamda ger ekle tirmedi imiz Güney yolculuğunu birlikte tamamlıyor olacağız bu duygu çok güzel ve anlamlı. Bu düşüncelerle ilerlerken karşımızda bizi beklediğini görüyorum. Sıcak bir kar ılamayla kucakladık birbirimizi. Yorgun argın halimizle bir yandan sohbet ederken bir yandan da yemek (kahvaltı) hazırlıklarımızı yapıyoruz. Buralarda odun ve su ender bulunuyor. Her yerde odun olmadığı gibi çok uzaklardan getiriliyor. Su ise ta ların arasından çıkan sarnıç dedikleri  ukurluklardan temin ediliyor. Suyun tadı muhteşem ve buz gibi ama en önemli özelliği ise sabun karı tı ında hemen kuruyabiliyor. Kimyasal herhangi bir etki kurutuyor. Bir de "Serhat da yaşam g ne le ba lar" sözü çok belirleyici. Çünkü dayanılmaz bir so u u var. Bir de bulunduğumuz yer sıcakmı . Zirvelere doğru Cehennem Deresi dedikleri yerde yaz, kı  fark etmiyormu .

Buralarda en büyük düşman korucular oluyor. Düşman hareketliliği ise bilgiye dayalı gelişiyor. Arazi  yle ki nokta tespiti yapıldı mı adamlar sızmayla yanlarına kadar gelebiliyor ama çatışma için mükemmel. Arkadaşlar buralarda ilk mermide bir şey olmazsa gerisinin sorun olmadığını belirtiyorlar. Neyse birçok konuda bilgi aldıktan sonra birkaç gün burada bekleyece imiz açığa çıkıyor. Yanımıza gelecek arkadaşları beklememiz gerekiyor. Aynı zamanda bizi sınırdan geçirecek kuryelerimiz oluyor. Neyse bu arada biraz dinlenmiş oluruz biz de.

Ak am saatlerinde soğuk daha bir belirdi. Battaniyemiz olduğu için ilk gecemizde be imiz iki büklüm i  içe girerek sabahladık. Sabah nöbetçileri kadın arkadaşlar ve ilk nöbetçi benim olduğum söylendi. N bete gittiğimde Bager arkadaş n betteydi. Kendisinin daha yeni geldiğini benim gitmemi daha sonra gelmemi söyleyince mangaya geri döndüm. Bir saat sonra Bager arkadaş değiştirmek için tekrardan gittim nöbet yerine. Arkadaş çok duyarlı olmamı söyleyip gitti. Dürbünle etrafı seyrederken ona yakın atın ardı sıra ko tuklarını yakaladım. Herhalde buralarda çok at var diye düşünüyorum. N betimi Medya arkadaş devralınca atları ona da gösterip mangaya gittim. Arkadaşlar büyük cihazı açıyorlardı. Dinlemek için yanlarına gittim. O esnada n betimde ondan fazla atın gidiş yönünü arkadaşlara söyleyince arkadaşlar korucu olduklarını söylediler, bir de ciddi yaklaşım sergilenince söylemekte gecikti imi o zaman fark ettim. Cemal arkadaşın cihaz konuşmasını dinleyip epey moral aldıktan sonra mangaya döndüm. Ber in ve Dor  n arkadaşlar yemek yapıyorlardı. Ak ama doğru k z yapmayı d   nd k ama yerimiz müsait olmadığı için vazgeçtik. Anlaşılan yine birbirimize sokulup sabahlayaca ız. Ak ama doğru nöbetçi düşman fark edince arkadaşlar keşif için yayıldılar. Gözetleme de olabilir operasyon da ve çeşitli tahminler yürütülüyor. Ben ve Ber in arkadaş    d   m z için ekmek yapan Bager ve Savaş arkadaşın yanına gittik. Amacımız ekmek ateşinde ısınmaktı tabii bu arada ekmek de kızartıyoruz. Sonra ben dumandan rahatsız olup mangaya geri döndüm. Ak am  ayını yapacaktım ki Botan arkadaş ateş yakmamamı, alt mangada yanan ateşten faydalanmamı söyledi. Ben de  aydanı doldurup a a ıya indim. Medya ve Dor  n arkadaş da zaten oradaydılar. Yemek ve çaylar sırayla yapıldıktan sonra mangamıza gidip yeme imizi yedikten sonra uyuma pozisyonu almıştık ki Savaş arkadaş elinde malzemelerle geldi. "Heval yarın olası bir durum karşısında bu malzemeleri  antalarınıza koyun" demesiyle, ben de tamam deyip aldım. Sabah hava aydınlanmadan uyandırıldık. Sidar arkadaş tela lı görünüyordu. Bir süre sonra cihazda düşmanın iki kişinin görüntüsünü aldığını söylemesi üzerine fark edildi imizi anladık. Hemen toparlanmamızı söyledikten sonra hızla çantalarımızı hazır hale getirip manevraya ba ladık. Sidar arkadaş daha da tela lı haldeydi. Kayalıkların arasında tek sıra ilerlerken noktadan epey uzakla mı tık ki arka sıralarda olan Aram arkadaşın arkadaşlar hemen geri dönsünler demesiyle  nde giden arkadaşların talimatı olmadan hızla dönmeleriyle mermilerin patlaması bir oldu. Hepimiz pusuya d  m  t k. Neyse ki arkadaşların karşılık vermeleri ve hızla geri çekilip sağlama aldığımızda kendimizi, çatışmanın korucularla olduğunu

anladık. Saat sabahın 7’si ve büyük bir dezavantaj bizim için. Neyse ki beklediğimizin tersi oldu. Korucular askerlere habire yanlış bilgi veriyorlar. Yaralılarımızın olduğunu hatta bir kişiyi düşürdüklerini söylüyorlar cihazla. Onlar birbirlerini inandırma uğraşı içerisindeyken biz çoktan uzaklaşmıştık. Gerçekten ucuz atlatmıştık korucuların acemilikleri ve korkaklıkları sayesinde. Geri çekilmiş kendimizi sağlama almıştık. Düşmanı hem dürbünle hem de cihazlarla denetlerken ilk defa karşılaştığımızı bir şeyle şoke oldum. Düşman subayı ısrarla askerlerine riske girmemelerini söyleyip onları geri çekiyor. Tabii bir anlamda mantıklı yaklaşıyor. Tendürek’in bir uçtan bir uca kömür karası kayalıklarına dalış yapmak yürek işidir. Neyse bu da yolun sonunun görüldüğü günlerimizde bir anı olarak kalacak. Günün karanlığa devrilmesiyle daha da rahatlamıştık. Ağrı dağından gelen ancak operasyondan dolayı yanımıza ulaşamayan İsa arkadaşla kurulan cihaz görüşmesinden sonra Kawa arkadaş yanına bir arkadaşı da alarak onları almaya gitti. Bizler de havanın kararmasıyla birlikte hareket edip onlarla görüştük. Daha sonra sağlam bir yere çekildik. Sabah keşfinde ortalık sakindi. Düşman geri çekilmişti. Hemen çay hazırlıklarını yaptık ve çok az miktarda kalan son ekmeklerimizle kahvaltımızı yaptıktan sonra dinlenmeye çekildik. Bu arada kuryelerimizin Kawa ve Botan arkadaş olacağı, iki gecede sınırı geçebileceğimiz bir hattan gideceğimiz ancak bunun oldukça zorlu ve fedakârlık gerektirdiğini öğreniyoruz. Bütün arkadaşlarda ne gerekiyorsa yaparız yeter ki bir an önce sınırı geçelim anlayışı hâkimdi. Akşama doğru suya yakın bir noktaya doğru hareket ettik. Bir grup arkadaş depoya gittiler. Yarın yola çıkacağımız için erzaklarımızı halletmemiz gerekiyor. Noktaya ulaşır ulaşmaz oduna gidileceği, kadın arkadaşlardan da iki kişinin gelmesini söyleyen Kawa arkadaş öncülüğünde ben ve Dorşin arkadaş da dahil olarak toplam altı kişi oduna gittik. Bir saatlik yürüyüşten sonra ağaçların bulunduğu mıntıkaya vardığımızda üçer üçer ayrıldık. Zorlukla her birimiz bir yük odun hazırlayıp sırtımıza aldıktan sonra tekrar birleşip noktaya doğru hareket ettik. Karanlık olmuştu ama bir süre ay ışığının etkisiyle kayalardan rahat yürüyoruz ama o da gidince epey zorlandık. Bir de yarın yola çıkacağımız için bir tarafımızı sakatlama korkusundan oldukça duyarlı yürüyoruz. Noktaya yakınlaştığımızda Kawa arkadaş kurt sesi çıkartarak noktanın tam yerini tespit etmeye çalışıyordu ama işareti cevapsız kalıyordu. Neyse yürümeye devam ettik. Bir süre sonra Savaş arkadaşla karşılaştık. Bizi almak için gelmişti. Arkadaşlara ulaştığımızda saat 10 olmuştu. Güzel bir görevdi. Yarın için bolca

odunumuz oldu. Tabii bu arada ayakkabılarımız biraz daha eskidi. Yine de bizi sınır ötesine atacak durumdalar.

Sabah uyandı ımızda ilk i imiz ateş yakmak oldu. Uzun zamandır sabah ateşi yakamıyorduk. Kahvaltımızı yaptıktan sonra bir köşeye çekilmiş yazı yazıyordum. Aram arkadaşın yanıma gelmesiyle ve saat 3’te hareket edeceğimizi bildirip gittikten sonra kadın arkadaşlara hareket saatini söyleyip dinlemelerini ekledim. Ama hiçbirimiz uyuyamadık. Mutfak ı arkadaşlar i lerine ba lamı  ekmek çıkartıyorlar. Ekmekle beraber yiyecek katık olmadığı için Cotkar arkadaş yol için helva yapıyor. Evet, Tendürek’te son günümüz bugün. Sidar arkadaşın grubumuzla kalan iki gecelik yol üzerine yaptığı toplantıdan sonra fotoğraf çektirdik hep beraber. Tabii arkada larda kamera olduğu için epey çekim yaptılar.  etin arkadaşın “Giden arkadaşlar son çaylarını içmek için gelsinler.”  a rısından sonra ayakta çaylarımızı içtikten sonra ayrılık zamanı geldi çattı. Sıra ile arkadaşlarla vedala tıktan sonra Kawa ve Botan arkadaşın öncülüğünde uzaklaşmaya ba ladık. Bir ara arkama dönüp baktığımda bir kayalı ın üzerinde oturmuş Sidar arkadaşın kamerayla bizleri çektiğini gördüm ve biz kaybolana kadar çekime devam etti. Tendürek’te anlamlı günler ya adık ve Serhat gücündeki arkadaşlar gerçekten sıcak, sevgi dolu yaklaşımlarıyla her zaman bizlerle olacaklar. Kendinize iyi bakın yoldaşlar! SERKEFT N!

En Güzel  zlem

Doğanın senfonisinde söylenecek
Kavganın en güzel türküsü
Gök g mb rdese de
Sular  ıldırda da ritimsiz bağırtılarla
Her daim yabancıyı olunmayacak söylenenlerin
Kavganın türküsünde sevda çoğalacak
Bir kibrit  akımı gibi tutu acak gelenlerle
Çocuklar yanacak
Ba tanba a bir ülkenin harabelerinde
Kimsesizlik canlanacak
 nsan onuruna sürülmüş leke
Kimsesiz bırakılmış kitap sayfaları okullarda
Kırık camlar bitik  e meler
Ve daha binlerce resim asılacak yüreklere
Birbirine bağlanmış kollar, d nyalarca yürek
Bekledikleri ve özledikleri aynı umutlar
Susmazlar, yorulmazlar, unutmazlar ge mi lerini
Bir tek yaşayan bilir onları
Yaşamın akı kanlığında gider gelir yenileri
Gelir gider çırılçıplak serüvenleri
Soğuk ve renksizlik
Zerresini ta ımıyor üzerinde duru larının
  Sevdam   deyip basıyorlar bağrına  zlem devini
Sözleri zaman ve mekânı tanımadan çıkar ağızlarında
Sınırlar ve korkular
Ba  edemezdi  zlem sözcüklerine
Ve en güzel  zlem
 zg rl k vermeyi sevgiliye hediye

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

VIYAN TEKOŞİN (ÜMRAN BALKAN)

Adı Soyadı: Ümran BALKAN
Kod Adı: Viyan TEKOŞİN
Doğum Tarihi ve Yeri: 1988 \ Van
Anne Adı: Zahide
Baba Adı: Seyfettin
Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 \ Van
Şehadet Tarihi ve Yeri: 09.02.2012 \ Çukurca

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Newroz...

Şu anda arkadaşlar ateşin önünde ısınıyorlar, ben ise ateşten biraz uzakta oturmuş yazı yazıyorum. Benim bu halimi gören arkadaşlar; “heval Viyan soğuk değil mi?” diye soruyorlar. Ben ise onlara gülümseyerek, yok heval hiç soğuk değil diyorum. Tabii benim bu cevabım onları oldukça şaşırtıyor, çünkü normal koşullarda soğuktan çabuk etkilenen ve en ufak soğukta tir tir titreyen birisiyim. Ama nedense bugün hiç üşümüyorum. Önce ben de bu durumuma şaşırdım. Nasıl olur da bu kadar soğuk bir hava içerisinde ben ateşten uzakta oturmuş ve yazı yazıyorum. Sonra ben de anladım nedenini. Sanırım artık yazmak içimi ısıtıyor. Bir de sanırım Newroz’un yaklaşması daha da ısıtıyor içimi.

Newroz gününün heyecanını her an yaşıyorum. Newroz’un bizler için ayrı bir anlamı var. Böylesi günlerde müthiş bir duygu ve düşünce yoğunluğunu yaşıyoruz. Bizler için Newroz’un derin ve büyük bir anlamı var. Direniş geleneğimizin sembolleştiği gündür. O yüzden bugünün anlamına uygun geçmesini çok istiyorum.

Geçen akşam Şeytan’ın Avukatı filmini izledim. Bu film güzel bir film yani izlenmeye değer. Kapitalist sistemi oldukça iyi anlatmaktadır. İnsanlar kapitalist sistemin içine girdikçe, para ile haşır neşir oldukça manevi değerlerden uzaklaştıkça aslında insan olmaktan uzaklaşmaktadır. İşte Şeytan’ın Avukatı filminde bu konular oldukça iyi işlenmektedir. İnsanların içi nasıl iktidar, hırs, yetki ve maddiyat ile dolmuş, insan olmaktan uzaklaşmışlar. Bu konular üzerine yazmak isterim ama zaman konusunda biraz zorlanıyorum. Eğer ilerleyen zamanlarda fırsat bulursam yazacağım.

Kutlu Güne Bir Gün Kala

Nasıl anlatmalıyız yaşadığımız duyguları, heyecanı. Duygularımızı dışarıya vurmak o kadar zor ki, çünkü bizler yıllarca duygularımızı, heyecanlarımızı gizlemek zorunda kalmışız. Ama artık her an her saniye duygularımızı en doruk noktasına kadar yaşıyoruz. Bugün yaşıyoruz, yarın da yaşayacağız. Yarın güzel insan Önderliğimizin doğum günü. Yarın Üvey Ana’nın sancıları sonucu bir mucize yaşanacak. O mucize insanlığın en kutsal değerlerini yaratandır. Yaşamı boyunca kendisini insanlığa adanmış bir insanın doğum günüdür yarın. Aslında yarın bizlerin özellikle de kadınların yeniden doğuş günüdür. Belki bu şekilde söylendiğinde insanlar anlam vermeyebilir ama şunu diyorum; ben Önderliği tanıyıp PKK’ye katıldığım gün yeniden doğdum. Belki

böylesi bir do u  biyolojik ve fizyolojik olarak kabul görmeyebilir ama ben ruhsal ve insani anlamda yeniden do dum.

4 Nisan'ı da kendim için ve tüm kadınlar için yeniden do u  günü olarak görüyorum.  nder Apo'nun do u uyla insan olmaya dair birçok değer de yeniden doğdu, yaşam buldu. Halkımız, kadınlar, gençler, vatanımız ve daha birçok şey yeniden anlamına kavu tu. Belki biz Kürtler ve kadınlar fizyolojik olarak ya ıyorduk ama ruhsal olarak ya adı ımızı söylemek çok da mümkün değil diye düşünüyorum. Belki bir o umuz uzun yıllar dünya denen alemde ya adık, peki gerçekten ya adı ımızın farkında mıydık? Ne ya adı ımızı biliyor muyduk? Zevk ve acının anlamlarını biliyor muyduk? Bunların hepsi yaşamın içinde olan kavramlar değil mi? Biz birçok şeyi yeni yeni öğreniyor ve anlam veriyoruz. Sevgi ve a k kapitalist sistemde o kadar anlamsız kılınmış ve içi bo altılmı tı ki, bizler artık bu kavramların içini doldurmaya, anlamlı kılarak yaşamaya çalışıyoruz. A k ve sevgi artık en yalın, en çıplak hali ile yaşanmaktadır. A k artık hakikat ile ete kemiğe b r nm   bulunmaktadır. Önderlik a kı, önderlik hakikati her şeye inat yaşamı aydınlatmakta, bizleri özgürlüğe yakınl  tırmaktadır. Geçen yıl Amara y r y  nde iki genç  ehit d  m   t . Onların bu y r y  te  ehit d  meleri aslında  zg rl  k yolunda  ehit d  meleri anlamına gelmektedir. Bu yüzden biz de onlara söz veriyoruz, onların yolunda ilerleyece iz, özgürlüğe ulaşana kadar da bu yürüyüş b rakmayaca ız. Dilekleri,  zlemleri ve amaçları gerçekleşene kadar bu yürüyüş aralıksız devam edecektir.

Merhaba  ında Yolda ;

Senin durumunu oldu a merak ediyorum. Ama nedense içimden bir his senin iyi olduğunu söylüyor bana. Benim durumum da çok iyi. Özellikle havaların güzel olduğu bu günlerin tadını çıkartmaya çalışıyorum.  u an Küçük C lo 'dayım. Buranın güzelliğini tarif etmek mümkün değil. Bu muazzam yeşil, gökyüzünün mavili i ile bulu tu u an yaşam çok daha güzel olmaktadır. Bugün  emke'ye gittik. Orada hem erik topladık hem de ki  için  z m yaprağı topladık. Doğrusu bu günlerde i lerimiz çok yoğun, bir yandan ki  hazırlıkları, bir yandan üstlenme bir yandan da mevzilenme... Anlayaca ın hepsi bir arada. Bugün keşif uçağı da çok dolaşıyordu, bir de bunun yanında inanılmaz sıcak bir hava vardı. Yine de hiçbir şey ben ve Viyan Penaber arkadaşı y ldırmadı ve gidip görevimizi layıkıyla yerine getirip geri döndük. Yani anlayaca ın güzel bir gün geçirdim. Attı ım her adımda geçen yıl bu alanda ya adıklarımız gözlerimin önüne geliyordu. Bir de Rojda arkadaş

ile yan yana geldiğimiz zaman hep o güzel günlerden bahsediyoruz. O güzel günler hala gözlerimin önünde. Hala o günleri ve güzel yoldaşlarımı özliyorum.

Şimdi bu satırları yazarken gün bitmek üzere, günün son saatlerini yaşıyoruz. Güneş ufukta ve yaprakların arasından çaktırmadan uzaklaşıyor. O uzaklaştıkça ben gülümsüyorum, çünkü biliyorum ki, güneş hiçbir zaman bizleri sonsuza dek terk etmeyecek. Yarın o sıcak ve aydınlık yüzünü yeniden bizlere gösterecek...

Beklediğimiz Eylem

Günlerdir beklediğimiz eylemin sonucunu bugün öğrenebildik. Arkadaşlar Güvenlik tepesine eylem düzenlemişler. Düşman bu eylemde 6 ölü ve 17 yaralı olduğu açıklamasını yapmış ama bunlar doğru sonuçlar değil. Aldığımız son bilgilere göre düşmanın kaybı 35 ölü ve 17 yaralıymış. Bu eylemi bir süredir bekliyorduk. Böylesi bir eylem şehit arkadaşlarımızın intikamını almak için önemliydi. Böylece biraz da olsa yoldaşlarımızın intikamını almış olduk. Ama tabii ki bu eylem ve sonucu ile yetinmeyeceğiz. Düşman böyle eylemler beklemediği için adeta çılgına dönmüş ve dün geceden beri durmadan F-16 uçaklarını kaldırıyorlar. Bunun yanında obüs ve havan atışlarının bini bir para, maalesef sonuç alamıyorlar. Tabii bu eylemde dört arkadaşımızın şehit düşmesi de bizleri oldukça etkiledi. Şerwan, Rojbin, Pling ve Avareş arkadaşlar bu eylemde şehit düştüler. Onlar bu topraklarda çocuklar daha özgür yaşayabilsinler diye yaşamlarından vazgeçen binlerce yoldaşımızın ardılı oldular. Biz de onların ardılı olacağız, ta ki Kürdistanlı çocuklar özgürce gülümseyene kadar...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

WELAT KÜRDİSTAN (AYHAN BİÇER)

Adı Soyadı: Ayhan BİÇER

Kod Adı: Welat KÜRDİSTAN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1992 \ Hakkari

Anne Adı: Duri

Baba Adı: Hazım

Katılım Tarihi ve Yeri: 2010 \ Hakkari

Şehadet Tarihi ve Yeri: 15.09.2012 \ Şemzinan

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Hakikatin Işığına Doğru Yürüyoruz

Biz çok uzaklardan gelen ve insanı müthiş dinlendiren bir şarkının notalarıyız. Bu öylesi bir şarkı ki, insanı dinlendirirken dinçlendiren ve yüreğinden beynine huzur dolduran bir şarkı. O şarkıda yaşamın güzelliklerine dair ne varsa söylenmekte. Ve biz o şarkı her söylendiğinde yaşama daha bir tutkuyla bağlanıriz. Çünkü bizler hem o şarkı ile var olan hem de şarkıyı var ediniz. Aslında bizler sevginin ve özgürlüğün diğer adıyız. Dolu dolu bir yaşamın emekçileriyiz. Irmaklardan, ormanlardan, yangınlardan ve mevsimlerden geçiyoruz. Yürüyoruz durmadan yürüyoruz. Soluksuz ve amansızca... Hakikatin ışığına doğru yürüyoruz. Biliyoruz ki bu hakikatin ışığında yürümek, gerçek olana, güzel olana ulaşmakla sonlanacaktır. Kendimiz için değildir bu yolculuk hepimiz içindir, dünden bugüne var olan tüm insanlık ve evren içindir.

...

Dağ Yürüyüşü Bir Aşk Yürüyüşüdür

Evet, dağlarda gerçekleşen bu amansız yürüyüş öyle sıradan, öyle bilinçsizce gerçekleşen bir yürüyüş değil, bir aşk yürüyüşüdür. Bir aşk hikâyesidir bu dağlarda yürümek. Bitmez tükenmez bir enerji ile yürürsün yollarda, patikalarda. Bir özlem, bir hasretin son bulması için gerçekleşir bu yürüyüş. Şimdi bu aşk yürüyüşünde nice güzelliklerin mekânı olan Xakurê 'deyim. Yani aşk savaşçıları olan Rozerînler'in, Çiçekler'in, Alişêrler'in ve Rüstemler'in diyarındayım. Onlar bu yürüyüşün amansız savaşçılarıydılar ve her gün yaşama yeni anlamlar katarak, yeni ve özgür yaşamı yarattılar. Bizler de tıpkı o yüce yoldaşlarımızın izinde ilerleyecek ve bu savaşta çarpışa çarpışa aşkın zaferini gerçekleştireceğiz. Aşkı yakalamak, emek ister, irade ister, mücadele ister. Bu aşk savaşında ne gerekliyse yerine getirecek ve zaferimizi gerçekleştireceğiz.

Bir şafak vaktinde çıktık yola... yolumuz oldukça engebeli ve zor, yürüyüşümüz zirvelere, en yükseklerle... Fakat bizler bitmez tükenmez bir enerji ile güneşin kızılığına doğru yol alıyoruz. Zaman ilerledikçe anlımızdaki ter damlaları yüzümüzden süzülmemekte ve toprağa karışmakta. Ama yine de yolumuza devam ediyoruz. Hiçbir zorluk bizi yolumuzdan alıkoyamıyor, hiçbir güç bizi yolumuzdan şaşırtmıyor. Yanımda şahin bakışlı, ceylan gülüşlü yoldaşlarım var, ben daha ne isterim ki bu hayattan? Esen rüzgârda, yağan yağmurda onların varlığını hissetmek bana yetiyor. Onlar isyana kalkan bir ülkenin yiğit ve kahraman savaşçıları. Onlara yoldaş olmak beni ancak onurlandırır ve gururlandırır. Onlar sıradan günlerin değil fırtınalı günlerin

yoldaşlarıdır. Onlar gece karanlığını bir yıldız misali aydınlatırlar. Onlarla aynı yolda yürümek beni öyle çok mutlu ediyor ki anlatamam. Böylesi yoldaşlar için ben her gün gözümü bile kırpmada ölüme giderim. Çünkü biliyorum ki onlar da benim için aynı şeyleri yaparlar. Biz de yoldaşlık en büyük ilaçtır tüm acılara, yaralara...

Bizim yaşama bakışımız bir kartalın kanatlarındaki özgürlüktür. Bizler intikam tohumlarıyla baharda yeşermesini öğrendik yaşlı dağlarımızda. Bu dağlar binlerce yılın sırrını taşımakta. Bu dağlarda ne gülü sevmeyi unuttuk, ne bülbülün sesini hafızalarımızdan sildik. Kaybolmuş kahramanların destanını yazdık yüreğimize ve kaybolmakta olan bir ırkın günahlarını yükledik omuzlarımıza. Bazen kutsandık, bazen de lanetlendik. Ama hiçbir zaman toprağımızın asiliğini ve yitik ülkemizin türkülerini unutmadık. Bu uğurda savaştık ve bu uğurda savaşımaya devam edeceğiz. Kimse bizi bu savaştan dolayı yargılayamayacaktır. Yargılayacaksa da ancak tarih yargılayacaktır. Bunun için de çok sevdiğim Delil Batman arkadaşımın bir sözü var onu bu satırlara sığdırmak ve paylaşmak istiyorum: “Evet, belki bir gün tarih bizi yargılayacaktır. Ama biliyorum ki tarih bizi yargılayacaksa da savaştığımız ve direndiğimiz için değil, belki zamanında güçlü bir direniş ve savaşla zaferi yaratamadığımız için yargılayacaktır.” Öyleyse Delil yoldaşımızın bu sözünden anlam çıkaralım ve savaşımızı zafer ile taçlandırıp özgür yaşamı yaratalım.

Yeni Bir Gün

Yeni bir güne başlıyoruz, yeni bir solukla... Her doğan yeni gün aslında ardımızda bıraktığımız gecenin karanlığına isyandır. Ağaçların adeta sarmaş dolaş olduğu bir yerde gözlerimi gökyüzüne çevirmiş ve yeni şafağı karşılıyorum. Güneş sadece evrenin tenini değil bizlerin tenini de ısıtıyor, ılıdayan parlaklığıyla. Bir ülke bu kadar mı güzel olur? Her gün Kürdistan dağlarından güneşi selamlamak bana inanılmaz bir güç veriyor. Yeşeren çiçeklerin, toprakların kokusunu alıyor, güneşin sıcaklığını yüreğime sığdırıyor ve yiğit Kürdistan çocuklarının şahin gözlerinde kayboluyorum.

Yazmalıyız

Oturup yazmalıyız diyorum çoğu kez kendime, oturup yazmalıyız. Bu hayata dair ne varsa kaleme almalı, beyaz sayfalara dökmeliyiz. Çünkü bu dağlarda yaşanan aşkı herkes bilmeli ve duymalıdır. Bizlerin sıradan savaşçılar olmadığını herkes bilmeli ve anlamalıdır. Ben her zaman şunu söylüyorum; bizler aşk eylemcileriyiz. Anlam tutkunlarıyız.

Yaşama anlam katarak eyleme geçiyor ve a kı yaratıyoruz. Hiçbir duygumuza ket vurmuyor onları hapsedildikleri yerden firar etmelerine yardım ediyoruz. Aslında buna isyana teşvik de diyebiliriz. Aslında  topyalarımızın gerçekleşmesini istiyorum. Çocukluktan ba layan hayallerimizin gerçekleşmesi için de insan eliyle yaratılan tüm yasakları bertaraf etmek, yok etmek istiyorum. Asilik bir ba ıbo luk durumu değildir bizde. Biz, bize dayatılan o çirkin, o vah et yaşamın yaratıcılarına karşı isyandayız. Asili imiz de bundandır. Bir  iirin tadında yaşamı yaratmanın ve bunun için isyan etmenin neresi kötü? Öyleyse PKK'li olmak, PKK  iirselli ine katılmak lazım ve şiir tadında yani özgürlük tadında ya amalıyız.

Ben bir aşk eylemcisiyim
Anlam tutkunu
Amansız bir özgürlük savaşçısıyım
Ütopyalara vurgun yasaklar celladıyım
Bir isyan deryasıyım ben
Vazgeçişlerle kavgalı
Asiliğe sevdalı
Bir şiirselliktir yaşayım
Güzellik delisi
Tanrıça efsunuyum
Bir çağdaş Cudi efsanesiyim
Ve insanların yeni yaşam inşacısıyım
Felaketlerden dönen gemim tarihin emanetidir
Bu gemide hakikat yolcuları yol alır
İnannalar, İştârlar, Zerdüşter, Hallacı Mansurlar
Ve Bedreddinlerdir yolcularım
Onları geçmişten geleceğe taşıyım
Yaşamı yaratanlar yol alır gemimde
Ve ben ömrümce bir yol alış içindeyim
Ahir zamanlara taş çıkaran
Yeni bir insanlık doğuşu için savaşırım
Yeni insanlığın yaratıcısı insanın kendisi olacaktır...
Welat Kurdistan

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

XEMLİN BAŞKALE (AYSEL DİK)

Adı Soyadı: Aysel DİK

Kod Adı: Xemlin BAŞKALE

Doğum Tarihi ve Yeri: 1991 \ Van

Anne Adı: Beybun

Baba Adı: Zinar

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 \ Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: 19.06.2012 \ Şemdinli

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Apo’cu İnsanlar En Cesaretli İnsanlarıdır

Bir insan nereye kadar kendi duygularından kaçabilir? Hele hele bir gerillanın duygularını taşıyorsan bu mümkün mü?

Şimdiye kadar günlük yazmayı hiç denememiştim. Daha doğrusu yazmak istememiştim. Belki de bu kararı kendimce doğru buluyordum. Sonradan düşündüm ki bazı şeyleri ancak beyaz sayfalarla paylaşabilirsin, öylece karar verdim yazmaya. Çünkü bizler her gün an’ı an’ına savaş içinde olan insanlarız. Bu savaş gerçekliği içerisinde yaşadıklarımızı tarihe bırakmak, tarihte bir iz olmak önemlidir. Yaşam gerçeğimiz bize her an’ının değerini bilmeyi öğretmiştir. Biz ki ölüme kafa tutanız, yüreğimizi avucumuza alıp savaşırsınız. Ve ölümden korkmayız. Çünkü biz Apocuyuz, Apo’cu insanlar en cesaretli insanlarıdır.

Kaçakçı Kardeşim

Ortadoğu’nun masum çocuklarından biri de benim kaçakçı kardeşimdir. Ne kadar zor anlar yaşadığını bilmiyorum. Belki de yeni yeni bazı şeylerin farkına varıyorum. Seni gece yarısında uyandırıp kaçakçılığa gönderdiğimde elimden gelen tek şey sadece arkadan bakmak oluyordu. Belki güzel bir evimiz ve ailemiz vardı. Ama özgür değildik. Çünkü hala kaçakçıydık ve kaçakçılık yapıyorduk. Şimdi de kaçakçılık yapıyorsun, peşinden koştuğumuz özgür bir yaşam olmamış. Tabii özgürlüğe ulaşmak için büyük çaba ve emek vermek gerekir. Hiçbir şey emeksiz ve çabasız gerçekleşemez. Her şey emekle var edilebilir. Evet güzel kardeşim, her gidişinde sanki kefenini sırtlayarak gidiyordun. Böyle basit bir şekilde ele almam kadercı bir yaklaşım olabilir ama işin gerçeğine bakarsak bu böyledir.

Sevgili kardeşim;

Ben PKK içinde çok şey öğrendim. Gerçek sevgiyi öğrendim. Toprak ve yoldaşlık sevgisini öğrendim. Annenin, babanın, kardeşin, dostların ve akrabaların sevgisini öğrendim. Ve en önemlisi de bir halkı sevmeyi öğrendim. Kardeşim sana olan sevgim bu dağlarda daha da anlamlı hale geldi.

Güzel kardeşim, kalbinin sesini dinle, içinde haykıran çocuğa bir umut ol. Çekinmeden sen de haykır, sesin bir gün duyulacaktır. Milyonlarla yaşayan bir yaşamın umudu ol. Ol ki yedi yaşındaki çocuğun gözlerindeki hüznün, umudun ve coşkunun bir parçası ol. Yeter ki kalbinden gelen sesi dinle ve yap yapmak istediklerini. Çünkü milyonlarca çocuğun kaderi sana bağlıdır. Sen onlar için özgürlüğün geleceğisin. Kalbin mutlaka bir gün sana doğru yolu gösterecektir.

Evet, siz emekçi insanlarsınız, er geç hakkınıza kavuşacaksınız. Ben sizleri çok iyi biliyorum. Her biriniz birer asi ve inatçısınız. Başaracağınızdan eminim. Çünkü siz Mezopotamya’nın asi, fedakâr evlatlarıdır. Elbet bir gün hak ettiğiniz güzel yaşama kavuşacaksınız. Sizi çok ama çok seviyorum. Seni çok seviyorum kaçakçı kardeşim.

Dağların Ardında

Dağların ardında yükselen derin bir çığlık yankılanır. Asi Zagroslarda tükenmeyen son sözlerin umududur bu çığlık. Ardına bakmadan yol alan yoldaşlarımızın emanetidir umut. Neden mi dersin? Çünkü umut bir sonraki fidanlara armağandır. Umutlarımız geleceğimiz olan çocukların daha özgür yarınlarda yaşaması içindir. Umutlarımız savaşımızın zaferini müjdeler.

Bilmeyen tarihin fidanlarıydı onlar. Sincar dağlarının zirvesi, Samuray’ın eteklerinde uzayan yaşamın doğuşuydular. Parlayan güneşin sıcaklığıyla tükenmeyen bir savaşın derviş olup tohum saçtılar yaşama. Ateşte kavrulan topraklarda binler, Adulê’nin sevgisiyle direniş halayına durdular. Güneşin kızları, zılgıtlar altında tanrıça diyarında, aşk kokan nergislerin arasında yaşamaktadırlar. Ceylan bakışlı Rûken, Cîlo kayalıklarında yeni yaşamın yaratıcısı oldu şimdi. PKK ruhuyla kendisini donatmış olan Bermal yoldaş tıpkı coşan ve coşturan Samuray gibidir. Zilan yoldaş ise tıpkı hiç büyümeyen, saf ve temiz kalan bir çocuk gibidir. Hakikatin yükselen sesi, canlanan şah damardı onlar. Kürdistan’ın bütünleşen bedeniydi Şaho yoldaş. Cîlo, Çarçella dağlarında duyulan ses heval Dîlşat’ın özgürlük çığlığıydı. Onlar hep var olan ve özgür yaşayan birer ceylandırlar, birer umutturlar. Onlar hep yüreğimizde olacaklar, sonsuza kadar.

Canımın Bir Parçası Olan Annem

Sizlerden ayrıralı neredeyse altı yıl oluyor. Şimdiye kadar sana yazmadığım içim kendimi borçlu hissediyorum. Ve diğer yandan da bir ananın hakkı beyaz sayfalara yazı yazmakla ödenir mi diye çok düşünüyorum. Tabii ki ödenmez. İçimdekileri sana anlatmak istiyorum. Çünkü sana söylemek ve paylaşmak istediğim o kadar şey var ki. Bugün heval Zeynep’in güncesini okuduk. Bir sayfasını annesine hitaben yazmıştı. Annesini rüyasında görmüştü. Onun için biraz kötü oldum. Birden gözlerim doldu. Dışarıya çıkmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü çok uzun zaman oldu rüyalarımın misafiri olmuyorsun. Bu da bende duygusallık yarattı. Arkadaşlara hissettirmemeye çalıştım. Biliyorsun anne sana anlatacağım, paylaşacağım o kadar çok şey var ki,

ama hepsini anlatamıyorum. Çünkü yaşadığım duyguları beyaz sayfalara aktarmakta çok zorlanıyorum. En son rüyamdan seni gördüğümde, ben çok hastaydım, bağıırıyordum. Ama sen bana bakmıyordun. Biliyorum dağa çıkışım seni zorladı. Bir defa karar vermiştim. Bu benim kararımdı. Hiçbir zaman bu kararımdan pişmanlık duymadım, duymayacağım. Ama sen de beni anlamalısın. Ben o sistemde nefes alamıyordum. O kirli sistemde yaşayamazdım. Gün geçtikçe o kirliliğin içinde boğuluyordum, nefes alamıyordum. Bunun için beni anlamalısın. Beni anlamak için Önderliği oku ve PKK yaşamını takip et. O zaman beni daha çok anlayacağına eminim.

Bazen yalnız kalıp bir köşeye çekiliyorum. Özgür bir geleceği düşünüyorum. Geleceğin düşünüyorum ne kadar güzel anne. Bazen de hiç düşünmek istemiyorum. Çünkü bu yolda binlerce arkadaşım şehit düştü. Onlarsız bir şey düşünmek bana çok zor geliyor. Biliyorum özgür geleceği kurmak onların hayalidir. İşte o özgür geleceği kurmak için elimizden geldiği kadar savaşmalıyız.

Sana olan hasretimi anlatamam. O sıcak kucağını, o mis kokan tenin kokusuna o kadar hasret kalmışım ki... Sana bir defa daha “dayê” deyip sarılmayı o kadar çok isterim ki. Dayê, sen daima içimde yaşayacaksın. Çünkü ben senin bir parçanım. Anneler ilk başta kızarlar, tepki gösterirler ve bu da doğaldır. Çünkü annedir. Ama zamanla anlam verirler. Sen de öylesin çünkü sen de annesin. Senden tek isteğim şudur; sevgini benden esirgeme çünkü anne sevgisi bambaşkadır. Derler ya, “cennet annelerin ayakları altındadır” diye. Benim cennetim sensin, senin sevgindir.

Sana ve ülkemin masum, elleri havada olan çocuklarına bir umut olmak isterim. PKK’de sadece bir annenin sevgisini değil, bütün annelerin sevgisini öğrendik. Bütün anneler annemiz oldu. Yüreğimin bir parçası kendine çok iyi bak. Bütün gerillalar için dua et.

PKK Bize Yaşamayı Öğretti

PKK bize ölümü değil yaşamayı öğretti. Biz de buna göre davranıp halkımız için sonuna kadar savaşmalıyız. Düşmana büyük darbeler vurmadan ölmemeliyiz. Hiçbir zaman ölümümüzün sevincini düşmana tattırmamalıyız. Yoksa PKK yaşamı ve tarihi bizi asla affetmez. Onurlu bir yaşamın sahibi olabilmek için büyük savaşların verilmesi şarttır. Onurlu yaşam ancak büyük savaşlarla kazanır. PKK’nin verdiği mücadele özgür yaşamın mücadelesidir. Eğer PKK’nin içinde yaşamak istiyorsak bu mücadeleyi kazanmak lazım. Gerçekten PKK’deki yaşamda o kadar büyük, önemli ve anlamlı olan şeyler var ki, eğer bütün

bunları kalbimize sığdırmazsak yaşayamayız. PKK ateşten bir gömlektir. Yanlış giyersen seni yakar.

PKK yaşamı çok zor ve büyük anlamlara sahiptir. Bu zorluklarla baş edebilen ve bu yaşamın anlamına varan insan bu yaşamda yer alabilir. Eğer bu yaşamda yer almak istiyorsak her dakika, her saniye kendimizi sınamalıyız. Kendimizi en zor sınavlardan geçirmeliyiz. Çünkü PKK yaşamı sıradan bir yaşam değildir. PKK sıradan olan insanları kabul etmez. Bize PKK'yi Kemaller, Hayriler, Agitler, Zılanlar, Bêrîtanlar, Erdallar ve isimlerini sayamadığımız binlerce kahraman insanlar tanıttı. Bunun bilinciyle savaşmalıyız. Onlar en zor koşullarda direnip mücadele verdiler. Kanlarının son damlasına kadar savaştılar, direndiler. Tarih sayfasına en derin damgayı vurdular. PKK'de yaşamayı kendilerine esas alarak ölümsüzleştiler. Ağaç olup köklerini toprağa saldılar, yeşerdiler, yeşeriyorlar ve hep yeşerecekler. Çünkü onlar ölümsüzleştiler. Onlara laik olmanın yol ve yöntemi onları daima içimizde yaşatıp, izlerinde mücadele verip ilerlemektir. Yarım kalan hayallerini tamamlamak, en büyük görevimizdir.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

YERİVAN AZADİ (GÜLİSTAN BASUTÇU)

Adı Soyadı: Gülistan BASUTÇU

Kod Adı: Yerivan AZADİ

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 \ Mersin

Anne Adı: Gülten

Baba Adı: Tahir

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 24.03.2012 \ Hizan

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Özgür Ruh Rêber Apo'ya

Yaşamımızda alışılagelmiş duygusal mektuplar dahil, hiçbir mektubu çok fazla istediğim gibi yazamıyorum. Hele bir de söz konusu siz olunca elim ayağım birbirine dolanıyor. Bizi sizlerden ayıran düşmana karşı yaşadığım öfke ve intikam dolu anları, bize sunduğunuz özgür yaşamdan aldığım zevki ve bu yaşamdaki güzellikleri bir edebiyatçı gibi ifade edemeyeceğim. Usta bir şairin diliyle size olan sevgimi bir nebze de olsa dillendirmeyeceğim. Buna gücüm yetmez.

Başkanım;

Siz milyonlarca insanın sevgilisisiniz. Bundan kaynaklı milyonlarca insanın aşkıyla, sevgisiyle, tutkusuyla, duygu ve düşüncelerini milyonlarca deftere yazmak beni dizginleyemez. Yalnızca ve yalnızca sonunda ateşten gömlekler giyip dirhem dirhem erimek dahi olsa, sizinle göz göze gelip özlemin maviliğine dalmış şahin gözlerinize bakıp, şahlanan yüreğimin yangınına ancak o zaman anlatabilirim. Belki o an çocuk yüreklerimizle, özgürlük dağlarında korkusuzca çığlıklar atar; sesimi Munzur'a, Fırat'a, Dicle'ye akıtır ve bütün denizlerin, okyanusların inadına sizinle buluşurum. Dizginleyemediğim öfkem, sizinle buluştuğu an doruklara ulaşır.

Size düşlerimi anlatmak isterdim. Anlatılması çok zor olan düşlerimi, dağlanan yüreğimi anlatmak, çocuk gülüşlü yüreğimle, heyecan dolu serüvenlere dalıp Harran ovasında tenimize değen rüzgârı hissederek delice koşmak, yüreğimizi serinleten yağmurun altında ıslanmak ve yine özgürlüğe koşmak isterdim.

Ama düşlerimin ortasına bir hançer saplanmış duruyor, düşlerimi parçalıyor, öfkeli yürekler aşkına!

Bizi sızsız yaşamaya alıştırmaya, sizi unutturmaya çalışıyorlar. Onlar bilmiyorlar ki bizler en katı engizisyon mahkemelerinde, bütün dünyanın gözleri önünde yargılanıp ölüm cezasına çarptırılsak da, tarihin karanlık sayfalarına hapsedilsek de merhamete gelmeyen zihinlere inat, kanımızla yeni bir direniş tarihini yazarız. 40 yıllık hayalinizi, özgürlük dağlarında buluşma umudumuzu her zaman koruyacağız. Çünkü bizler biliyoruz ki sizin yokluğunuza alışmak ölümdür, ihanettir, onursuzluktur!

Biz sizinle varız. Nasıl ki güneş doğmadan dünya aydınlanmazsa siz olmadan da özgür bir yaşam gerçekleşmez.

...

Ey Güzel Xakurkê!

Canım Xakurkê ve ilk göz ağrım, gözbebeğim. Xakurkê'den ayrılmanın bana bu kadar çok acı çektireceğini hiç düşünmemiştim. İçim biraz buruk, bu duyguyu tarif etmek biraz zor. Şu anda Xakurkê'ye geldiğim ilk günler aklıma geliyor, yıllar geçti üstünden ama ben ondan vazgeçemedim. Orada o kadar güzel yoldaşlarla, anlamlı zamanlar geçirdim ki, bu günleri unutmak ve bu mekândan kolay vazgeçmek olmuyor. Gerillaya ilk adımı bu topraklarda, bu tepelerde, vadilerde attım. Xakurkê'nin zifiri karanlık gecelerini de, ay ışığına yüz çevirmiş yıldızlı gecelerini de, güne merhaba diyen dağları, tepeleri de ilk burada tanıdım. Gerilla olmanın tadına, zevkine ilk burada ulaştım. Bu yüzden Xakurkê bir yana dünya bir yana diyorum. Abdulkofi, Karker, Şekif ve Lelikan Xakurkê'nin muhteşem dağları, tepeleri. Buraları adım adım gezdim, gördüm tanıdım. Gittiğim gördüğüm her yerde de bir şehidin izi var. Onlarla geçirdiğim anları nasıl unuturum. Şimdi bu güzel, cennet yerden ayrılacağım. Şu anda Geliye Reş'teyim. Buradan Behdinin'a geçeceğim ama operasyonlardan dolayı bekliyorum. Geliyê Reş alanında da kalmıştım. Burada da güzel insanlarla yoldaşlık yapmıştım. Şimdi birçoğu şehit. Hebun, Harun, Bawer, Ferhat, Erdal ve adını sayamadığım diğer yoldaşlar. Onları unutmak mümkün mü?

Zaten o yüzden bu kadar çok bağlıyız topraklarımıza bizler bu topraklar için nice güzel insanı bedel verdik. Var mı öyle kolay vazgeçmek, hemen arkada bırakmak.

...

Yağmur düşüyor tenime, saçlarım, yüzüm ıslak. Kalem ıslak, kâğıt ıslak. Bendeki de inat, ıslansa da yazacağım. Yağmurdan kaçmadan, kuru olana sığınmadan yazacağım. Yazılarıma yağmurun kokusu sinecek. Islanmak istiyorum delice. Islanmak ve yağmurla dansa tutuşmak, çamura aldırmadan, kirlenmeyi kafaya takmadan. Biraz delice aksın yaşam ve biz de ayak uyduralım ona. Ah gerilla, ne de güzel bir adın var. Ne kadar candan, ne kadar içten...

Sevgili Gerillam;

Gerilla olmak bir de bunun yanında kadın olmak.

Bazen akıl sınırlarını dahi zorlayan gerçeklikleri yaşıyoruz bizler. İmkânsız olanı imkana dönüştürerek. Bu yüzyılda kadın kendi sınırlarını çok çok aştı. Niye mi? Bu sorunun cevabı bizde gizli aslında. Kadın şu anda sınırlarının ötesini yaşamakta. Şu an bizler hem bu yüzyılı yaşıyoruz, hem beş bin yıl öncesinin tanrıçalar zamanını, hem de üç bin

yıl sonrasını. “Nasıl olur?” deme sakın. Yarattığımız yaşam zaten imkansızın imkânsız olduğunu kanıtladı. Geçmiş ve geleceği bir araya getirdi. Bunu en çok düşüncede yaşıyoruz. Tıpkı bugün senin; “ışık hızında yaşıyoruz ama hep geç kalıyoruz” dediğin gibi. En iyisi mi biz ne ışık hızında yaşayalım ne de geç kalalım. Gözbebeklerimizde ıslıl ıslıl parlayan hayallerimizi ve ütopyalarımızı, kötüye dair ne varsa silerek, işte şimdi tam zamanı diyerek yaşamaya koyulalım.

Evet sevgili gerillam; zamansız zamanlarda yaşıyoruz. Sevgimizi ve özlemlerimizi ne zaman yaşayacağımızı bilmediğimiz zamansızlıklarda. En iyisi mi yoldaşım, biz bazen yaşamı sorgulamadan delice yaşayalım. Hep birlikte; “ez ne dinim” diyenlere karşı “ez dinim” diyelim. Ve bir dağ, çöl, yaşam delisi olduğumuzu binlerce defa kanıtlayalım. Bazen de yaşamın anlamına varmak için kaygısızca yaşayalım. Çelişkilerimiz, acılarımız, çocukluğumuzdan bu yana yüreğimizin gizli bir köşesinde sıkışıp kalan anılarımızı, dokunsalar ağlayacak gibi olan gözlerimizde hapsettiğimiz gözyaşlarımızı azad edelim.

Azad edelim ki, dinsin acılar, gözyaşları...

Bitsin içinden çıkamadığımız çelişkiler...

Varsın tüm çabamız özgürlük olsun...

Varsın tüm özlemlerimiz sevilene dair olsun...

Varsın tüm hayallerimizin içinde güller olsun...

Varsın mücadelemiz, maviye hasret çocukları, mavinin derinlikleriyle buluşturmak olsun...

Sevgili gerillam; varsın her şey dışarıda yağan yağmur gibi yağsın. Arındırsın tüm kiri insanlığın beyninden ve yüreğinden...

Yaşam yağmur berraklığında aksın, coşsun, sel olsun

Evet sevgili gerillam, sana özlem, sana hasret bu yürek ve kucaklarım seni tüm yaşamı kucaklarcasına...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

YILDIZ AMED (ZOZAN DUVA)

Adı Soyadı: Zozan DUVA

Kod Adı: Yıldız AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1988 \ Amed

Anne Adı: Besna

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 \ Amed

Şehadet Tarihi ve Yeri: 22.12.2011 \ Cudi

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

PKK Bir  zg rl k Tercihidir

Parıldayan gökyüzünün aydınlığında yol alırken yüreğimin an be an bana eşlik ediyor olması içine girdiğim yolculuğın ne kadar da doğru bir tercih olduğunu gösteriyor. PKK yolculuğunu bir yaşam tercihi olarak seçtim. Bize dayatılan t k tilmi  yaşam karşısında ancak PKK yaşamı bana anlamlı bir yaşam olarak gelebilirdi. Şimdi içinde bulunduğum bu yaşam o kadar güzel ki, her gün iyi ki çıktım bu yolculuğa diyorum.

Yolda lık, sevgi, bağıllık, yaşam daha bir anlamlı bu dağlarda.  tiraf etmeliyim ki dağlarda ger ekle tirdiğim bu ikinci doğuş benim gerçek doğuşum. Ben yaşama bu doğuşla yeniden 'merhaba' dedim. Şimdi dünyaya gözlerini yeni açmış bir  ocuk gibiyim. Her şeyi baştan sona yeniden tanımak, kavramak istiyorum. Bize dayatılan yaşamı değıl, bize ait olan yaşamı yaşamak istiyorum. Her şey çocukluk hayallerimdeki gibi olmalı, temiz ve saf...

Bir  ocuk olarak istediğimiz çok bir şey yoktu aslında... Ama isteklerimizi çok gördüler. B y d k ve artık kimseden hiçbir şey istemiyoruz. Ne istiyorsak elde etmek için mücadele ediyoruz. Şimdi mücadele zamanı. Çocukluk hayallerimize kavuşmak istiyorsak mücadele etmeliyiz. Bu mücadele için dağları mekân eyledik. Y reğimizi dağlara, dağları yüreğimize sığdırdık ve yola çıktık...

 ehitlere Bağıllık Yaşama Olan Bağıllıktır

"Biz  ehitlerimizi tamamen içimize alarak yaşıyoruz. Bu PKK'de kesindir. Dolayısıyla ne bir arkadaşımız  ehit düştüğünde kaybolup gideceğini d  enebilir ne de geride kalan tek başına kaldığını söyleyebilir. Hayır, bizde birinin bütünde bütünün birde gerçekleşmesi esastır. Şehitlerin anısına yapabileceğimiz en büyük hizmet yaşamımızı daha da özgürlüğün bedeli ve somutla mı  ifadesi haline getirmektir." Önderliğimizin bu sözüne kadar da güzel anlatıyor  ehitlere olan bağıllığı ve bağıllığın gerektirdiklerini. Ben de bu söze layık ve bağılı yaşamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

 l ms zler kervanına katılan yolda larımın anılarına bağılı kalacağım. Onlar hiçbir zaman canlarının kaygısına girmediler ve bu şekilde mücadele yürüttüler. Onlar mücadeleyi zafere ta ırmaya yeminli, özgürlüğe ve onura düşkün militanlardı. Ya hep ya hiç! An serkeftin an serkeftin!  iarlarına bağılı kaldılar ve diğ r tüm sözcükler onlar için gereksizdi. Ben de şimdi kendimi sorguluyorum, acaba ben ne kadar onların yolunda ilerlemekteyim. Bazen çok eksik kaldığımı düşünüyorum ve bu konuda kendime çok kızıyorum. Aslında içimde gizli isyanlar var, tıpkı bir volkan gibi. Ha patladı ha patlayacak olan...

Düşmana karşı öyle intikam doluyum ki anlatamam. Son süreçte öylesine çok şahadet yaşandı ki, yitirdiğimiz her güzellik savaş gerekçemizi daha da perçinlemektedir. Bizler sıradan savaşçılar değiliz, bir onur savaşı yürütüyoruz. Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü ahlaksız savaş onların insanlıktan ne kadar çıktıklarını göstermektedir. İnsan onların yaptıklarını gördükçe insan olmaktan utanıyor. Ve tüm yaşananlar karşısında kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Şu an öyle bir duygu yoğunluğu yaşıyorum ki, kendimi nasıl ve nereden ele alacağımı bilmiyorum. PKK kahramanlar ordusudur, savaş ve sanatın mekânıdır. Nice büyük değerlerin de sahibidir. Kendisini yitiren insanlığın kendisini yeniden var etme gücüdür. Büyük kahramanlıkların yaşandığı destansı bir abidedir. Yaşamak için ölüme meydan okuyanların, yiğitlerin sevdasıdır PKK...

PKK benim de sevdamdır, yaşam mucizemdir. Apo’cu militan ruhunu kendimde yaratmak için büyük çaba sahibi olmaya çalışıyorum. Kendimi yeniden yaratmak öyle kolay bir olay değil, ben de bunun kolay olduğunu düşünmüyorum. PKK’li olmak bir ayrıcalıktır, PKK’li olmak insan olmakta ısrardır.

...

Güzel Yoldaşım Jiyanda...

Şu anda seni nasıl anlatmalı, nasıl dile getirmeliyim? O ela gözlerini, ela avuca sığmayan gülüşünü hangi kelimelere sığdırmalıyım? Anlatamam, söyleyemem gülüşündeki güzelliği.

Şimdi seni nasıl anlatmalıyım?

Derya gözlerini, melek saflığını ya da yüreğime düşürdüğün acıyı

Seni anlatmak kolay mı?

Bir şiirin dizelerinde kifayetsiz kalmaz mı kelimeler?

Söyle Amed’in asi kızı

Sözcükler seni ifade edebilir mi?

Yaşama verdiğin anlamı, değeri ve her şeyi

Seni anlatmak zor geliyor be asi kız...

Gidişin yüreğimi çok acıttı be güzelim. Bu kadar erken olmamalıydı. Bu kadar erken bırakmamalıydın bizleri. Hani daha çok güzel günler geçirecektik bu özgürlük mekânlarında. Hani daha çok seyredecektik gökyüzündeki yıldızları. Hani yitirdiğimiz yoldaşlarımızın intikamını alacaktık düşmandan. Ben senin yanına ulaşmadan sen terk ettin bizleri ve bu mekânı. Ben geldiğimde sen bana el sallayarak gökyüzünde yıldızların ışıltısına yol aldın. Merak etme can yoldaşım, bıraktığın hiçbir şey yarım kalmayacak, yarım kalan her şey tamamlanacak. Sen

nasıl ki giden güzelliklerin ardılı olmak için büyük bir çaba sahibi olduysan, bizler de aynı çaba ile mücadele edecek, sana ve diğer tüm güzel yolda larımızı layık olmaya  alı aca ız.

Yolculuk Ba lıyor

Evet, sonunda hayalim gerçekleşiyor. Kuzey'e gidiyorum. Ve biliyorum ki bu yolculu um mek nsal bir yolculuk olmayacaktır. Bir haftadır grupta yer alıyorum ama hala da inanamıyorum gidece ime. Bu yüzden defalarca kendime; Yıldız, sen  u anda bir hayalde misin yoksa bir rüyada mısın? diye sorup duruyorum. Bu gerçeklik y re imin hızla atmasına, heyecan duymasına neden oluyor. Yanımda bulunan kadın arkadaşlara dönüp bakıyorum herkes aynı duyguları ya ıyor. Hepimiz Botan yolcusuyuz. Tabii gönlümde Amed yatıyor ama Botan toprakları da benim için çok kutsal. Nereye olursa olsun biliyorum ki çok kutsal bir yolculuğa yol alıyoruz. Biz başarmak ve zaferi yaratmak için bu yola ba  koyduk. Yolculuklarımızın en büyük sebebi de  nderli e kavu maktır. Eğer yolumuzdan ve kendimizden eminsek bu yol zaferle sonuçlanacaktır ve bizler de böylece  nderli e bir adım daha yakın olaca ızdır.

Tüm i gallerin
Birikmiş zehirlerinden arınmış
Bir  zg rl k sığınağı
Güneşin aydınlattığı
Kutsal bir mekandır yüreğim
Ve  imdi gün
G ne 
Deniz
Ve halkım konuktur yüreğimde
Cud 
Zagros
Herekol
Munzur
Hepsi  zg rl k
Ve  imdi  zg rl k
Tüm tanrı
Ve tanrıçaların
Kutsadığı bir a ktır
Yüreğimde
Dağlar  ahristan olmuş
Zindanlar
Birer ateş topu
 ntikam fırtınaları
Kopuyor içimde
Ve  imdi
Apansız bir patlamanın
Arifesindeyim
Korkutmasın  ı lı ım sizi
Yeniden
Doğuyorum
Yüreğimde
Yüreğimde olan ise en zor şartlar altındaki
 o kun yürekli yolda larıma bir  zlem...
 ehit Gernas

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

YILMAZ PILING (MAZLUM ERENCİ)

Adı Soyadı: Mazlum ERENCİ
Kod Adı: Yılmaz PILING
Doğum Tarihi ve Yeri: 1992 \ Amed
Anne Adı: Remziye
Baba Adı: Erkan
Katılım Tarihi ve Yeri: 2010 \ Amed
Şehadet Tarihi ve Yeri: 29.06.2011 \ Dersim

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Sabırsızlık

Güzellikler şehri Amed'den özgürlük diyarı dağlara yol aldıktan ve gerillaya ulaştıktan kısa bir süre sonra arkadaşlar düzenlememi güzelliklerin bir başka şehri olan Dersim'e yaptılar. On, on beş gün süren bir yürüyüşün ardından Dersim'e ulaştık. Yolda tırnağım yüzünden bir hayli zorlandım, niye öyle oldu bilmiyorum ama ayak parmağımın tırnağı atmaya başlayınca verdiği acı yüzünden yürümekte epey zorlandım. Bu zorlanma beni yolumdan alıkoymadı, alıkoyması da mümkün değil zaten. Dersim'e ulaşınca buradaki arkadaşlar bizi büyük bir sevgi ve coşkuyla karşıladı. Öyle içten öyle samimi bir sarılışları vardı ki, sanki onları yıllardır tanıyormuşum hissine kapıldım. O zaman anladım gerillada yoldaş olmanın sınırları yoktu. Bizleri birleştiren, buluşturan mekanlar değil yüreklerdi.

Dersim coğrafyası olağanüstü bir güzelliğe sahip, derin vadileri, akarsuları nefes kesen yüksek dağları ve yemyeşil coğrafyasıyla muhteşem bir yer. Pratik süreci Aliboğaz'ında geçireceğim, bakalım nasıl bir süreç yaşayacağız. Dersim'de sabahları iki defa arka arkaya rojbaş çekiliyor. İlk rojbaş arkadaşlar, ikinci rojbaş ise dağ keçileri çekiyor. Bu durum adeta bir kural haline gelmiş. Dersiniz ki bizlerle dağ keçileri, ceylanlar güne hep beraber 'merhaba' diyoruz.

Yüksektir Dersim'in dağları, zirvelere ya da bir boğaza çıkana kadar kan ter içinde kalıyor insan, ben daha öğrenemedim yürümeyi, pat küt yere düşüyorum, düştüğüm zaman biraz kendi kendime söyleniyorum ama arkadaşların benim halime bakıp güldüklerini gördüğümde ben de onlara gülümsüyor ve yerden kalkıp yoluma devam ediyorum. Uzun yolculuğun sonunda boğaza ulaştığımızda rüzgâr yüzüme vurduğunda bütün yorgunluğum rüzgârla birlikte gidiyor. Arkadaşlara bakıyorum herkes biraz dalgın, Karadeniz'den gelen habere göre Bahoz Amed, Şexmus ve Sefkan arkadaşlar şehit düşmüşler. Bu arkadaşlarla birlikte kalan arkadaşların bu haberi duyduklarında gözlerinde beliren ifadeyi unutamam. Karadeniz'deki arkadaşları merak ediyorum. Karadeniz'de şehit düşen Seyit Rıza arkadaşı çok anlatıyorlar. "Çok zeki ve yetenekli bir gerillaydı" diyorlar, keşke onu tanısaydım. Bazen arkadaşlar, şehit düşen arkadaşları anlattıklarında sanki onları tanıyormuşum hissine kapılıyorum ve keşke bir kere olsun onları görebilseydim diyorum. Şehitler yüreklerimizde sonsuza dek yaşayacak ve her an bizimle olacaklar, yeter ki onların bize emanet ettiği yaşama sahip çıkalım.

Gerillaya katıldığım günden bu güne kadar arkadaşların yoğun ilgisiyle karşılaştım. Bu ilgili ve geliştirmeye çalışan yaklaşımlar hala devam ediyor. Dikkatimi çeken bir diğer durum ise eski arkadaşların,

genç arkadaşlara olan yaklaşımları oldu. Fazlasıyla korumacı yaklaşıyorlar, şunu kesinlikle itiraf etmeliyim ki ne kadın yoldaşlar ne de erkek yoldaşlar sevgi ve ilgilerini esirgmeden sunuyorlar. Eski arkadaşlar durmadan “gerillada yeni olmanın tadını çıkar bizden söylemesi” diyerek bana takılıyorlar. Oysa katıldığım günden bu güne kaç ay geçti ama hala günlük yaşam faaliyetleri dışındaki çalışmalara katmıyorlar. Arkadaşlarla birlikte eylem çalışmalarında yer almak istiyorum ama bırakmıyorlar. Çoğu zaman bu duruma kızarak tepki gösteriyorum, arkadaşlar; “yaşın henüz çok genç önce gerillacılığı öğren, kendini korumayı öğren. Önünde uzun yıllar var, biraz sabırlı ol” diyorlar. Böyle söylediklerinde daha çok kızıyorum. Benim sabredecek gücüm yok, Önderlik esaret altındayken Kürt halkına bu kadar zulüm uygulanırken nasıl sabredeyim? Zaten bunca zulme cevap olmak için katılmıştım. Şimdi ise bana “biraz daha bekle henüz çok erken” diyorlar. Polise taş attım diye beni çocuk yaşta zindana atan ve işkence uygulayan devletle mücadele etmek için geldim bu dağlara. Mezopotamya uygarlığın beşiği sayılır, ama biz o beşikte çocukluğumuzu yaşayamadık. Hayal kurmamız bile suç oldu. “Çocuk da olsa, kadın da olsa” diyenlere karşı sessiz mi kalmalıydık? Elbette hayır. Dağları tercih etmem bir cevaptı ama bu cevabı eylemlerimle büyütmek istiyorum ama arkadaşlar her defasında bana; “daha çok gençsin, biraz gerilla yaşamını öğren daha sonra katılırsın eylemlere” dediklerinde ciddi ciddi etkileniyorum.

Bu konudaki kararlılığım ile ilgili, örgüte bir rapor sundum. Biliyorum yine aynı şeyleri söyleyecekler ama yine de bir umutla yazdım işte. Kim bilir belki de önerim kabul edilir. Arkadaşların hassasiyetlerini anlayabiliyorum ama içimde biriken öfke ve intikam duygusunu dindiremiyorum. Benim gibi yüzlerce Kürt çocuğu, genci aynı işkence ve zulmü yaşadı. Ben onların sesi, yüreği ve intikam eylemcisi olmak istiyorum.

Aliboğazı'na çok çabuk alıştım, aslında buranın arazi güzelliğinin yanı sıra gerilla da buraya farklı bir güzellik katıyor. Yılan Dağı'nın yamaçlarından süzülüp gelen sular Aşîti deresinde coşarak Tagar suyuyla birleşiyor. Burada sanki tüm sular geçmişin acılarını, trajedisini anlatmaya yeminli gibiler. Burada bulunan şelalenin gözelerinden içtiğim her yudum su bana geçmiş tarihimizi hatırlatırken direniş tarihimizden güç alıyorum. Dile kolay geliyor ama Aliboğazı bilir burada nice yiğitlerin yattığını, nice kahramanların kalesi olduğunu. Aliboğazı'nda olup da Sahan ağayı, 38'i hissetmeden geçen insan var

mıdır acaba? Aliboğazı beni her gün biraz daha büyütüyor, biraz daha hırçınlaştırıyor.

Bu arada arkadaşlar sicilimi alırken basın çalışanı olduğumu öğrenmişler, bu nedenle bütün talimat ve görüşme notlarını bana okutmaya başladılar. Türkçeyi direkt Kürtçeye çevirerek okumam arkadaşların işini kolaylaştırdığından artık tüm görüşme notlarını ve talimatları direkt Kürtçe ‘ye çevirerek okuyorum. Bu arada garipsediğim bir şeyi yazmadan geçemeyeceğim, Amed üzeri katıldıktan kısa bir süre sonra arkadaşlarla beraber bir köye gitmiştik. Burada bizi karşılayan yaşlı amca iki de bir bana “Mazlum heval” diye hitap edince ona ismimin Yılmaz olduğunu söyledim ama amca ısrarla “Mazlum” diye seslenmeye devam etmişti. Sonra noktaya gelince arkadaşlardan birisi de “sen ismini Mazlum koysaydın keşke” dediği zaman şaşırıp kaldım. Adımın Mazlum olduğunu bilmeden “Mazlum” deyip durmalarına doğrusu çok şaşırmıştım. Beni şaşırtan bu olayı kimlikteki adımın Mazlum olduğunu bilmeyen Ladin arkadaşına anlattığımda bir kez daha şaşırmama neden oldu. Önce “yaşlı amca seni belki Mazlum adında başka bir arkadaşla karıştırmıştır” dedi. Hayır, orada Mazlum adında arkadaş yoktu dedim ve Amed’de bir erkek arkadaşın da bana; “keşke adını Mazlum koysaydın” dediğini belirtince, Ladin yoldaş, “arkadaş doğru söylemiş. Mazlum ismi sana çok yakışıyor bence de adın Mazlum olmalıydı. İnsan sana bakınca Mazlum heval diyesi geliyor” deyince şok olmuş bir halde öylece yüzüne bakakaldım ve sonra gülümsedim. Heval Ladin niye bu kadar şaşırdığımı anlamadı, bir önceki adımın Mazlum olduğunu bilseydi herhalde o da benim yaşadığım şaşkınlığı yaşırdı. İşte böyle, sanırım bu duruma şaşırmakta haklıyım. Acaba kaç insana adını bilmeden senin adın bu olmalı diye değişik yer ve zamanlarda söylenmiştir, doğrusu bunu çok merak ediyorum.

Eylem Israrı

Alan gücümüz bu aralar eylem hazırlığı yapıyor, ne zamandır keşif çalışmaları yürütülüyordu. Eylem, Çemişgezek hattı tarafında gerçekleştirilecekti. Düzenlemeler yapıldı, tabii beni yine eylem grubuna katmamışlardı. O kadar çok etkilendim ki, eylemde yerimi almak için kalkıp önerimi yaptım. Benim gibi yeni olan başka arkadaşlar da vardı. Yeni arkadaşlar eyleme katılmak için ısrar ettiler çünkü onları da katmamışlardı sadece bir arkadaş hariç diğerlerimiz eylemin dışında kalmıştık. İtirazlarımız sadece iki yeni arkadaş olarak koordineinin yanında kalmamızı sağlamıştı. Arkadaşlar, “bu işler böyle, önce koordineinin yanında kalırsınız sonra adım adım ilerlersiniz”

dediklerinde bunu kabullenmemiş olmamıza rağmen değiştiremedik. Noktada kalmaktansa eylemin gidişatını yakından izlemek daha iyi ama söylediğim gibi sadece izliyorsun işte. Saldırı grubuna koymuyorsanız bari ya savunma ya da pusu grubuna gireyim diyorum ama nafile. Bu durum beni gerçekten etkiliyor, ya arkadaş ben bu dağlara savaşmak için geldim, niye bırakmıyorsunuz? diye kızmama rağmen arkadaşların öyle gülümseyerek, "sabret daha önünde uzun yıllar var" demeleri karşısında bir şey yapamıyorum. Arkadaşlara göre en az bir yıl daha beklemem gerekiyor. Tabii iş bu kadarıyla kalsa iyi ne eylem keşfine ne ön alanlara ne de nokta dışında bir günden fazla süren görevlere, hiç birine gitmeme izin vermiyorlar.

Tarihe Not Düşeceğim

Ve nihayet Aliboğazı'na geldiğimden bu yana hatta Dersim'e geldiğimden bu yana aylar sonra ilk görevime bugün gideceğim. Bu yüzden gerçekten mutluyum. Göreve gitmeden önce biraz sonra öğle yemeği için kalkıp mirtoxa yapacağım. Arkadaşlar bu kadar imkânın içinde ve bu sıcakta her defasında mirtoxa yapmama şaşırıyorlar. Mirtoxayı gerçekten çok seviyorum, bence dünyanın en güzel yemeği. Mirtoxa yapacağım dediğim de; "yola çıkacaksın, bu sıcakta yeme belki seni rahatsız eder" diye beni uyarıyorlar. Ama dinlemiyorum, hatta geri döndüğümde tekrar yapacağım diyorum.

Evet, artık bitirmem gerek öğleden sonra saat ikide yola çıkacağız, bu yüzden hazırlanmalıyım. Bu arada aslında bugünkü görev düzenlemesinde yoktum, arkadaşlar iki gün önce planlamaları aktarmış üç grup şeklinde değişik yerlere görevlendirmeler olmuştu. İki grup dün çıktı, bugün öğleden sonra ise üçüncü grup çıkacaktı. Şans işte son dakika düzenlemesi ile üçüncü gruba dahil oldum. Grup sayısı çoğaltılınca beni ve TİKKO'lu Muharrem arkadaş da göreve dahil ettiler. Grup elemanları Rojhat, Sinan, Muharrem, Zilan, Faraşın ve benden oluşuyor. İlk görevim Bozanlar yaylası olacak, bakalım nasıl geçecek? Şimdilik bu sayfaya tarih atmayacağım, göreve gidip geri döndüğümde yazıma devam edeceğim ve o zaman tarih atacacağım. İlk görevimin heyecanını, coşkusunu ve mutluluğunu bu güzel sayfalara nakşedip tarihe not düşeceğim...

Yürek i idir a kla özgürlüğe ko mak
Yürek i cisiyiz yani
Biz  airken değil savaşırken yazarız  iirlerimizi
Sava ırken ahlara açılmaz duda ımız
   harf s  ar iki duda ımız arasına
A k...
Topra a-yolda lara-ve nice yitirilmi liklere
Telle ba lanılmak istenilen ellerimizdi..
 nce kalem sonra tetik tutan
 nce yazmak istedik gerçeği
Sonra da
Yaşamak ve yaşatmak istedik hakikati
Ko ar adimlarla yürümeye ba lad ımızda emek terleriyle
Açılan ince ve uzun patikada
Yudumladık  zg rl   n ruhunu
H re giden yolda
Tutu tuk mevsimsiz vakitlerde kavgalara
Ve sonunda yakılmak istenen ateş yakıldı
Ve yalazlara büründü ülke çocuklarının gözleri
'Sus' denen diller dönmüyordu artık
Lal olmuştu tutsaklı ı-
ihanetti bürünen diller
Ne y re e ne de ellere vurulabiliyordu artık prangalar
Çünkü  zg rl    tatmı  diller a ka dönüyordu...

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

RËBER APO: "ŒEHİT YAŒAMDİR"

ZERDEŒT DERSİMİ (ALİ GEZER)

Adı Soyadı: Ali GEZER

Kod Adı: ZerdeŒt DERSİMİ

Doğum Tarihi ve Yeri: 1970 \ MaraŒ

Anne Adı: Hatice

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 1996 \ İstanbul

Œehadet Tarihi ve Yeri: 18.08.2011 \ Siirt

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yaşama Yüklenen Anlam

Ülkemin gördüğüm ya da görmediğim her karış toprağının derin bir anlamı var benim için. Ülke de bir canın bütünlüğü gibidir adeta. Ortak bir sistem ve duyargaları var. Birbirini tamamlar, birbirini var eder, besler, korur...

İçindekiler siz bir ülkeyi neylersin, kuşku yok ki insanıyla vardır ülke. Onu anlamlı kılan güzelleştiren de o insanlardır. Renklerinin siyah, sarı ya da beyaz olması önemli değil. Önemli olan o yaşama yüklenen anlamdır. Biz insan kızı ve oğlu için insanın en fazla değer taşıması bir abartı değildir. Tabii birey olarak kendi dışındaki toplumu, varlık olarak kendi dışındaki “canlı” ve “cansız” varlığını yadsımadan.

Özgürlük hareketimiz PKK ile tanışmadan önce bende derin bir yurt bilinci yoktu. Bir yurdumun var olup olmadığını da biliyor değildim. Çocukluğumu, yaşadığım köyümü, yaylamızı, gezdiğim kırlarımızı, dağlarımızı, içine girip balık yakaladığımız dereleri, soğuk sularını içtiğimiz pınarları, üzerinde etrafında oyun oynadığımız kayaları-taşları, dutlarını, alıçlarını, eriklerini, armutlarını, mışmışlarını yediğimiz ağaçları, tavukları, eşekleri, kurbağa ve kertenkeleleri, arpa ve buğday tarlalarını, kelebekleri, dağ çayını, tüylü çayı, nane ve kekik kokusunu, türküleri, ağıtları, küfürleri, şakaları, kavgaları ve barışmaları, çapayı, çatlamış elleri, gözyaşlarını, bereketi, sevinci, çılgılığı hangi birini anlatsam ki hele özlemi, hasreti... terk etmezleri, terk edilmezler anayı, umudu ve de öfkeyi...

...

Haziranda her taraf koçerlerle dolup taşmaya başladı. İnadına bir kimlik ve kültür direnişindeydiler. Çağın zoraki sürdüğü, bulaştırdığı cilaları attığında görkemli bir kültürle neolitik bir tarihle, doğal bir toplum özüyle karşı karşıya kalıyorsun. İnsanlık direniyor, toplum direniyor. Çobanlar, sürüler, çadırlar, emek, cefa, paylaşım, yaşamın yeniden yeniden üretilmesi, sistemin düşmanın tüm çabalarına rağmen inadına toplumsallık. Herekol binlerce yıldan bu geleneğe alışmış onunla yaşamış. Binlerce yıllık bir emeğin ürünüdür bu gelenek. O da şimdi can çekişse de ölüm döşeginde bile ısıltı saçıyor etrafa. Gerilla Koçerlerin tek umudu. Onları kem gözlerden koruyan, moral veren, umutlu kılan gerilladır. Herekol’e yücelik katan da gerilladır. Onun direnişi ve inancıdır. Şimdi gerilla binyılların dilidir. Yüceliğidir. Kutsallığıdır. Terk etmeyen sevdasıdır.

Utangaççadır duygular gerillada ama derin ve özden. Bazen ana rahminde gelişimini tamamlamış bebek gibi içini- yüreğini tırmalasa da yoldaşlarının direncini zayıflatmamak için çaktırmamalıdır. Bu dersi de

güzel anamdan almıştım. Küçük kardeşimden geçici bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldığında canından daha çok sevdiği ufacık oğlunun suratına beklenmedik bir anda patlatmıştı tokadı. Kendine karşı bir tepki çocukça bir nefret geliştirerek çocuğun ana özlemi ve hasreti ile kahrolmasını önlemektir tek amacı. Tabii biz öyle çocuk- mocuk değiliz! Ama yine de çocukçayız. Bağlılıklarımız, sevgilerimiz çocuk saflığında. Bir çıkar gütmenden kendini bu ülke, bu halk ve bu yoldaşlar için feda eden bu insanların yoldaşı- dostu olmak, onlarla yaşamış- paylaşmış olmak, onlara layık, onlara bağlı olmak, kendini onlarda, onlarda kendini görebilecek kadar ruhsal- düşünsel bir bütünleşmeyi yakalamak, anlamsızlığa- lanete karşı büyük anlam ve kutsallık savaşçısı olmak bunun için gerektiği gibi ve gerektiği kadar yaşamak, gerektiği zaman ve gerektiği yerde gerektiği biçimde ölmeyi bilmek yaşam ilkemizdir. Böylesi ölümler gerçekte ölüm değildir. Çoğalarak daha bir güzelleşip halkımın, yoldaşlarımın yüreklerinde, beyinlerinde, çocukların ısıltılı yüzlerinde yaşama durmaktır. Bundan daha anlamlı, bundan daha güzel bir yaşam olabilir mi?

Semasonik

Erken baharda henüz yerler karla kaplıyken en dikkat çekici bir şeyde uğur böcekleridir. Allı-kırmızılı siyahi benekli-halkalı uğurböceklerine hemen her adımda rastlamak mümkündür. Nasıl üreyip, büyümüşler, nasıl bu kadar çoğalmışlar, hangi uzaklıkları geri de bırakıp gelmişler bilmiyorum. Bildiğim tek şey karşılaştığım bu uğur böceklerinin beni alıp hep çocukluğuma götürdükleridir. Xalxalok ismini sonradan öğrendim. Çocukluğumun kıyılarında biz semasonik diyorduk.

Semasonik, xalxalok, uğurböceği çocukluğumun kutsal böceğiydi. Ezmez, incitmezdik. Bütün ruhumuzu ellerimize, parmaklarımıza akıtip narin, itinalı, sevgi ve mutluluktan titreyen hareketlerle avuçlarımıza alırdık. Çocukluğumuzun tüm umut ve hayallerini ona yükledik. Uçmak isteyen ruhumuzu onun kanatlarında uçururduk. Bir de tekerlememiz vardı. Bir nohut kadar bile büyük olmayan bu böceğin umut dilencileriyiz. Bu nedenle kimseyi yadırgayamaz ve kimsece yadırganmazdık.

Semasonik

Meta xorik

Apê Horik

Bifire biçê İstanbulê

Ji min re cizmake sorik bîne

Nedense tüm dileklerimizden rengi kırmızıya çalıyordu. Nadiren yeşil, sarı vardı. Sadece kendimiz için değil, sevdiklerimiz içinde dilekte bulunmayı ihmal etmiyorduk. Hayallerimizde, umutlarımızda, dileklerimizde hep ortaklık, hep paylaşım vardı. Çocukça aklımız başka türlüsünü d   necek yetenekten yoksundu.

Bazen u urb  e imiz gözden kaybolmadan çakılır gibi bir yerlere konar. Gider onu bulur ve ayrı heyecan aynı inançla bir kez daha u ururduk.

U ur b  eklerimiz o güne kadar ne de o günden sonra ne bana ne başkasına hiçbir zaman bir kerecikte olsa bir kırmızı çizme getirmedi. Ve biz neden getirmedi diye hiçbir b  e e sitem etmedik. Çünkü o bizim umut ta ıyıcımızdı. Dileklerimizden k     ne b y   ne, imkansız ve imkansız olmasına bakmadan sevgiyle, istekle, inançla gerçekleştirmek için- uçuyorlardı. Ve biz bunun tanıklarıydık. Daha ne diyebilirdik. Bu kadarı bize yeter de artardı.

Ve  imdi biz olduk u urb  e i. Halkımız tüm dileklerini kula ımıza fısıldayarak bizi da lara uçurdu. Umut yüklendi her yanımız kandan kanatlar yaptık kendimize. Halkımızın   lemlerine, umutlarına, dileklerine cevap olamazsak da vazgeçmedi, bizden. Sevgisini esirgemedi çünkü halkımız biliyor. Bir kırmızı çizme getiremezsek de kendimizi çizme yapıp ayaklarına giydirece iz, sonsuza dek çocukların parmaklarında mavi göklere uçan u urb  ekleri olarak yaşamaya devam edeceğiz. Ve biz ho  a kal demeden onlar g le g le uçan b  eklerimiz diyecekler.

Hey! Nurhak...
Hey! Kalbimizin, sol tarafı,
Hey kiblemiz
Ey! Nurhakların Asil oğlu
Y re i  ahan oğul
Dağları yatak-yorgan belleyen,
Dağları hayatın özü belleyen oğul.
Eğer gerilla olmak:
Tırnaklarıyla yoktan var etmekse,
Sen dağları tırnaklarınla deldin.
Eğer gerilla olmak bir  a ı değiştirmek
Yeni a lara akmak ise
Sen kucakladığın her anneyi, her babayı
Gözlerindeki ı ıkta do urdun.
Ey Nurhak bakı lı oğul
Eğer gerilla olmak gerektiğinde;
Gerektiğinde vurulmaksa her kuytulukta
Sen her ku luk vakitlerde vuruldun
Eğer cadde cadde,
Da  da  gezmek ise
Eğer ı kenceye direnmekse
Eğer hapislik ve s rg nl kse
Sen ba ıra  a ıra
Sen  en g l   lerle y r d n tüm bu yolları
Eğer gerilla olmak hiç olmayacak yerlerde
Ben buradayım demekse:
Hey oğul!!!
Sen Pervari'nin adı bile bilinmez
Sessiz bir caddesinde
Ben buradayım dedin.
Eğer gerilla gerekirse düşmanın içine sızmaksa
Sen vurulurken düşman elbiseleriyle vurulan ilk gerilla oldun.
Ey Nurhakların bilge, altın oğlu
Eğer fedakârlık, eğer gerillacılık katıksız bir duru sa:
Sen tereddütsüzce indin: yaşamdan ölümün kıyısına,
Ölümün kıyısında yeni bir yaşam bırakarak
Eğer gerilla katıksız bir katılı sa hayata
Sen tıpkı a k gibi karşılık beklemeden sevdin dağları
Bir kızı sever gibi..
Ey gözümün nuru
Oca ımızın  en sesi,
Güler yüzlü, yangın yürekli
Sevda bakı lı, a k kokulu

Şafak duruşlu,
Nurhak boylum
Nergis kokulu oğlum,
Kalbini fırtınalı göllere batıran oğlum
Şimdi hangi caddeye ses versem
Sesim bana geri dönüyor.
Şimdi hangi dağa gidip bakışlarını arasam,
Benim bakışlarım bana geri dönüyor.
Ey kaderini benim yaratamadığım,
Benim kaderimi belirleyen oğul:
Şimdi hangi yüze baksam,
Senin götürüm.
Her sokağın tenhalığında;
Gerilla sesleri duyarım.
Ey oğul.
Ey oğul yönümü ne Allaha ne kula çevirir oldum
Yönüm senden yana dağlara döner her vakit.
Kırpiklerim;
Aksakalım bir bıçak oldu da;
Yavaş yavaş değil,
Hızla doğrar oldu kalbimi.
Ey beni babası gibi kucaklayan; oğullarım kızlarım..
Nende canım bu kadar acır?
Neden bu kadar çöker omuzlarım?
Eğer bir gerillanın;
Eğer bir devrimcinin babası olmak
Tüm bunlara cyvallah demekse,
Derim oğullarım, kızlarım..
Bakma sen bana öyle oğul.
Görmeyeyim o gülün gözlerinde hüznün.
Bakma sen bana:
Ellerim, kalbim, bakışlarım topraklarıma değmediğindendir,
Bu sessiz haykırışlarım.
Eğer en yüce, en tartışmasız devrimcilik,
Geleceğe anlamlı bir not bırakmaksa:
Sen en güzel notu bıraktın.
Asker elbisesiyle vurulan ilk gerilla olarak
Beni kendinden doğurdun.
Eğer bir gerillanın babası olmak
Yağmura fırtınalara açmaksa bedenini
Açırım oğul.
Eğer bir gerillanın babası olmak
Güneşte kavrulmaksa,
Eğer bir gerillanın babası olmak,

R BER APO: “ EH T YAŞAMDIR”

Yüreğini kızgın yağa batırmaksa
Her gün batırıyorum kalbimi en kızgın yağlara
Eğer gerilla babası olmak; s rg nl kse
S rg nl ğe de eyvallah derim.
Yeter ki sen rahat uyu.
Yeter ki, toprağında boy veren kardelenlerin kokusu gelsin bana.
Sen bil ki oğul, onurlu hayatın;
Benim namusumdur.
Tutmayan ellerime direnç,
  ken omuzlarıma kuvvettir,
Görmeyen gözlerime ışıks n oğul.
Eğer gerilla babası olmak;
Parça parça olmak
Ve toplamaksa tüm par alarımızı
Toplarım oğul.
Kavganın özünden öperim...

 brahim Gezer( hit Zerde t Dersim’ babası)

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

ZEYNEP BOTAN (EMİNE SARAÇ)

Adı Soyadı: Emine SARAÇ

Kod Adı: Zeynep BOTAN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1985 \ Botan

Anne Adı: Sise

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ Adana

Şehadet Tarihi ve Yeri: 06.11.2012 \ Şırnak

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

Anda Kendini Yargılamak

Bizler yeni bir insanlık yaratma iddiasıyla yola koyulmuş insanlarız. İnsanlık adına var olan tüm değerler özellikle de yaşadığımız yüzyılda tümenden yok olmayla yüz yüze kalmış ve direnen kesimler hep mücadele saflarında yer almışlardır. Böylesi bir yüzyılda insan olmak hele hele insanlık için mücadele içerisinde olmak sanıldığından daha zordur. Öyle bir zaman diliminde yaşıyoruz ki, eğer kendimizi her an tarih karşısında yargılamazsak tarih bizleri ölümüne yargılayacaklardır. Şimdi bizler de tarih karşısında yargılanmamak için elimizden geleni yapıyor, tarihe karşı borcumuzu ödemeye çalışıyoruz.

...

Uzun bir aradan sonra yazmaya karar verdim ve kalemi elime aldığım gibi defterimin başına geçtim. Aslında çok fazla yazacak durumda değildim, neden bilmiyorum ama kendimi çok yorgun hissediyordum. Ama yazmak bende çok farklı bir duygu yarattığı için yazma ihtiyacı duydum. Nedense yazarak tüm yorgunluğumu unutacağımı düşündüm. Sanırım bu kanımda çokta yanılmamış, kalemimin kağıt ile buluştuğu her anda ben de yavaş yavaş rahatlıyorum. Bir de şimdi öyle bir ilham gelmiş ki bana, bu ilhamı kaybetmekten korktuğum için yazıyorum. Yorgunluğumun sebebine gelince, bir süredir ara veren böbrek sancılarım yeniden başladı ve bu sancılar beni adeta halden düşürdü. Şu an onunla müthiş bir savaş içerisindeyim, bakalım kim kimi alt edecek. Tabii bu sancılı ve ağırlı sürecimde Zozan yoldaş beni yalnız bırakmadı. Akşamdan sabaha kadar hep yanımda durdu ve soğuyan bezleri ısıtıp ısıtıp böbreklerimin üzerine koyarak sancılarımın azalmasını sağladı. Sabaha kadar ne ben uyudum ne de o. İşte bizdeki yoldaşlık budur. Hasta birinin başında sabaha kadar ya anası durur ya da yoldaş. Benim de başımda can yoldaşım Zozan durdu. Onun bu güzel yoldaşlığını nasıl unutabilirim? Bugün ayrıca eğitimimiz de vardı. Çok zorlanmama rağmen eğitime girmek istedim. Çünkü Kadın Tarihi dersiydi ve ben bu dersi kaçırmak istemiyordum.

Kadın Tarihi dersini her dinlediğimde çok farklı duyguların içinde hissediyorum kendimi. Bu günlerin ne kadar ağır bedellerle yaratıldığını görüyorum. Sadece PKK'deki kadınlar değil, tarih boyunca mücadele veren tüm kadınlar çok ağır bedeller vermiş ve biz bu kadınlara karşı borçluyuz. Borcumuzu da ancak onlardan devraldığımız mücadele bayrağını yükselterek ödeyebiliriz. Rozalar'ın, Claralar'ın, Saralar'ın, Azimeler'in, Zelaler'in, Şervinler'in, Meryemler'in ve adını sayamadığımız nice güzel kadınların mirasına sahip çıkmalıyız. Tüm dünyaya meydan okuyarak, hırsımızı ve öfkemizi yeniden bileyerek

sava acağız. A k neymi , sevdalı duruş neymi , bir beden de binleri yaratmak neymi  herkese göstereceğiz...

Özlem Dolu Bir 8 Mart

Evet yoldaşlar yarın 8 Mart ve bizler büyük bir heyecanla yarını bekliyoruz. Bu 8 Mart'a çok yoğun bir şekilde hazırlandık.  u an herkes bir ko u turma içerisinde. Zozan, Ax n ve Nucan arkadaşlar tatlıcı grubumuz, onlar yarın için tatlı hazırlıyorlar. Ev ndar, Canda ve Zelal arkadaşlar da onlara yardımcı oluyorlar. Rûken arkadaş hasta bu yüzden yalnızca olan biteni izliyor ve bu ko u turma içerisinde yaşanan hengameyi seyrediyor. Leyla arkadaş ise kendisini grubun  aycısı ilan etmiş. Gelen giden "heval bir çay daha içer misin?" diye soruyor. Ben ise Evindar arkadaş ile birlikte hazırladığımız bilgi yari masının sorularını yeniden kontrol ediyorum. Soruları bitirdikten sonra yari macıları da hazırlayacağım. Moral  alı ması dışındaki arkadaşlar ise en sessiz mangaya çekilmiş kitap okuyorlar. Geçen yıl da bizler böyle bir yoğunluğun içindeydik, o zaman Gülistan, Evin ve Ronahi arkadaşlar bizlerin yanındaydı. Keşke onlar da bizim yanımızda olsaydılar, bu bizim için çok büyük bir moral olurdu.  u an her  c arkadaş da farklı yerlerde ama eminim ki onlar da bizleri anıyor ve  zliyorlardır. Biz de duygular her an ve her yerde kar ılıklıdır. Yolda ımız ister yanı ba ımızda isterse bizden binlerce kilometre uzaklıkta olsun, yine de hissederiz birbirimizi. Çünkü gerillanın duygu dünyası inanılmaz derecede derin ve büyük. Evet, i te biz bu derin duygular ve büyük heyecanlarla yarın ki, morale hazırlık yapıyoruz. Çünkü bizler her günü mücadele günü her mücadele gününü de moral ve coşku günü yapmak istiyoruz. Devrim, coşku ve moralle zafer daha yakındır diye d  n yorum.

 zg rl k Sevdasıyla Destanla an Güneş'e Bin Selam

Bazen insan düşüncede ne kadar bula abildiğini d  n yor durmadan. Özellikle de Önderliğimizin savunmalarını okuduktan sonra ben bu kaygılara girdim. D  n yorum da Önderliğimizin önemle üzerinde durduğı ve sürekli olarak vurguladığı zihniyet ve vicdan devrimini nasıl ger ekle tireceğiz. Bir olmadan diğeri ger ekle tiremeyiz. İki devrim de birbirinden kopmaz bağılarla bağılıdır. Özgür yarınları ve  zg r insanı yaratabilmek için hem zihniyet hem vicdan devrimini ger ekle tirmeliyiz. Bu i e önce kendimizden ba lamalıyız. Kendisini ger ekle tirmeyen bir insan ba kalarında da değı im dönüşüm yaratamaz ve bizler toplumsal bir

devrimden bahsediyoruz. Önderlik böylesi bir devrim için çok büyük bedeller verdi. Peki, biz bu bedeli vermeye ne kadar hazırız? Kapitalist modernite dediğimiz olay kişiliklerimizde o kadar büyük tahribatlar yaratmış ki, bunları çözmek, çözüme kavuşturmak oldukça zor bir iş... Olsun biz bu zorlukları bilerek atıldık bu savaşa ve sonuna kadar yürüteceğimize söz verdik.

Önderim;

Sizin bizlere sunduğunuz savunmalar, hakikatin anahtarıdır. Ve birey olarak tüm gerçekliğimizi bize yansıtmaktadır. Bu yüzden bizler senin yolunda ilerlemeye söz vermiş militanlar olarak kendimizi sorgulayacak, savunmalar ekseninde kendimizi yeniden ele alacağız. Kendimizi bulduğumuz ve gerçekleştirdiğimiz her an sizlere daha yakın olacağımızı düşünüyorum. Kendimizi sizin felsefenizle büyüttüğümüzde inanılmaz bir coşkuyu yaşıyoruz. Tarihin sayfalarına lanetlenerek girmek istemiyorsak, sizin yolunuzda ilerleyecek ve sizin yaratmak istediğiniz özgür yaşamı ne pahasına olursa olsun yaratacağız.

Yine Çatak Alanındayız

Evet, yine Çatak alanındayım. Geçen sene de bu alandaydım. Yanımda üç kadın arkadaş daha vardı. Bu yıl ise beş kadın arkadaş düzenlendik. Çatak alanı bizler için çok önemli, hele hele YJA Star için çok daha önemli olan bu alanı ve mevzii daha da güçlendirmeliyiz. Kadınlar olarak burada elde ettiğimiz her başarı YJA Star'ın başarısı olacaktır. Zaten bu alanı çok iyi tanıdığım için kendi önerimle tekrardan geldim. Bu yıla kadınlar damgasını vurmalı diye düşünüyorum. Öyle etkili eylemler gerçekleştirmeliyiz ki, herkes Kürt kadının neler yapabileceğini duymalı ve görmelidir.

Yol boyunca epey yorulduk. Her ne kadar dinlene dinlene gelmiş olsak da Botan'ın özellikle de Gola Cemedê'nin keskin soğuk havası durmadan yüzümüze vurmaktaydı. Bu alanı geçtikten sonra hep beraber; “umarız yüzümüzü bir daha Gola Cemedê'ye dönmeyiz” dedik. Yol boyunca kendimizi ısıtmanın yollarını bulmaya çalıştık. Sanırım en etkili yol da şarkı söylemekti. Bu yüzden de yol boyunca kısık sesle de olsa ara ara şarkı söyleyerek kendimizi ısıtmaya çalıştık.

Zeynep

Irmakları barındırırken
G z bebeklerinde
Yüreğine almıştın
Uçsuz bucaksız umudu ve  zg rl    
Y reklerde yer edinmenin en g rkemlisini
Direni le yaratmıştın
Katıksız
Şimdi özleminin deminde
Marinos
Şimdi Ber elan
Bir kez daha anlından öpmek için beklemekte
Hadi gel Zeynebim
Kuşan raxtını
Kuşan silahını
Hadi gel Zeynebim
Gel ki
Kato sevince bo ulsun
Çocukça g l  ler sa sın yolda ların

 ehit Diren  spir z